

Tanker om Gud

af

Ruqiyah Wares Maqsood

Indholdsfortegnelse:

Kapitel 1: Først et par drilske spørgsmål	3
Kapitel 2: Eksisterer Gud ?	6
Kapitel 3: Er at se det samme som at tro?	13
Kapitel 4: Høresans	16
Kapitel 5: Et problem, der er til, at tage og føle på	22
Kapitel 6: Tid	25
Kapitel 7: Gud, det nødvendige væsen	30
Kapitel 8: Universet, Guds tavse bog	35
Kapitel 9: Formgivningsargumentet	41
Kapitel 10: Evolutionsteorien	46
Kapitel 11: "Missing links"	51
Kapitel 12: Humuskæden, et "Åbent system"	58
Kapitel 13: Ånden i maskinen	63
Kapitel 14: Hvorhen herfra?	67
Kapitel 15: Tanker om ondskab	71
Kapitel 16: Skæbnen og fri vilje	76
Kapitel 17: Afprøvning	81

Kapitel 1

Først et par drilske spørgsmål

Fromhed består ikke i, at I vender jeres ansigter mod øst eller vest, men (sandt) retfærdig er den, der tror på Gud og den yderste dag og englene og Bogen og profeterne, og som af kærlighed til Ham giver (af) sin ejendom til slægtningene og dem uden familie, og den vejfarende, og dem der beder (af nød), og til (løskøbelse af) de fangne, og som holder bøn og betaler Zakat, og de, der opfylder deres løfte, når de har afgivet det, og de, der er udholdende i trængsler og nød og i krigstid. Sådan er de, der er sande (troende), og sådanne er de Gudsbevidste.

(Koranen 2:177)

Dette er en muslims trosbekendelse. Der er ikke nogen udviklede teologiske forviklinger, man skal igennem, intet behov for, at have en eller anden form for grad i esoterisk viden. En almindelig sjæl kan forstå det umiddelbart.

Hvad er så problemet? Det er helt enkelt dette: en tro der så enkelt og direkte kan opsummeres med det samme og ligefremt tiltaler en almindelig person, af den grund at den er enkel og direkte. Problemet er, at i dag bliver de fleste mennesker uddannet på et niveau, hvor et enkelt udsagn som dette fremkalder bare en smule forlegenhed.

Er nogle af begreberne i det for overforenklede? Dette er Videnskabens Tidsalder, og i vesten er det stadig den Ateistiske Materialismes Tidsalder, selvom videnskabsmænd, endelig langt om længe, begynder at indrømme offentligt, at de bliver nødt til, at gå tilbage til "tegnebrættet", fordi så mange irriterende åndelige "kendsgerninger", der forstyrrer materialistiske teorier, nægter at forsvinde, og som følge heraf er det ikke længere muligt, at ignorere dem, og stadig kalde sig videnskabsmand.

Gud? Måske eksisterer Han virkelig. Når alt kommer til alt var der brug for en stor Kraft til at forårsage Big Bang overhovedet, og hvem placerede de oprindelige ingredienser til det, der eksploderede, i "det uendelige rum"?

Okay, lad os sige, at vi stadig kan beholde Gud som en slags Kraft "derude"; men engle? Profeter? Hellige Skrifter, der består af åbenbarede budskaber fra denne formodede Oprindelige Energikilde? Sig mig, giver det stadig mening, efter alt det videnskabsmændene har lært os, og efter det er lykkedes for den rationelle menneskehed at fjerne al overtro og primitiv teologisk hokus pokus?

Nå gør det? For muslimer er svaret et rungende "ja!" De fleste muslimer ville end ikke stoppe op, for at tænke over det et øjeblik. De er vokset op med bevidstheden om Guds eksistens lige fra barndommen. Hvis de blev født ind i praktiserende familier, ville Guds navn være et af de første ord de hørte, og de ville være blevet opdraget af samvittighedsfulde forældre, til at være opmærksomme på Gud i alt, hvad de foretager sig. De husker automatisk på Gud, det er en del af deres dagligdag, og ligeså naturligt som at trække vejret.

Det er de heldige. Men udover sådanne overbeviste muslimer, eller overbeviste folk af en anden tro i ethvert samfund, hvor videnskabelig eller rationalistisk den end måtte være, er der stadig utallige tusinder af mennesker, der føler et behov dybt i deres sjæl, for at tro på Gud, men ikke desto mindre konstaterer de, at de ikke kan, fordi de ikke har svar på visse grundlæggende spørgsmål.

For eksempel, hvis Gud eksisterer, hvorfor kan ingen så se Ham? Det er ikke ment som nogen respektløshed eller fornærmelse, det er da vel et rimeligt spørgsmål, hvis Han virkelig er "der". Hvorfor viser Han ikke Sig Selv og beviser, at Han eksisterer en gang for alle? Så ville alle indse, hvor tåbelige de havde været at afvise Ham, og de ville angre deres synder og dårlige vaner og vende sig til Ham i tilbedelse, og verden vil fortsætte som den skal.

En anden ting; hvordan kan det være, at uskyldige mennesker kommer noget til, eller får smertefulde sygdomme, hvis det er sandt, at Gud elsker mennesker? Hvorfor tillader Han, at folk sulter ihjel, drukner i katastrofale oversvømmelser eller bliver begravet under jordskælv eller under vulkanudbrud? Hvorfor tillader Han ulykker at ske eller forfærdelige krige? Alle disse katastrofer må, da vel, simpelthen være bevis for, at Gud ikke eksisterer overhovedet, og hvis Han gør, må Han være ret afmægtig, når Han ikke redder folk fra alle disse ulykker.

Han kan, under alle omstændigheder, ikke være særlig god. Vi ville ikke tortere folk sådan, specielt ikke folk, som vi ved elsker og interesserer sig for os. Derfor kunne man konkludere, at Han faktisk ikke kan være så god, som vi er, medmindre Han simpelthen er ude af stand, til at gøre noget ved det overhovedet; og i det tilfælde, hvorfor er det så meningen, vi skal tilbede Ham? Det giver ikke mening.

Og hvad med alle de ting videnskaben har lært os ? Skabte Gud virkelig universet, eller opstod det bare ved et tilfælde? Havde Gud noget med skabelsen af os at gøre, eller kunne vi ligeså godt være blevet lavet i et reagensglas? Har vi virkelig en sjæl i os, eller er vi intet mere end bare en samling atomer? Kan vi virkelig fortsætte med at leve, efter vores krop er død, når vi ved, at den bare rådner op i jorden eller fortæres af ild? Er der virkelig sådanne steder som Paradis og Helvede, og hvis der er, hvordan kan vi så nå det ene og undgå det andet?

Dem der søger sandheden, der kommer til Islam fra en anden tro, gør det ofte med en enorm følelse af lettelse: De har altid ønsket og prøvet at tro på Gud og tjene Ham på den rigtige måde, men blev afskrækket af doktriner og skikke i deres foregående religioner, der fik dem til at føle sig ilde til mode, ting som de ikke rationelt kunne acceptere. Enhver sådan konvertit til Islam vil altid hævde, at for dem er skønheden ved Islam, at det er så rationelt. Faktisk ville mange af dem overhovedet ikke være blevet konvertitter, hvis de havde fundet nogle aspekter af troen der ikke forekom rationelle. Så før de konverterer, bliver Islam underkastet virkelig strenge kriterier af disse mennesker.

I dag, hvor religion er under uafbrudt angreb og tit betragtes som gammeldags overtro, som enhver intelligent og uddannet person burde rydde af vejen, synes det nødvendigt at bevæbne troende med lidt viden og en rationel undersøgelse af visse formodninger angående Guds eksistens, så de både kan gennemtænke deres eget standpunkt mere indgående og også tilegne sig evnen til at besvare anklager og spørgsmål fra dem, der søger at angribe deres tro, mere fornuftigt.

Et lukket, blåøjet sind er dårligt udrustet til at klare sådanne spørgsmål, ligesom et lukket, kynisk et er det. Nogle af de ideer, som videnskabsmænd lo af så sent som i går tages i dag meget alvorligt; fascinerende ideer, nogle vigtige, andre bare direkte mærkværdige og interessante. De faste, pålidelige ting i livet, som vi har kaldt "materie", er pludselig blevet et fuldstændigt mysterium igen, videnskabsmænd er ikke længere overbevist om, at det er hverken fast eller pålideligt.

En definition på en troende, som en der "gennem tro accepterer det, som han i sit hjerte ved ikke er rigtigt" er i virkeligheden definitionen på en tåbe. Hvis Gud eksisterer, og hvis Han gav os intelligens, vil Han, formodentlig, gerne have, vi bruger den. Den alvidende indbildske skal, som nogle voksne har, må væk; det overfladiske hykleri, egoismen, dovenskaben, at nægte at høre på andre; alle disse må tilsidesættes og erstattes med et åbent, videbegærligt sind, en holdning, der viser tiltro til, at der er svar, der kan findes og den rene glæde ved at opdage.

Selv den største mængde tricks kan ikke få en person til at tro på Gud. Svaret ligger ikke i samfundsmæssige aktiviteter, klubber eller at prøve at hægte sig på det, der er populært blandt en in-gruppe på et givent tidspunkt. Man kan ikke berettiget bede et menneske om at tro, medmindre det forekommer fornuftigt, at gøre det, som følge af en eller anden personlig indsigt han eller hun har oplevet.

Bed et almindeligt barn om at gøre et eller andet, og han eller hun vil, efter al sandsynlighed, straks og fornuftigt tænke "hvorfor det?" Selv hvis han eller hun ikke er uhøflig nok til at spørge. Og et sådant spørgsmål er faktisk helt rimeligt. Man kan ikke, berettiget, bede et menneske om at tro på noget med hensyn til en religion, medmindre det forekommer fornuftigt.

De gamle spørgsmål, vore forfædre stillede om religion, er ligeså gyldige i dag eller måske endnu mere, for dette er en tid, der forlanger et eller andet bevis for alting. Defensive svar mødes ikke med andet end foragt. Så lad os gå i offensiven. Lad os, til at begynde med, foreslå at måske, hvis lidt mere viden blev givet ud først til en, der ville til at kritisere troen på Gud, ville mange af hans/hendes kritikpunkter blive skåret væk under ham/hende.

Lad os så komme i gang og virkelig tænke på Gud. Hvorfor tror troende, og i særdeleshed muslimer, på det de gør?"

Kapitel 2

Eksisterer Gud ?

Nå, er der en Gud derude, eller er der ikke? Det må være det ene spørgsmål om tro, der virkelig tæller – fordi, hvis der ikke er, kan du sandsynligvis glemme alt om resten.

På trods af de millioner liter blæk, der er blevet brugt på at diskutere dette spørgsmål, er det faktisk et blændende enkelt valg. Der er kun de to muligheder: enten er der, eller også er der ikke. Hvis der ikke er, kan du glemme alt om livet efter døden, belønning og straf for den måde du har levet dit liv på, den mærkelige idé om, at et eller andet sted i din hjerne er der noget der hedder en samvittighed, der fortæller dig, hvad du burde gøre.

Hvis der ikke er nogen Gud, er det alt sammen bare ønsketænkning, eller et groft forsøg fra magthavernes side på at få andre til at gøre, hvad de vil have. På den anden side, hvis der er en Gud, må du til at se det hele i øjnene. Selvfølgelig, skal du ikke forvente at kunne forstå det hele på fem minutter, du ved udmærket godt, at intelligente mennesker har rodet med teologiske problemstillinger hele deres liv og stadig indrømmer, at de ikke kender alle svarene.

Nogle mennesker synes at tro på alle mulige former for absurditeter, som du udmærket godt ved går fuldkommen imod det videnskabsmænd har opdaget om universet. Andre har, på nogenlunde fornuftig vis, fået videnskabelige opdagelser, til at stemme overens med deres tro på Gud, men det er stadig svært for mange at finde ud af, hvad der er rigtigt, og hvad der bare er overtro.

Faktisk ser det ud som om Gud, helt overlagt, har sat os i et kønt lille uløseligt dilemma. Det dilemma er, at Han skabte et univers fuld af ting, som vi ikke ved noget om, og at det altid vil være umuligt for os at forstå fuldtud, og at Han er så højt hævet over og udover vores forståelses- og erfaringsfære, at selv de største hjerner i verden aldrig kan forstå Ham fuldtud. Lad os et øjeblik se på, hvordan den hellige muslimske bog, Koranen, udtrykker det:

Intet syn når Ham, men Hans syn når alt, og Han er udover fatteevne, den Alvidende.

(Koranen 6:103)

Gud, der er ingen gud undtagen Ham, den Levende, den Evige...og de har intet af Hans viden, undtagen hvad Han vil.

(Koranen 2:225)

Nogen vil måske spørge, men hvorfor skal vi overhovedet tro på Gud? Der er faktisk mange gode grunde.

For det første, vi kan ikke bare ignorere og glemme alt om Gud. Der er noget inde i os, der bliver ved med at tilskynde os til at finde svar på dette spørgsmål. Som de rationelle væsener vi er, har vi behov for at forstå livet og universet omkring os. Hvordan blev det til? Hvem skabte det? Hvor kommer denne orden, harmoni, skønhed, symmetri og balance fra? Hvad ligger der bag naturkræfterne, som vi føler os så betydningsløse og hjælpeløse overfor? Hvem skabte dem, eller hvordan kom de til at eksistere? Vi har brug for et svar, en forklaring på denne vidunderlige verden vi er sat i. Der er næppe et samfund i verdenshistorien, der ikke har rodet med disse spørgsmål.

Hvilket par, fra tidernes morgen, har ikke undret sig over deres nyfødte barns fuldkommenhed, undret sig over det tilsyneladende mirakel dets skabelse er og inderligt håbet eller bedt til, at skæbnen eller deres "gud" ville beskytte det?

Nutidens videnskabelige opdagelser har gjort os endnu mere opmærksomme på det fint strukturerede univers, vi er en del af. Nu er vi bedre stilling til at vurdere vores sinds og krops utrolige udformning og funktion, og alligevel er vi så hjælpeløse som nogensinde overfor naturkræfterne; vi er ude af stand til at styre vores egen skæbne, for slet ikke at tale om naturens gang. Hver bevægelse i millioner af fjerne galakser og myriader af stjernekonstellationer påvirker vores tilværelse på jorden, alligevel har vi ikke nogen kontrol over dem. Vi er placeret i en afstand fra centrum af vores solsystem – solen – der er afgørende for vores overlevelse, men vi har ingen kontrol eller nogen indflydelse på det. Hvor fuldstændig afhængige er vi ikke, hvor privilegerede og alligevel så hjælpeløse! Og det mest fascinerende er at på trods af vores hjælpeløshed og afhængighed, har vi trukket det længste strå. Vores krop, øjne, ører og evne til at tænke, er alle vidunderlige gaver. Hvordan forklarer vi den afhængighed, og denne privilegerede stilling vi har i denne verden? Uden at tro på Gud, den Mægtigste og dog den Barmhjertigste, kan dette spørgsmål så besvares?

Troen på Gud synes at være en del af vores natur. Og når vi desperat har brug for hjælp, rækker vi stadig ud efter ideen om en gud, en der bekymrer sig om os, og er der til at hjælpe os, når alt forekommer håbløst. Der synes at være noget i vores menneskelige natur, der vil tro på en personlig Gud, der kender os indgående og faktisk bekymrer sig om os, og har magten til at hjælpe os. Vi er alle sammen, ligegyldig hvad vi kalder os – ateister eller andet – i denne henseende, så at sige født troende. Ideen, om at vi har en Gud, er så dybt rodfæstet i vores hjerter og sind, at hvis vi ikke kan finde rationelle svar, går vi bare hen og opfinder vore "guder". Det forklarer hvorfor mennesket er rastløst, indtil det finder sin Sande Gud, for:

"sandelig, i Guds ihukommelse finder hjerterne ro"

(Koranen 13:28).

Se, hvis der er en Gud tyder alt på at Han er Sublim og Fuldkommen. At være fuldkommen betyder at Gud må være fuldkommen retfærdig. Men når vi ser på Hans arbejde, denne verden, opdager vi med et chok, at den langt fra er fuldkommen. Som oftest synes forbrydere, mordere, smarte men uærlige mennesker at have "succes", rigdom og have og udøve magt, mens fattige, ærlige, retfærdige mænd og kvinder berøves belønningen for deres arbejde.

Her foragtes menneskehedens store god-gørere, så som Jesus, mens onde mennesker, diktatorer og menneskers og Guds fjender trives og har magt og prestige. Hvor er

retfærdigheden i alt dette? Det er åbenbart en meget ufuldkommen verden, der må derfor være en anden verden, hvor Guds retfærdighed vil manifestere sig fuldt og fuldkomment. En tro på en God, Barmhjertig og Retfærdig Gud fører og naturligt til at tro på et liv efter dette, hvor mænd og kvinder vil blive fuldt belønnet. Med andre ord, må der være en Dommedag, for ellers ville det betyde, at godt og ondt er lige. Den menneskelige natur afskyr en sådan idé.

En stemme inde i os fortæller os, at det ikke kan være sandt, og vi tror på det og behandler andre i dette liv i overensstemmelse med det; vi skelner mellem de gode og de onde, selvom de måske er tæt beslægtede med os, vores egne børn. Vi kan lide det første og tager afstand fra det andet.

Koranen støtter den menneskelige naturs vidnesbyrd og fortæller os at, faktisk:

"Den blinde og den seende er ikke lige, ej heller er mørke og lys lige, ej heller skygge og hede, Og de levende og de døde er ikke lige..."

(Koranen 35:19-22)

"Skal Vi stille dem der underkaster sig (Gud) lige med synderne"

(Koranen 68:35)

"Ildens beboere og havens beboere er ikke lige. Havens beboere er dem, der vil opnå succes"

(Koranen 59:20).

Dommedag er samtidig et udtryk for Guds Nåde og for Hans retfærdighed. Hvis Han er Nådig, må Han også være retfærdig, for ellers ville det betyde grusomhed og uret mod ofrene og de undertrykte, og en tilladelse til de onde, til at hengive sig til og triumfere over deres dårlige moral og uretfærdighed.

Se, hvis der er noget sådant som Dommedag og et tidspunkt, hvor folk vil blive belønnet eller straffet, for den måde de har levet deres liv på, så ville Gud selvfølgelig overhovedet ikke være retfærdig, hvis Han ikke havde fortalt folk, hvad de burde gøre, før de gjorde det. Han ville aldrig bebrejde dig for ikke at gøre det, Han vil have, hvis Han ikke havde fortalt dig, hvad Han ville have. At gøre det ville være en grov uretfærdighed snarere end fuldkommen retfærdighed.

Derfor siger det sig selv, at hvis Gud eksisterer, må Han have åbenbaret noget om sig selv, som menneskeheden kunne tænke over og forstå, en form for regelsæt for livet, som mennesket kunne følge. Alle religioner, og specielt Islam, insisterer på Guds forbindelse med os selv. Da Gud er fuldkommen retfærdig, har Han sendt åbenbaringer til menneskeheden i hver eneste generation. Der har altid været mennesker med en speciel indsigt, der havde evnen til at "se" eller fatte en del mere end andre om Gud, og de opfattede det som deres ansvar at fortælle alle andre om, hvad Gud ville have eller forventede de skulle gøre.

Gud har faktisk aldrig tvunget folk til at gøre noget – undtagen, man kunne velsagtens sige,

at Han "tvang" disse specielle mennesker til, at være "åbenbarere" eller "budbringere". I det mindste, når de havde forstået arten af deres indsigt, kunne de aldrig lægge sagen fra sig igen. Den overtog hele deres liv, ligeså vel som det påvirkede tusindvis af andre mennesker til, at acceptere det de blev lært.

Godt, kunne du sige, hvad med din generation? Hvor er den specielle profet der fortæller dig, hvad du skal gøre? Der synes at være så mange forskellige religioner, og de hævder alle, at de har ret og de andre tager fejl. Hvem er det meningen skal fortælle dig sandheden? Kan Gud virkelig bebrejde dig, hvis du ikke kan bestemme dig, eller hvis du til sidst bestemmer dig for at de alle er lige gode, så det er lige meget, hvilken en du vælger, eller bestemmer dig for, at ingen af dem egentlig er vigtige, når bare du gør dit bedste?

Hvis du er nået til det stadie i ræsonnementet, hvor du stiller spørgsmålstejn ved ting og søger i mørket efter noget, der kan forklare vores eksistens, så er tiden måske inde, til at du skal sætte dig ned og prøve at finde ud af, hvad du tror på.

Menneskeheden er som myrer, der løber rundt i en have. Travle små væsener, fuldkomment optaget af deres arbejde og kommen og gåen, fuldkommen ubevidste om den Evigt Vågendes Altseende Øjne, indtil det øjeblik, hvor Han vælger at stoppe os i vores bane og få os til at se.

Igennem århundrederne synes der at have været en kæde af bevidsthed om Guds eksistens, forskellige generationer fik denne bevidsthed gennem forskellige oplyste mennesker, som Gud bragte tæt til Sig. Disse udvalgte personer – kendt som profeter – kaldte folk til Gud og organiserede dem, der tog imod deres budskab, i trossamfund.

De tre store monoteistiske religioner er, som vi ved, jødedommen, kristendommen og islam. Af disse adskiller Islam sig noget fra de andre to, idet denne religion hævder at være det endelige og sammenfattede udtryk for ægte åbenbaret viden fra Gud, der omfatter alle de sandheder, som profeter før profeten Muhammad lærte og forbliver eviggyldig på grund af selve arten af dens mirakuløse åbenbaring i form af præcist formulerede udsagn, der blev lært, skrevet ned og videregivet til alle fremtidige generationer.

Al religion begynder med erkendelse. Det ligger i religions inderste kerne, at den kan begynde, selv når tro, eller selve muligheden for tro, er meget svag. Ingen religiøs leder eller lære i verden kan få det til at ske, selv om de gør deres bedste, for at lede folk mod Gud.

En af de vigtigste erklæringer, som muslimer tror, Gud er kommet med er, at:

"sandheden er let at skelne fra løgnen"

(Koranen 2:256)

Hvis noget er sandt, er det lige meget, hvad nogen tænker eller siger om det, det vil til sidst være selvindlysende, og folk vil, når de kommer til fornuft enten indse det eller forsætligt vælge at ignorere det.

Du kan ikke tvinges til at tro, lige så lidt som du kan tvinges til at føle kærlighed. Det er et spørgsmål om bevidsthed. "Det er umuligt, at påtvinge en tro ved hjælp af dekret, terror, pres, vold eller tvang. Enhver pædagog kan give eksempler på, hvordan børn modstår

længerevarende ledelse i en retning, og hvordan de derefter kan udvikle en interesse i helt modsat opførsel... Mennesket kan ikke trænes som et dyr." Det ene øjeblik er der måske overhovedet ingenting; du slentrer af sted mens du fløjter nonchalant, himlen er blå, fuglene synger – så – bang! Hele universet ændrer sig pludselig, og du bliver det mest indsigtfulde og oplyste menneske overhovedet pga. dit glimt af indsigt, og alligevel indser du samtidig, at du er det mest betydningsløse støvgran.

Pludselig bliver du bevidst om Hans tilstedeværelse, og – ja egentlig ved du ikke, hvordan du skal forklare det.

Du har lyst til at smuldre til støv stillet overfor denne intense og brændende viden, som du aldrig har oplevet før, og du føler den mest utrolige bølge af følelser, som du ikke kan forklare, noget der bevæger sig dybt i dit hjerte, en form for overvældende glæde og taknemmelighed og forbavselse over, at Gud ser og faktisk bekymrer sig om dig. Ikke bare det, Han ser alt, hvad du går igennem, og Han elsker dig. Nu kan du lige pludselig se, at i de stunder, hvor du følte dig mest alene, var du overhovedet ikke alene, fordi Gud var med dig. Du har hørt om mennesker, der pludselig bryder i gråd, og har sikkert tænkt hvor fjollet det var, men nu har du lige pludselig lyst til, at synge og græde på samme tid.

Det er faktisk ikke noget nyt. Den voldsomme bevidsthed om, at Gud kender dig, har tvunget selv de hårdeste mennesker i hver generation i knæ. Og nu, lige pludselig, er det din tur! Det er en almindelig oplevelse for alle sande troende, inklusiv muslimer. Ordet "muslim" betyder "en der underkaster sig", en person der træffer et bevidst valg, om at sætte sin vilje efter Guds, for så vidt som de kan forstå Guds vilje gennem Koranens ord eller gennem tegn, der kommer gennem begivenheder i deres liv. I den forstand anerkender Islam alle fromme mennesker, der underkastede sig Gud, hvor de end levede og i en hvilken som helst periode i historien før profeten Muhammmads tid, som muslimer. Faktisk står der i Koranen at alle Guds profeter, så som Abraham, Moses og Jesus kom med det samme budskab: Islam; og deres sande tilhængere var alle "muslimer".

En muslim er, det forbyde Gud, ikke en, der tilbeder Muhammad! Det er noget fuldkomment vrøvl, selvom muslimer elsker Muhammad og historierne om ham, og studerer hans udtalelser og måde at leve på. Koranen selv gør det helt klart at at tilbede en profet, eller et andet menneske, hvem det så end måtte være, som om han var Gud, eller en del af Gud, er en så klar misforståelse af Guds ophøjede og unikke natur, at tilbederen overhovedet ikke har nogen forståelse for, hvad Gud er. Med Koranens ord:

Gud er den, som har skabt jer og forsynet jer. Derpå lader Han jer dø og giver jer så liv på ny. Er der mon nogen af jeres (såkaldte) medguder, som kan gøre noget af dette? Lovpriset er Han (og fri for alle mangler) og højt ophøjet over det, de sætter ved siden af (Ham).

(Koranen30:40)

Husk, at alt, som er i himlene og på jorden, tilhører Gud. Og dem der påkalder (andre) ved siden af Gud, følger ikke andet end formodning og gætterier.

(Koranen 10:66)

At tro at Gud har "partnere" der deler Hans kræfter eller ophøjede stilling, eller at Han på en eller anden måde består af særskilte aspekter eller entiteter, er det Islam kalder "shirk", et arabisk ord, der betyder at opdele Guds natur eller give andre del i Hans Guddommelighed. Muslimer fastholder, at det er den fejl kristne begår, der ud fra intens fromhed og hengivelse og sand kærlighed til Gud, misforstod den Ene Guds sande barmhjertighed og ophøjede profeten Jesus til status som Gud.

En integreret del af den muslimske trosbekendelse er at Muhammad er en af Guds profeter. Hvad betyder det? Det betyder at ca. to tusind år efter profeten Moses og ca. sekshundrede år efter profeten Jesus, blev en anden mand kaldt og udvalgt af Gud til at åbenbare Hans Budskab. Som Gud ville det, var denne mand en araber fra Quraish stammen, en efterkommer af profeten Abraham, født i Mekka, en by i Arabien. Faktisk er denne anden del af den muslimske trosbekendelse en uundværlig del af troen, og det der adskiller muslimer fra alle andre troende. Fordi de tror at det budskab, som Muhammad bragte, var den Almægtige Guds absolutte og uforfalskede ord, hvori Gud selv utvetydigt udpeger Muhammad til sin profet, erklærer muslimer deres tro på Muhammads ægte profetiske kalden, og at det budskab, der blev åbenbaret gennem ham, var den endelige, fuldkomne og sidste åbenbaring af Guds ledelse til menneskeheden.

Det fører os til tredje muslimske trosartikel, det der er årsag til hele sagen. Det åbenbarede budskab, som den velsignede Muhammad hørte og videregav, er tilgængeligt for os, til at læse og studere selv, den Hellige Koran. Fordi det er Guds åbenbarede budskab, bruger muslimer det som deres ledetråd i deres private og sociale liv, selv om de måske til tider ikke forstår det fuldtud, eller dele af det måske ikke passer andre menneskers ønsker.

Alle muslimer må se disse tre udfordringer, der er i troen, i øjnene: For det første, tror de virkelig og oprigtigt i deres hjerter på at Gud eksisterer og er opmærksomme på dem og ved alt, hvad de gør og tænker? For det andet, tror de virkelig at Muhammad er Guds sande Profet og, fordi det hævdes, som en del af åbenbaringen, at han er den sidste profet? For det tredje, tror de virkelig, at Koranen består af Guds direkte budskaber åbenbaret til Muhammad, så han kunne viderebringe dem til hele menneskeheden, som et middel til at vise folk, hvordan de kunne føre et rent og godt liv, for at garantere evig belønning og undgå fordømmelse for ulydighed? En person der accepterer islam indgår en form for pagt, om at følge den velsignede profet Muhammads lære og Guds åbenbarede ord, Koranen, om hvilken Gud selv siger:

Dette er åbenbaringen af Bogen, i hvilken der ikke er nogen tvivl, fra alverdens Herre. Siger de, "han har forfalsket den?" Nej, den er sandheden fra din Herre, at du kan advare et folk, til hvilket der ikke kom nogen advarer før dig, for at de måske vil lade sig retlede.

(Koranen 32:1-2)

Faktisk er en muslims trosbekendelse utrolig enkel. Den lyder:

La ilaha ill Allah, Muhammadur Rasul Allah
(Der er ingen gud undtagen Allah og Muhammad er Allahs Sendebud).

Med andre ord, er det en anerkendelse af, at Gud eksisterer, og at den velsignede Muhammad, der levede for mere end fjortenhundred år siden, er den sidste profet, og derfor hele menneskehedens profet til evig tid.

Men, ville du måske spørge, hvad har det med folk, der ikke er muslimer at gøre, eller der ikke er sikre på om de tror på nogen hellig bog overhovedet? Er der noget bevis for Hans eksistens, andet end hellige bøgernes rene påstande og overbeviste troendes og teologers følelsesladede påstande?

Når alt kommer til alt, er en person fuldstændig berettiget, til at bevare en grad af skepsis, medmindre det går for vidt, og resulterer i en nægtelse af at bevare et åbent sind, eller en uvillighed til at undersøge, det der fremlægges som bevis. I en sag af sådan betydning, må det da virkelig være bedre for os at bevare et åbent sind, når vi tænker på Gud. Så lad os prøve at kigge på det og tænke over, om der er yderligere bevis.

Kapitel 3

Er at se det samme som at tro?

Hvis Gud bare, på en eller anden måde, ville vise sig offentligt på himlen, så alle kunne se Ham, så ville vi vel alle vide med sikkerhed, at Han eksisterer, og tro på Ham. Eller ville vi? Det lyder som en god idé, men der er stadig fælder!

Problemet med mennesket er, at det er blevet smartere end, hvad der er godt for det. Det tror, det ved alt. Udviklingen indenfor teknologien i dette århundrede har været så strålende, at alle ved, hvordan man bruger elektricitet og elektronik, betjener maskiner, bruger computere osv. Selvfølgelig ved meget få af os, hvordan man laver disse ting, men det at bruge dem er i den grad blevet en del af vores dagligdag, at vi næsten har en fornemmelse af, at æren for dem tilkommer os.

Mennesket flyver rundt i rummet og foretager teknologiske processer under vægtløse forhold tusinder af kilometer over vores planets overflade. Der synes næsten ikke at være det mennesket ikke kan, når det sætter sig det for. Og alligevel er det faktisk utrolig uvidende om næsten alting.

Tag bare vores verden, den vi tror, vi kender så godt. Det første spørgsmål vi kunne stille er, "hvordan ved vi, at den virkelig er der overhovedet?" Og hvad med os selv, "Er vi virkelig virkelige?" Lyder det skørt? Det er det egentlig ikke. Vi synes at have en helt anden eksistens, når vi sover. Så hvordan kan vi afgøre, hvilken en er den virkelige verden – den vi oplever når vi er vågne, eller den når vi sover? Hvilken en er virkeligheden? Ja, hvordan kan vi regne ud, om vi er vågne eller sover nu, i dette øjeblik? Du tror, du er vågen, men det kunne alt sammen være en drøm, kunne det ikke? Det hjælper ikke at knibe sig selv i armen, det kunne også være en del af drømmen.

Under alle omstændigheder, hvis du går ud fra, at du må være vågen, fordi du læser denne bog, så besvarer det stadig ikke spørgsmålet om hvilket af vore liv, der er det virkelige. Måske er vores sande tilstand, den vi er i når vi lægger vores krop i seng, og det vi laver nu er bare at tilbringe nogle få timer vågne, for at spise noget mad og komme af med affaldsprodukter, så vi kan fortsætte med at sove igen.

Og hvad med tingene omkring os? Er de virkelige? Når vi undersøger dem nøje, lader de bestemt til at være det – faste ting som borde og stole etc. Men filosoffer kan fortælle dig, at det er noget af et problem at definere, hvad et bord faktisk er.

Du kan se tingen foran dig. Der er den – der er ingen tvivl om det. Hvis du sparker til den, vil den skade din fod. Du kan sætte din tallerken på det og trygt spise din mad. Du kan endda danse på det, hvis du vil. Nej, der kan bestemt ikke være nogen tvivl om, at bordet eksisterer, og at det er en ret fast ting.

Men hvad ville der ske, hvis du slog en flis af, og lagde den under et kraftigt mikroskop? Hele begrebet ville da blive helt anderledes. Dit bord ville ikke længere se ud til at være fast og stille, men en masse af små uidentificerede stumper og stykker i bevægelse. Det ville din

finger, eller tallerken eller maden på den for resten også.

Så hvilket er det virkelige bord? Det du ser med dine egne øjne, eller det mikroskopet ser? Det er indlysende, at vores øjne ser et meget mere begrænset bord, end det mikroskopiske billede giver. Antyder det så ikke, at vi ser alting på en begrænset måde? Hvis vi kunne se, som vi ser gennem mikroskopet, ville vi faktisk aldrig se bordet overhovedet, for det ville blive en kompleks ting, der er alt for omfattende til, at vi kan begribe den.

Faktisk må vi, når vi tænker over det, betragte vores syns begrænsninger som en barmhjertighed. Hvis vi kunne se alt som gennem et mikroskop, ville vi aldrig have lyst til at spise eller drikke noget, med mindre vi kunne vænne os til tanken om, at en dråbe vand sydede med vridende livsformer. Et andet eksempel, du behøver bare at stå i en stærk solstråle, for at måtte tage hele vejrtrækningsfænomenet op til fornyet overvejelse. Det er svært at tro, at alle de støvpartikler bevæger sig ind og ud af vores næsebor og lunger, for ikke at nævne de modbydelige mikrober, der kravler rundt ind og ud af vores øjne eller det øverste lag af vores hud!

Pointen er, at vores øjne faktisk ikke fortæller os særlig meget om vores verdens virkelighed overhovedet. Det vi ser er meget begrænset (selvom det passer os at det er sådan) og i nogen grad misvisende.

Her er et andet mærkværdigt eksempel. Vi tror, vi ser mennesker og ting på den rigtige led, men faktisk bliver billederne på vores retina vendt om, og vi ser alt på hovedet. Tror du ikke på det? Prøv at spørge en øjenlæge. Du tror, du ved, hvordan du ser ud? Overhovedet ikke; du kan kun se dig selv i et spejl. Og hvis du vil vide hvilken forvrængning det bevirker, så prøv det enkle eksperiment med at holde noget skrift op foran spejlet og læse det. Forstår du? Du ser også dig selv spejlvendt

Og ikke nok med det, selvom du måske tror, du ved, hvad farver er, er det igen kun en subjektiv oplevelse. Der er ingen måde at vide, om det du kalder grønt, og det andre kalder grønt er det samme. Faktisk er verden overhovedet ikke i farver. Det vi tænker på som farver, er ganske enkelt de forskellige måder hvorpå vores øjne fortolker forskellige bølgelængder af lys, der bliver tilbagekastet fra ting.

Vrøvl? Se på himlen. Okay, den er blå. Men hvor begynder den at være blå? Luften omkring dig er klart nok farveløs, og den er stadig farveløs udenfor vinduet. Der er ikke noget bestemt sted, hvor den pludselig bliver blå. Du kunne tage med en flyvemaskine eller rumfartøj, og du ville aldrig støde på et sted, hvor luften pludselig fik sin dejlige sommerhimmel farve. Det er alt sammen en illusion, naturens trick, en fortolkning som vores sanseorganer foretager.

For at afslutte vores lille rundtur i synets verden – hvis vores synssans er så upålidelig, hvordan kan vi så egentlig finde ud af noget om vores verden, for slet ikke at tale om Gud? Hvad med vores andre sanser? Vi antager, at vi har fem – syn, hørelse, lugtesans, følesans, smagssans. Vi bruger generelt disse sanser, til at finde ud af, om en ting er der eller ej. Uheldigvis gælder de samme principper som ovenfor; alle vore sanser er begrænsede. Det er velkendt at nogle dyr har langt bedre udviklede sanser end vores; for eksempel kan en hund spore et menneske eller en forsvunden ting alene ved hjælp af lugten. Politiet bruger nogen gange fløjter, der har et toneregister, der ligger for højt for en forbryders øre, men som hunden kan høre.

Vi ville ikke klare os længe i en jungle, hvis vi tilfældigvis havnede i en, hvis det ikke var for et træk der opvejer ulemperne: Den menneskelige hjerne. Ved hjælp af den, har vi udarbejdet fikse måder, at opveje vore naturlige mangler. Selvom vores krop er langsom, ubetydelig og forsvarsløs, er vi stadig dyrerigets konger. Alt dyre- og planteliv synes at eksistere til gavn for os. Men gør det egentlig? Vi er så blinde, at vi ofte ikke indser at fra et andet synspunkt bliver vi måske bare set som fødevareforsyning for mikrobeverdenen. Mikrober spiser os bare og smider os så væk!

Så, hvis vores sanser ikke fortæller os særlig meget om vores egen verden, hvorfor skulle vi så forvente, at de fortæller noget om Gud overhovedet? Senere vil vi se på muligheden for, at det jeg kan se af mig selv ikke engang virkelig er mig, men bare min samling af atomer. Se, hvis jeg ikke kan se det virkelige mig, selvom jeg ved jeg eksisterer, kan det ligeledes være at Gud eksisterer, men jeg ikke kan se Ham!

Selvfølgelig er Gud ikke begrænset til nogen form, og flyder ikke rundt et eller andet sted i rummet. Gud er en del af den ukendte og usynlige verden; Hans tilstedeværelse betyder Intelligens, Kærlighed, Magt og ingen af disse ting kan ses med det menneskelige øje. Vi ved at disse kvaliteter og egenskaber eksisterer i virkeligheden, fordi vi kan iagttage deres virkning, men deres egentlige virkelighed kan ingen se.

Kapitel 4

Høresans

Alt det der med at se Gud var ret kompliceret. Under alle omstændigheder, er det almindeligt accepteret blandt troende, at Gud ikke kan ses lige meget hvad, er udover vores synssans og fatteevne, selv hvis vi vidste, hvad vi så efter, og selv hvis vores øjne som redskaber passede til opgaven, hvad de tydeligvis ikke gør i deres nuværende form.

Ideen om at Guds natur er sådan, at man ikke kan se Ham, går tilbage til de tidligste traditioner, selv når det er udtrykt i antropomorfisk sprog. Fx fortælles det, at profeten Moses specifikt bad om at se Guds herlighed åbenbaret (Anden Mosebog 33:20), og det blev klart sagt "Du får ikke lov at se mit ansigt, for intet menneske kan se mig og beholde livet". Historien fortsætter med at fortælle, hvordan Moses søgte ly i kløften af en sten og blev dækket af Guds hånd, mens Gud passerede; så da Gud fjernede Sin hånd, står der i Bibelen, blev Moses opfordret til at se på Hans ryg, for han ville aldrig kunne se Guds ansigt.

Kan dette være en sand begivenhed, hvor en af Guds mest kendte troende så Ham, eller er hele begivenheden opdigtet? Var det der blev set Gud Selv, eller noget andet? Lige meget hvordan man fortolker denne gamle historie, er der ingen tvivl om, at hovedlæren er, at Gud i dette liv er udover menneskets opfattelsesevne. Guds tilstedeværelse er så sublim, brændende i sin renhed og styrke, at intet menneske kan modstå dens kraft. Koranen henviser til en lignende hændelse og siger:

Da hans Herre åbenbarede Sin Majestæt på bjerget, sønderknuste Han det, og Moses faldt besvimmelst om. Da han var kommet til sig selv, sagde han: Hellig er Du og uden mangler. Jeg vender mig til Dig, og jeg er den første af de troende.

(Koranen 7:143)

Er der mere bevis fra de hellige bøger, der underbygger dette fænomen? Ja, hele vejen igennem Det Gamle Testamente siges det, at Gud beskyttede dem Han ville kommunikere med, ved at omringe Sig Selv med en beskyttende sky, shakinah (Tredje Mosebog 16:2). Ved Sinaibjerget, da Han gav Israel Loven, "for israelitterne så Herrens herlighed ud som en fortærende ild" (Anden Mosebog 24:17). En mørk sky dækkede bjerget, og ud af denne sky kom der lyn og torden og lyden fra en trompet og en høj stemme (Anden Mosebog 19:16-19, 24:15; Brevet til Hebræerne 12:18,19).

Moses siges at have slået et "Åbenbaringstelt" op, hvor han førte fortrolig samtale med Gud: "Når Moses kom ind i teltet, steg skysøjlen ned og stod i indgangen til teltet, og Herren talte med Moses. Når folket så skysøjlen stå i indgangen til teltet, rejste de sig alle sammen, og de kastede sig ned, hver i sin teltåbning. Og Herren talte til Moses ansigt til ansigt, som det ene menneske taler til det andet" (Anden Mosebog 33:9-11). Da Moses kom ned fra Sinai, står der i Bibelen, havde oplevelsen faktisk påvirket hans ansigtshud, der nu skinnede, og han blev nødt til at gå med slør (Anden Mosebog 34:29, 33).

Da tabernaklet blev sat op, var der en sky over det, og "Herrens herlighed fyldte boligen" i den grad, at Moses ikke kunne gå ind (Anden Mosebog 40:34-35, sammenlign Første Kongebog 8:10-12; Johannes Åbenbaring 15:8). Ifølge Bibelen, kunne israelitterne åbenbart se skyen helt klart: når den steg, forberedte de sig på at bryde op, og når den bevægede sig, fulgte de dens retning til den næste lejr. Efter templet blev bygget beskyttede en strålende sky Pagtens Ark fra menneskeøjne. Det var kun tilladt ypperstepræsten at gå ind i templet en gang årligt, på Forsoningsdagen, på andre tidspunkter siges han og de andre præster, at være blevet beskyttet mod Guds tilstedeværelse af et gardin på tykkelse med en mands knytnæve.

I Det Nye Testamente optræder skyen stadig. Ved en lejlighed, da en gruppe af disciple siges at have hørt det der angiveligt skulle være Guds stemme, beskrives den som kommende fra en meget strålende sky, der overskyggede Jesus på Forklarelsens Bjerg (Matthæus Evangeliet 17:5). Da Jesus steg til himmels "og en sky tog ham bort fra deres øjne" (Apostlenes Gerninger 1:9), og han forudsagde, at når han kom tilbage til jorden ville folk "se Menneskesønnen komme i en sky med magt og megen herlighed" (Lukas Evangeliet 21:27; Matthæus Evangeliet 24:30; Markus Evangeliet 13:26; Johannes Åbenbaring 14:14).

Skyen repræsenterede formodentlig Guds usynlige tilstedeværelse, og iagttagere forventedes at "se" betydningen med deres "åndelige øje". Den type syn som Jesus talte om var åndelig: "Til dem er jeg kommet til denne verden, for at de, der ikke ser, skal komme til at se" (Johannes Evangeliet 9:39).

Se, der er en verden til forskel mellem at se en strålende sky, eller noget som helst andet der repræsenterer Guds tilstedeværelse, og at se Gud selv. Det siges, at det ikke var Gud selv, men Guds budbringer, en engel i en sky, der ledte Israels stammer gennem ørkenen (Anden Mosebog 23:20-21, 33:2; Esajas Bog 63:9).

Jesus' lære fra Det Nye Testamente, angående det umulige i at se Gud, ligner tidligere profeters. I Johannes Evangeliet 6:46 står der, at Jesus har sagt at: "Ikke at nogen har set Faderen, undtagen den, der er fra Gud; han har set Faderen". I indledningen til Evangeliet fremstilles det imidlertid noget anderledes: "Ingen har nogensinde set Gud; den Enbårne, som selv er fra Herren, og som er i Faderens favn, han er blevet hans tolk" (Johannes Evangeliet 1:18). St. Johannes Epistel er klarere: "Ingen har nogensinde set Gud, men hvis vi elsker hinanden, bliver Gud i os, og Hans kærlighed er fuldendt i os" (Første Johannes Brev 4:12).

Se, ifølge den islamiske udlægning, blev Koranen åbenbaret til Profeten Muhammad gennem englen Gabriel, Guds budbringer. Ved profetens opstigen til Paradis, en begivenhed kendt som lailat al-mi'raj (natlig rejse til himlen), blev Muhammad vist Himlen og Helvede og deres beboere, men selvom han siges at have været tættere på Gud end noget andet menneske, fik han ikke desto mindre ikke lov til at (eller vi skulle måske sige "kunne ikke") se eller gennemskue mysteriet om Guds væsen. Der var en barriere, der ikke kunne overskrides, selv af englen Gabriel – den Strålende Sky af Uvidenhed hindrede hans øjne – om det så var i hans opløftede fysiske eller psykiske krop eller i en vision eller trance, alt efter hvordan man fortolker hans natlige rejse - i at se den Ubeskrivelige Almægtige.

Så, alle yderligere overvejelser om at se Gud med vores øjne ender i en blindgyde. Men hvad med vores høresans? Nå, til at starte med, hvis vi kun tænker på budskaber overført

med almindelig lyd, så lad os overveje muligheden for at, ligesom vores synsapparat er meget begrænset, er vores udstyr til at opfange lyde ligeså begrænset, så at selv hvis Gud transmitterede, ville vi i vores nuværende tilstand ikke kunne "opfange Ham".

Det er, under alle omstændigheder, meget begrænset, hvad vores ører hører. Hvis du var blind og ikke kunne bruge dine øjne overhovedet, ville du sandsynligvis have en ekstra følsom høresans. Og hvis du lukkede dine øjne nu og bare sad og lyttede, ville du sikkert blive overrasket over alle de forskellige ting, du kunne høre, som du normalt overhører.

Husk på, at vores ører ikke er nær så effektive som mange dyrs. Vi har allerede omtalt at politihunde reagerer på fløjter, der har en for høj tone, til at den menneskelige hørelse kan opfange den. Der er også subsoniske lyde, og videnskabsmænd siger, at det ville være muligt at udvikle en pistol, der kunne slå alt ned bare ved brug af lydbølger, vi ikke engang kan høre.

Men al den snak om lyd og om at høre lyd, er i virkeligheden bare endnu en af vores univers' mærkelige illusioner. Mærkeligt nok er det "larmende" miljø vi lever i faktisk helt stille, og det vi tænker på som lyd, er igen bare et spørgsmål om bølger, ligeså meget en illusion som farve.

Syn og lyd – disse to aspekter af "virkeligheden" er virkelig utrolige. Vi burde takke Gud, hvis vi overhovedet anerkende Hans eksistens, for to ting: For det første, at Han gav os de to illusioner, som vi altid tænker på som virkelige, for ellers måtte vi tilbringe vores liv som de blinde og døve, og for det andet, at Han begrænsede det vi kunne opfatte, så vi ikke bliver drevet til vanvid af den susende masse af atomare enheder eller kakofonien af alverdens lyde, der drøner mod os ubeskyttede!

Det vi kalder lyd, er faktisk et system af bølger i bevægelse, der opsamles af vores ørers fintfølede mekanisme. Disse bølger er vibrationer, når de bevæger sig ind i øret, støder de på trommehinden, og får også den til at vibrere, og disse vibrationer føres så til det indre øre af en række små ben. Det indre øre er fyldt med en væske, og vibrationerne bevæger sig gennem den og til nerverne og derfra til hjernen. Endelig får hjernen rede i de opfangne vibrationers betydning og fortolker dem som lyde. Uden hjernen til at fortolke vibrationerne, ville lydene simpelthen ikke eksistere. Hvis en del af udstyret, der er nødvendigt på disse vibrationers rejse, var defekt, ville "lydene" blive helt forkerte.

Hvis du stadigvæk tror, du virkelig laver lyde og ikke bare udsender vibrationer, så prøv at tænke på, hvordan en telefon fungerer – alle de mennesker der taler samtidig, alle de ledninger, alle de kilometer, der skal tilbagelægges. Dine ord bevæger sig overhovedet ikke, kun vibrationerne. Telefonen omdanner mekaniske vibrationer til elektriske og tilbage igen. Det vigtige element i lydbegrebet er faktisk modtageren. Vibrationerne bliver overhovedet ikke til noget hvis der ikke er nogen modtager, til at give dem betydning.

Du har måske hørt om den Zenbuddhistiske "koan" eller gåde om, hvilken lyd et træ, der falder i midten af en ubeboet jungle laver. Hvis du tænker grundigt over det, vil du se problemet, det afhænger alt sammen af, hvad du mener med lyd. Tænk over det. Hvis lyden faktisk kun er vibrationer opfanget af en eller andens trommehinder, og hvis der ikke er nogens trommehinder til at opfange dem, eksisterede lyden så nogensinde? Kan en lyd eksistere uden et øre, til at høre det?

Muligvis taler Gud til os, men enten er vores ører ikke følsomme eller modtagelige nok, til

at opfange vibrationerne, eller også er vores hjerner ikke udviklede nok, til at forstå i de vibrationer, de modtager. Med andre ord, Gud har ikke valgt at kommunikere med os gennem luftbølger – vores ører, ellers ville Han have gjort det muligt for os at dechifrere disse lydvibrationer. Eller måske noget andet udstyr vi måtte have fået til formålet ikke modtager, måske er vi bare ikke "stillet ind". Det rum du sidder i i øjeblikket er jo fyldt med radiobølger, men medmindre du har noget modtager udstyr – det vi kalder et "radioapparat" – kan du overhovedet ikke høre dem. Og her må vi igen takke Gud, hvis vi antager at Han eksisterer, for Hans barmhjertige indskrænkning af vores sanser.

Men hvad med Profeten Muhammad, eller for den sags skyld alle de andre profeter, der hævdede, at de kunne høre Guds stemme? Ikke bare Koranen, men også de kristne og jødiske hellige bøger er fulde af meldinger fra mennesker der hævdede, at de hørte denne stemme. Den sædvanlige profetiske bemærkning er "således siger Herren". Hvad hørte de – eller er disse historier simpelthen falske?

Nå men, hvis du læser passagerne omhyggeligt, kan du se, at der faktisk aldrig står, at profeterne hørte Guds stemme med deres ører. Det er meget mere sandsynligt, at de opfangede noget, der blev overført direkte til deres sind eller hjerter af en kraft særegen for Gud. Vi vil aldrig få det at vide. Men vi ved fra de hellige bøger, at dem om hvem det fortælles, at de modtog budskaber fra Gud modtog budskaber, som andre var ude af stand til at høre, og at de budskaber berørte dem, der modtog dem, dybt. For Gud, når Han vil gøre noget kendt eller forstået, synes at arbejde tæt og gør ikke bare sit budskab kendt eller forstået, men følt, og efterlader dem, der har "hørt" Ham, overbeviste om, at de har hørt Guds stemme.

Selvfølgelig er hjertet bare en pumpe, men dets indre betydning er meget anderledes. Du "lægger dit hjerte" i de ting du gør, eller du har ikke lyst til et eller andet fordi "du ikke har hjertet med". Hjertet kan blive "blødt" af ømhed, eller man er "tung" om hjertet som et symbol på mismod, eller det kan "knuses" af sorg. Usympatiske mennesker er "hjerteløse", andre kan være "hjerterangste", "helhjertede", "blødhjertede" osv.

Måske påvirker alle følelser det ikke-fysiske hjerte, eller måske hjertet selv, i dannelsen af ejerens personlighed, påvirker følelserne. Det er i hvert fald blevet et organ, der repræsenterer det indre udtryk. På en eller anden måde repræsenterer hjertet en persons indre dybde, og det lader til, at det er hjertet Gud taler til, og det Guds ånd påvirker.

Sindet er intellektet eller et informations- og videnssamlingscenter, der tænker og ræsonerer og kommer til konklusioner, men til tider underkender hjertet sindets vurderinger eller konklusioner. Sindet anbefaler måske en vej, men hvis hjertet ikke har noget ønske om at følge den vej og standhaftigt nægter at gøre det, følger en person så godt som altid hjertet og ikke den logiske hjerne.

Udefra set, kan en person vise et hvilket som helst ydre skin til verden, om at han eller hun vælger, men det der tæller for Gud er, hvilken tilstand den persons hjerte er i, og siden Gud kan se ind i det menneskelige hjerte, kan Han nøjagtig bedømme ens bevæggrunde og som følge heraf om man er værdig eller ej. Det underforstås således, at det er Guds ånds påvirkning af de troendes hjerter, der får dem til at tale, udholde forfølgelse eller bære alle mulige former for prøvelser og vanskeligheder.

Ifølge Bibelen, besluttede Jeremias sig engang for ikke at tale i Guds navn længere, men sagde: "Der (kom) i mit hjerte en brændende ild, den rasede i mine knogler. Jeg kan ikke

holde det ud, jeg kan ikke bære det" (Jeremias 20:9).

Det islamiske begreb "qalb", hjertet, følger den samme tankegang. Når profeten Muhammad hørte englen Gabriel, var det ikke noget andre, der var tilstede, kunne høre. Der står i Koranen selv, at den blev sendt ned til profetens hjerte.

Traditionerne, der handler om at den velsignede Muhammad modtog åbenbaringer, er forskelligartede. Nogen gange, sagde han, hørte han en stemme direkte, og nogen gange så og hørte han englen Gabriel. Under alle omstændigheder, er det imidlertid klart, at den velsignede Muhammad klart og tydeligt hørte det budskab, som englen videregav til ham.

Men han hørte det ikke i ordets almindelige betydning, for dem der var med ham og omkring ham ved de lejligheder, hvor han modtog åbenbaringerne, kunne ikke høre, det han hørte. Det var en indre "stemme"; det var som om den velsignede Muhammad kunne høre med en sans, som andre mennesker ikke er i besiddelse af. Gud lod ikke sine budskaber runge ud over hele verden; de gik gennem den velsignede Profets person og "medium".

Historien fortæller, at disse budskabers virkning både på de individer, der modtog dem, og dem de videregav dem til, var forbløffende. Aldrig har Guds budskaber nået noget menneske, uden at det har forbløffet dem, der modtog dem, ændret deres liv og opildnet dem med tilskyndelsen til at gøre godt – tit på bekostning af deres eget liv.

Nogle gange åbenbarede de budskaber sublime sandheder. Andre gange vejledte de om gode egenskaber og korrekt opførsel i livets private og offentlige sfærer og var praktiske, jordnære og tit ret detaljerede. Og til tider åbenbarede Stemmen et indviklet budskab om indretningen af menneskelige samfund og samarbejde.

Men talte Gud til profeten Muhammad ved hjælp af almindelige lyde? Selvfølgelig gjorde Han ikke det. Hvis der var en fysisk Gud derude i rummet, der talte, ville dette kunne spores som en energikilde, og sådan en forunderlig energisender ville helt sikkert være blevet præcist lokaliseret af vores videnskabelige udstyr. Vi opfanger transmissioner fra quasistellare genstande i den yderste rækkevidde af rummet; så hvis Gud derfor "transmitterede" i ordets traditionelle betydning er der ingen tvivl om, at vi alle ville være i stand til at opfange Hans budskaber.

Hvis Gud skulle tale til os ved hjælp af lyd, og hvis man gik ud fra at Han opholdt sig et eller andet sted langt borte i rummet, ville det rejse endnu et mekanisk problem: det faktum at almindelig lyd bevæger sig meget langsomt. Nogle af vores jettfly flyver nu hurtigere end lyden, selvom lyd ikke bevæger sig nær så hurtigt som lys, det er otte minutter om at nå jordens overflade fra solen, 150 millioner km væk. Så hvis Gud talte til os et givent øjeblik, og udtrykte sig via vores tidsmålestok og bølgefysik, ville budskabet sandsynligvis ikke nå os, før længe efter det var nyttigt for os, og muligvis ikke før efter vi var døde. Da Gud er Gud, ved Han præcis, hvordan Han skal overføre et budskab direkte til os i det præcise øjeblik, Han ønsker det, uden overhovedet at have brug for lyd, som vi kender det, som medium.

Einsteins relativitetsteori hjælper med at illustrere problemet. Tid forekommer ikke os særlig relativ, fordi vi er programmeret til at tænke i meget små enheder og mål – vores "lokale" oplevelse. Men når du anvender teorien på stjernerne eller planeterne i rummet, afsløres det med det samme, at det er umuligt at give absolutte tider for noget som helst.

Hvis solen eksploderede, for eksempel, ville vi se det, såfremt vi overlevede, otte minutter senere, men folk på fjernere planeter ville ikke vide noget om det, før lysbølgerne endelig nåede frem til dem, og det ville afhænge af afstanden. Det er underligt at tænke sig, at de stjerner vi ser på nattehimlen så fjernt fra os, måske rent faktisk overhovedet ikke eksisterer mere, vi ser kun det der var der for hundreder af lysår siden, hvilket er den tid det tog for lyset fra de stjerner at nå os. For at sende et "lyd" budskab til os skulle Gud have talt til os århundreder før vi blev født. Giver det nogen mening? Egentlig ikke, når Gud har andre, meget mere direkte midler til at kommunikere med os på.

Nu da det er klart, at Gud ikke har valgt at åbenbare Sig Selv personligt, direkte til hver af os ved hjælp af syn og lyd, burde vi ikke i stedet for at overveje midler forbundet med det "ydre rum" fokusere på vores "indre rum"? Måske skulle, vi i stedet for at forsøge at finde et fysisk middel til at opfatte Ham, egentlig begynde at bruge vores ikke-fysiske egenskaber – vores ikke-materielle modtage apparat.

Fx er det ikke sandt at Gud tit "taler" til os gennem vores samvittighed? Og alligevel, hvem kan på nogen måde definere, hvad en "samvittighed" er? Det er ikke en fysisk ting overhovedet; man kan ikke udvinde den, lægge den på et dissektionsbord og udpege samvittigheden for det menneskelige øje. Og alligevel er den der helt klart, som vi alle har erfaret.

Kapitel 5

Et problem, der er til, at tage og føle på

Aldrig så snart er vi blevet klar over de problemer det indebærer, hvis vi har tænkt på Gud, som et Væsen vi kan se og høre, før vi må begynde at indse det faktum, at alt det der med at forestille sig, at Gud har en begrænset fysisk krop både er upassende og alt for naivt.

Det er ofte svært, at forhindre børn i at danne sig et billede af Gud, som en eller anden ærværdig gammel mand, der foreskriver loven og passer på os. De kristne forestillinger om Gud, viser Ham fx ofte som en ældre hvid mand med langt skæg iført tynde gevandter.

Det er mere end bare et kulturelt fænomen. Det omfatter hele spørgsmålet om at skabe Gud i vores billede – at få Ham til at fremstå, som vi forestiller os Han er, og så prøve at overbevise alle andre om, at vores forestillinger er sandheden. Det er selvfølgelig en af hovedfarerne, ved at tænke på Gud i menneskelige vendinger; fx betyder ordet "Fader" så mange forskellige ting for forskellige mennesker, afhængig af deres oplevelse af fædre. Det kan da vel ikke være nogen tilfældighed, at mange af de mennesker, der tilslutter sig en tro på "Gud Faderen", har en begrænset opfattelse af Hans Natur og betragter Ham som en streng dommer, der altid opdager vores mindste fejltrin, der fører opsyn med vores mest private og intime øjeblikke og tanker, som en nysgerrig forælder, der er mest optaget af, at vi aldrig gør noget, når vi er alene, som vi burde skamme os over at gøre offentligt.

Nå men, enhver religiøs person, der holder på, at Gud ved præcis, hvad folk tænker og gør på et hvilket som helst tidspunkt, må bestemt have det dårligt, når han eller hun har tænkt sig at gøre noget, der er forkert eller betragtes som værende forkert. Det er klart nok en nyttig bremse på vores vildere lyster. Men ideen om Gud, som en streng, ubøjelig, kritisk figur, er på ingen måde dækkende. Mennesker, der har lidt under strenge fædre, der har været umulige at stille tilfredse, og hvem de som børn gik og frygtede, snarere end elskede, ender ofte med en holdning, der er angstfyldt og har karakter af tvangstanker, om den Almægtige, der er skuffende ligeså vel som den er falsk, fordi den udspringer af vores begrænsede personlige erfaringer.

At tjene Gud på de betingelser er ikke et resultat af virkelig tro og tillid og kærlighed, men af frygt; eller hvis man føler, man med held har klaret at underordne sit liv fuldstændig til ritualer, der formodes af tilfredsstillende Ham, gør man det med en temmelig overlegen selvgod selvtilfredshed og det selviske ønske om at få et skulderklap.

Den menneskelige hjerne har en tendens, til at tænke på al virkelighed som noget håndgribeligt, fordi vi bor i en fysisk verden. Det kan forekomme os nemmere, at forestille os en Gud, der har en fysisk tilstedeværelse end en der ikke har. Hvis vi imidlertid stopper for at tænke over de ting, vi kan høre, se og røres tilsyneladende virkelighed, indser vi måske, at selv de almindelige ting i vores dagligdags verdens tilsyneladende virkelighed overhovedet ikke er, som vi opfatter og oplever dem. Lad os undersøge det lidt. Vi kan da vel ikke tage fejl af om en ting er fast stof eller ej. Hvis du støder din tå på en mursten, er du i hvert fald ikke i tvivl, hvad dette spørgsmål angår. Og alligevel, hvis du lægger murstenen under et mikroskop, synes den at blive en anden ting. Og det gør din tå også.

Alt i den kendte del af vores univers er simpelthen en række kombinationer af ganske små partikler, som vi kalder atomer – alt, om det så er et bord eller din tå. Disse atomer er meget svære at beskrive, og moderne videnskab finder termen "partikler" helt igennem utilstrækkelig. Ordet partikel antyder, at den pågældende genstand faktisk består af noget, dvs. en eller anden form for fast stof. Men det der forekommer os fast er det faktisk ikke. Igen er det hele vores sansers bedrag, vi kan simpelthen ikke begribe sandheden med vores begrænsede sanser.

Et atom formodes, i meget enkle vendinger, at bestå af en kerne af positivt ladede elektriske partikler kaldet protoner og neutrale partikler kaldet neutroner, omgivet af skaller af negativt ladede partikler kaldet elektroner. Hvis en ting overhovedet eksisterer, består den af disse atomer, og vi siger derfor, at den består af et eller andet stof, at det er materie. Imidlertid er størstedelen af et atom overhovedet ikke materie; det er tomt rum. En mere præcis beskrivelse af "materie" kunne være en række huller omgivet af elektriske felter.

Brint, det enkleste atom, har kun en proton og en elektron. En grundsubstans der ikke består af andet end sig selv kaldes et "grundstof". Brint er det enkleste af grundstofferne. Hundrede og tre forskellige slags grundstoffer er nu blevet identificeret, tooghalvfems naturligt forekommende på jorden, og elleve menneskeskabte. Hvis noget består af mere end et af disse elementer, der sidder sammen, kaldes det en "forbindelse".

Materie er noget mærkeligt noget; det formodes at optage rum og have vægt. Omvendt eksisterer noget, der ikke har nogen vægt og ikke kan lokaliseres i rum, ikke fysisk; det er ikke en fysisk ting. Materie kan have tre former: fast, gas eller væske, og det kan ændres fra en tilstand til en anden. Fx kan metal ændres til væske gennem opvarmning.

Den menneskelige krop – den mekanisme, der hævder at kunne føle berøring – er en særdeles kompliceret forbindelse. En forenklet skolebarns liste over dens bestanddele er som følger: Ilt 65%, kulstof 18.5%, brint 9.5%, kvælstof 3.3%, kalk 1.5%, fosfor 1%, kalium 0.35%, svovl 0.25%, klor 0.2%, natrium 0.15%, magnesium 0.05% og jern, jod, zink, fluor og spor af andre elementer. Blandt det hele sammen, og vi har stadig ikke det, der tænker, det der "lever". Det ville også være ret svært, ud fra denne indkøbsseddel af ingredienser at forklare præcis, hvad det er i den utroligt komplicerede forbindelse, der kan røre (vi undersøger dette fænomen mere detaljeret i et senere kapitel).

Videnskaben nøjes imidlertid ikke med bare at opdage, hvad de levende og døde ting i denne verden består af, eller endda, hvad deres mindste atomer består af; det næste den vil vide er, hvad atomets bestanddele består af. Det leder til spørgsmålet om det er muligt eller ej, at der er en mindste enhed i universet, eller om delingen til stadig mindre ting fortsætter for evigt, et emne vi vil berøre yderligere i kapitel syv.

Kunne vi sige, at en elektrisk ladning er materie? Den forekommer ikke at være det. Mange videnskabsmænd i dag går længere med forslag om, at selv kernen i et atom egentlig ikke eksisterer som en fast størrelse; den er simpelthen et resultat af positive og negative ladninger, der tiltrækker hinanden. Så vi må passe meget på med ikke at gå ud fra, at et atom af noget som helst, om det så er så fast som jern, overhovedet i virkeligheden er fast stof.

Vi rører ved mange ting, og røres af mange ting, uden overhovedet at være bevidste om dem. For eksempel mærker vi normalt ikke vores krops indre funktioner. På den anden

side føler vi et "bump", når vi kommer i kontakt med større konglomerater af atomer, som vi kan se med det blotte øje. Vores bagdel, som for en stor dels vedkommende består af luft, kan uden problemer sidde på et stolesæde, som også for en stor dels vedkommende består af luft.

Med andre ord, er vi bevidste om eksistens på et bestemt "plan", der synes bestrøet med andre genstande udover os selv, som vi kan genkende og danne os et indtryk af med vores sanser, inklusiv vores følesans. Det vi ikke ved, er om der kunne være andre "eksistens planer", der løber parallelt med vores, der måske endda indtager det samme "rum" på et andet niveau. Et hypotetisk spøgelses eller åndsvæsens "bagdel" kunne, fordi den ikke er af det samme "atomare" plan som vores kroppe, gå lige igennem stolen, og selv gennem os.

Kan vi sige, at det "ingenting", at det "rum", som atomerne for en stor dels vedkommende består af, eksisterer? Hvis du tager et vakuumbeholder, og pumper hvert eneste luftatom ud af det, så der overhovedet ingenting er i det, ville vakuumbeholderens "indre" så eksistere eller ej? Hvis du tror det gør, hvad tror du så det er? Det spørgsmål er virkelig en hjernevrider.

Medmindre vi pludselig fik udstyr, der kunne registrere disse atomer, som en radio registrerer radiobølger, der passerer gennem vores værelser og os selv hele tiden, ville vi ikke engang vide, de eksisterede.

Der kunne være myriader af ting på andre planer end vores eget, der måske passerer lige igennem os lige nu. Måske har de enkelte celler i vores krop, hvis uafhængige livscyklusser vi normalt ikke tænker over overhovedet, på en eller anden måde en følelse af, at de tilhører en større enhed eller "hele", selv om de ikke ved, hvad det er. Det jeg mener er, ved cellen for enden af din finger, at du eksisterer?

Panteistiske filosoffer hævder, at vi alle er en del af Gud på samme måde, men at vi normalt ikke er bevidste om det. Islam afviser denne idé og fastholder, at der er en klar forskel mellem Skaberen og det skabte. At være i stand til at røre eller blive rørt er en integreret del af den skabte verden af materie, og det er helt umuligt for noget af Hans skabning at røre Gud, for Han er ikke en del af materien; forsøgene på at forstille sig Gud, som et fysisk Væsen er fejlagtige og kan ikke dække over Hans faktiske virkelighed.

Kapitel 6

Tid

Når vi tænker på Gud, konfronteres vi med det vanskelige i at begribe Hans grænseløse natur. Vi lever i en fysisk verden, bundet af naturlove, som kun kan være skabt af et Væsen, der ikke er bundet af de love. At forestille sig et væsen, der eksisterede før og eksisterer udover vores fysiske verdens "virkelighed", et Væsen der er upåvirket af materiens rum og tidsgrænser, er udover vores erfarings og forestillingsevnes rækkevidde.

Tidens gang er et aspekt af vores virkelighed, der har fået talløse mennesker, til at tænke over Guds eksistens. For, engang eksisterede vi ikke. Hvor var vi før den tid, og hvordan kom vi til at eksistere? Og vi oplever alle at blive ældre og indser, at vi en dag vil ophøre med at eksistere. Da alt dette er skjult i tidens mysterium, tillægger mange tiden magt over liv og død.

I oldtiden blev tid personificeret, som en evig sandhed eller guddommelig entitet, der eksisterede som en "enhed" i helheden, fra evighed til evighed, der omfattede alt og havde den ultimative magt til at overvinde alt, fordi den alene strakte sig til evigheden.

Grækerne ærede begrebet tid, ved at personificere århundredernes ubønhørlige gang i figuren "Gamle Fader Tid", de kaldte "ham" Kronos, Zeus' "fader" og i sidste instans alle levende tings "fader". Og blandt de hedenske arabere blev tid (Dahr) betragtet som en gud, der eksisterede fra evighed til evighed og fordelte godt og ondt blandt menneskeheden.

Tidens evige eksistens er en idé, der er kommet frem i vores moderne ateistiske og materialistiske tid. Snarere end at acceptere, at der er en Skaber-Gud og en "tid" udenfor Tid, hvor skabte tings eksistens endnu ikke var begyndt, foretrækker mange videnskabsmænd den udlægning, at de partikler universet blev formet af har evig eksistens; med andre ord, de har ikke nogen begyndelse som sådan, men stammer tilbage fra uendelighed.

Tid er en integreret del af vores rum, da det er noget, der kun måles ved en partikels vekselvirkning på en anden, ingen partikler, ingen tid.

Videnskabsmænd, som betragter universet som ikke havende nogen fast begyndelse eller skabelsesøjeblik, mener at partiklerne, om end på et subatomart plan, har eksisteret for evigt, som en slags ursuppe, som, givet den uendelige kronologi (Kronos = tid), på den ene eller den anden måde, ved et tilfælde, udviklede sig til det, der var nødvendigt for at starte vores univers.

En parallel kunne være, at hvis man blev ved med at smide en bunke mursten op i luften i en uendelig tidsperiode, ville man til sidst få en rar bolig. På en eller anden måde, er det svært at se, hvordan sådan en idé kan blive betragtet som mindre "overtroisk" eller "mirakuløs" end at acceptere Skaberens Store formgivende Ånd!

Tid bliver et problem for religiøse mennesker, når de begynder at tænke over, hvad det betyder når man siger, at Gud er evig og har eksisteret for evig. De hævder, at der aldrig

var en tid, hvor Gud ikke eksisterede, og at ligesom Han stammer tilbage fra evigheden, før vores eksistens, sådan fortsætter Han også til evighed, efter vores tildelte tid.

Hvordan kan vi opnå nogen forståelse af, hvad uendelig eller evig eksistens betyder? Det forekommer os simpelthen ikke logisk at tænke i baner, der ikke omfatter en tidsorden; for os kommer en ting altid før eller efter en anden. En bevidsthed om tid er indbygget i vores natur; derfor er det meget svært for os at forstå, hvad det betyder, når man siger, at Gud er udenfor tid.

Tidens gang er uundværlig for vores bevidsthed om ting. Hvis du kan forstå ideen om, at lyd ganske enkelt er en serie bølger, så er det indlysende for dig, at hvis man "fastfryser" tiden i et givet sekund og isolerer en af disse vibrationer fra resten, ville lyden i det øjeblik ikke eksistere. For overhovedet at eksistere må, den sprede sig i rummet som en strøm, og det involverer tid. Vi lever i det der kaldes en firedimensionel rum-tid kontinuum. Tidens gang tilfører vores eksistensbevidsthed en helt ny dimension, uden den ville vi ikke have nogen tanker, ingen hukommelse. Vi føler, vi ved, hvad tid er, fordi vi kan checke minutternes gang på uret, men på trods af vores gode ideer og praktiske brug af dem, er præcis tid noget som, igen, egentlig er en illusion. Den eksisterer ikke, undtagen som en noget grov måling, som vi bruger praktisk.

Vi beregner vores tid ud fra længden på jordens bane rundt om solen, målt i enheder af jordens omdrejninger om sig selv. En fuld bane om solen tager 365.24 enheder, som vi kalder dage. Hver dag har 24 timer, hver time tres minutter, hvert minut tres sekunder. Men forestil dig vi målte efter månen, som oldtidens babyloniere, hebræerne og arabiske stammer; så, hvis vi var præcise, ville hver måned have 29.5 dage og hvert år kun 354 dage. Vores forsøg på at få præcise målinger har ført os til Cæsium uret, men selv det går nogle sekunder forkert for hver få år. Det har virkelig vist sig at være utrolig svært præcist at afbalancere vores sol og måne.

Både solen og månen synes så ubetydelige og små for astronomer, når man tager afstanden forbundet med måling af universet i betragtning, at de taler om "stjernedøgn" (stjernetid) eller "lysår". Et lysår er den afstand en lysstråle kan tilbagelægge på 365.25 dage med den utrolige hastighed på 171.884.400 km i minuttet, og begrebet om det hastighedsniveau eller afstand er udover de flestes forståelse.

Set fra en anden vinkel, er det vigtigt at huske på, at vores bevidsthed om tid også er subjektiv og afhænger af, hvad vi laver. Hvem kan sige, hvad fem minutter virkelig betyder? Der er også en verden til forskel på fem minutter, når man venter på at blive hængt, fem minutter tilbage af fodboldkampen, når man har brug for endnu et mål, fem minutter tilbage af en eksamen, når man stadig mangler at skrive en stil, eller fem minutter, hvor man sidder og slapper af på en bænk i parken. Hvad er de virkelige fem minutter værd?

Stop tiden et bestemt øjeblik – fx 10:30 om formiddagen. Du tror måske, du ved, hvad om formiddagen er, men det er et helt andet tidspunkt i Mekka eller Sidney, eller New York, for mens solen skinner på den ene side af jorden, er det nat på den anden. Det afhænger alt sammen af, hvor du tilfældigvis befinder dig.

Og tidspunktet for en hvilken som helst begivenhed afhænger også af, hvor du ser den fra, den er relativ i forhold til, hvor du er. Hvis en fra Mars, en fra Venus og en fra Pluto alle så jorden eksplodere, ville de første to se det en del tidligere end den tredje. Deres

tidsfæstelse af en begivenhed ville ikke være en "absolut" dato, men kun en relativ dato, hvor den blev registreret i deres tid.

Og hvad med den mærkværdige idé om, at hvis man bare bevægede sig hurtigt nok, ville man ende med at bevæge sig baglæns? Hvordan kan det være? Hvis du kunne sætte dig selv i et cirkulært kredsløb og bevæge dig med en hastighed, der oversteg lysets, ville du snart se ud, som om du overhalede dig selv!

Så alene tid er svært nok at forstå, og når vi prøver at regne ud, hvad "uendelighed" betyder, får vi virkelig problemer. Alt i vores vidensområde har begyndelser og slutninger. Men Gud har ikke.

Vi må prøve at forstå, at hvis Gud eksisterer og er udenfor og udover hele det skabte univers, så må Han være i stand til at se hele processen simultant. Det er lidt ligesom en filmoperatør, der underholder et publikum med billede efter billede på en filmstrimmel, men som kan hive det hele ud mellem sine hænder og se det hele på en gang. Vi måler vores tilværelse gennem "billederne", men Gud kan se det hele samtidig.

Det ville selvfølgelig betyde, at for Gud ville der ikke være sådan noget som fortid, nutid eller fremtid, som vi kender det. Det ville også vidne om sandheden i, at tid er anderledes, når vi kommer over på et helt andet eksistensplan udenfor vores fysiske kroppe. Der er en stigende mængde bevis fra folk, der passer syge og døende, på at tit, før deres øjeblik af sidste og fuldstændig "død", gennemgår deres sjæl en bred række af oplevelser, nogle gange også et tilbageblik på alle begivenhederne og traumerne i deres liv her på jorden, der kun tager et øjeblik i forhold til vores tid. Den samme elasticitet i tid opleves af patienter i narkose eller folk, der drømmer.

På den anden side, når vore kære "dør", og dem der er ladt tilbage længes efter at blive genforenet med dem, kan det, som synes lang tid for den elskede person, der er ladt tilbage på jorden, meget vel gå som et lyn for den såkaldt "døde" person.

Den bibelske beretning om Skabelsen er løbet ind i vanskeligheder for dem, der ønsker at være videnskabeligt korrekte, fordi der står, at Gud startede på bar bund eller urkaos uden andet end "mørke over urdybet" og skabte alle himmellegemer, plus en velfungerende Jord med alle dens livsformer, kulminerende med mennesket, på seks dage. Ikke så mærkeligt, at Han siges at have haft brug for at hvile sig den syvende dag.

Mens Koranen afviser ideen om at den Gud, "som hverken slumrer eller sover" nogensinde har brug for at hvile sig, nævner den også, at skabelsen fandt sted på seks dage. Den giver imidlertid et fingerpeg om, at Guds "dag" og vores er helt forskellige. F.eks:

Gud er den, som skabte himlene og jorden, og hvad der er imellem dem, på seks dage... Han leder (alle) sager fra himlene til jorden; og derpå stiger det op til Ham på en dag, hvis mål er tusind år, efter jeres beregning. Sådan er Han, der kender det usynlige og det synlige, den Almægtige, den Barmhjertige.

(Koranen 32:4-6)

Det står altså klart, at de skabelses "dage" der nævnes i både Bibelen og Koranen selvfølgelig ikke betyder dage, som vi beregner dem, dvs. Jordens fireogtyve timers bane

om solen. Som et bevis på det, hvis noget er nødvendigt, så prøv bare at tænke på det faktum, at der refereres til forhold der begyndte før Jorden og Solen blev skabt. Kapitel et i Første Mosebog nævner fx at Gud skabte en lyskilde (eller energi?) på den første dag, og at Han adskilte lys og mørke, men skabelsen af Solen og Månen finder ikke sted før dag fire!

Som vi lige har set, antyder Koranen i kapitel 32:5, at en af disse "dage" er lig med tusind år af vores tid (se også kapitel 22:47), og i kapitel 70:4 nævnes det, at en "dag" er lig med ikke mindre end 50.000 år. I det store hele koncentrerer Koranens åbenbaringer om tid sig sædvanligvis ikke så meget om ideer om evighed, som om tidens relativitet.

Englene og Ånden (englen Gabriel) stiger op til Ham på en dag, hvis mål er halvtreds tusind år...de ser den (dommedag) langt borte, men Vi ser den nær.

(Koranen 70:4, 6-7)

Her præsenteres vi for tre relative former for tid; Først menneskelig tid, som målt af vores sol og måne; for det andet levende væsners, der ikke specifikt er af denne jord, tid; og for det tredje Guds Egen. Hvis vi prøvede at måle Guds tid på dette livs plan, ville det tage tusinder millioner eller endda kvintillioner af år. På det åndelige plan kunne al denne "tid" imidlertid gå på et øjeblik, som der står i Koranen, "før du kan blinke". Det der er meget vigtigt her er at den forestilling om at tid er relativ, som man finder i Koranen, er helt i overensstemmelse med de seneste videnskabelige opdagelser i dette århundrede, og helt ulig de ideer der præsenteres i antropomorfisk mytologi.

De hedenske arabere, som dyrkede tid, indtog den stoiske holdning, som dem der gør deres bedste for at klare livet, på trods af deres deprimerende tro på, at døden vil være slutningen på det hele. Et typisk hedensk arabisk udsagn var:

"Der er ikke andet end vores nuværende liv. Vi er intet og så lever vi, og kun tiden tilintetgør os..."

(Koranen 45:24)

Koranen afviser fuldstændig den indstilling og påpeger, at siden mennesket ikke har nogen idé om, hvad der vil følge efter døden, er det bare en formodning fra deres side:

"...men de har ingen viden derom, de formoder kun".

(Koranen45:24)

Disse hedninge argumenterede mod den evige lære, om at døden på ingen måde er afslutningen på et individs historie. Alle de religioner der bygger på guddommelig åbenbaring, jødedommen, kristendommen og islam, har insisteret på, at mennesker har udødelige sjæle og bærer ansvar for deres handlinger i dette liv.

Sådanne troende blev generelt hånet, for det deres ikke troende samtidige hævdede var ønsketænkning. Skeptikere fastholdt, at siden der ikke var noget bevis for livet efter døden, kunne det umuligt eksistere. De tidlige muslimer blev fx udfordret til at bringe en af deres forfædre tilbage fra de døde, som et bevis på at livet fortsætter efter døden (Koranen45:25-26). Jesus, som tidligere havde været stillet overfor en lignende hån, siges ironisk at have

bemærket, at "hvis de ikke hører Moses og profeterne, vil de heller ikke lade sig overbevise, selvom en står op fra de døde" (Lukas Evangeliet 16:3).

Som svar på den form for skepsis giver Koranen klart bevis for, at sjælen overlever efter døden, for at Gud skaber og genskaber for anden gang og for Hans ultimative magt over alle ting. Tid, baseret på vekslen mellem nat og dag, var kun en del af Hans plan. Den var relativ, men, ikke desto mindre, var der et tegn på Guds skabelse og visdom i den.

Sandelig, i himlene og på jorden er der tegn for de troende... og i nattens og dagens vekslen, og i det Gud sender ned fra himlen som ernæring, hvormed Han gør jorden levende efter dens død... tegn for folk der forstår

(Koranen45:3,5)

Kort sagt, Koranen viser at hedningenes indstilling til tid var forkert, baseret som den var på deres uvidenhed. Tid, som alt andet der hører til i vores univers, er en skabt ting, og ikke Gud. Den har absolut sin andel af mysterier, men den er ikke mere evig end materie. Den er også relativ i forhold til vores forestillinger og ikke absolut, som Einstein beviste, og er faktisk ikke meget mere end et fantasifoster, blot et redskab til at måle begivenheder i forhold til hinanden. Per definition kan det kun være Gud der er selvopretholdende, evig fra begyndelsen og evig til det sidste, den Absolutte.

Tid er en af Guds skabelser, som alle ved noget om, men ingen fuldtud kan forklare. Den kan symbolisere tilintetgørelsen af alt fysisk, for alt "nedbrydes" i tid. Den symboliserer også de store dyder tro og tålmodighed, den troende menneskeheds to religiøse aktiver, der alene kan give tid mening, og også overvinde den.

Kapitel 7

Gud, det nødvendige væsen

Alt, hvad der bevæger sig,, bevæges. Hvis det bevæges, må det være blevet sat i bevægelse af noget, der allerede bevæger sig. Den ting i bevægelse må være blevet bevæget af noget andet, der allerede bevægede sig osv. til uendelighed. Hele universet er i bevægelse, men den bevægelse må være startet et eller andet sted. Hvem den Urokkelige Bevæger, der satte det hele i bevægelse, end var, det kalder vi Gud.

Sådan er det berømte kristne argument, der forsøger at bevise Guds eksistens ud fra et videnskabeligt og filosofisk standpunkt. Der er faktisk mange traditionelle måder at forsøge at bevise Guds eksistens på, baseret på kosmologi – dvs. studiet af universet og dets oprindelse, funktion og årsag. Nogle søger bevis for en Plan eller Ledende Hånd i rummets mekanik eller i evolutionens udvikling.

En tidlig tankegang, som Skt. Anselm i det ellefte århundrede e.Kr. og den store muslimske filosof Muhyiddin Ibn Al-Arabi i det tolvte støttede, var forsøget på at bevise Guds eksistens alene ved hjælp af logisk ræsonnement. Gud blev defineret som selveste essensen af Fuldkommenheden, Godheden og Kærligheden. Derfor var Gud, alene per definition, nødvendigvis den størst mulige ting, der eksisterede, den yderste på værdiskalaen. Det var ikke muligt, at forestille sig noget større end Gud, af den enkle grund, at hvis noget kunne betragtes som mere fuldkomment eller bedre end Gud, så kunne det man naivt havde troet var Gud umuligt være Ham. Hvis noget var større end Gud, så var Gud ikke Gud. Per definition måtte Gud være "det udover hvilket intet, man ikke kan forestille sig noget større eller bedre".

I hvert samfundslag er der en værdiskala. Ikke alt er lige; nogle ting er bedre eller af større værdi end andre, og nogle er værre. Der er en opadgående skala af godt, bedre og bedst. Hvis Gud er det Absolutte, det Bedste så må Han logisk set eksistere; hvis Han ikke gjorde, ville mange eksisterende ting selvfølgelig blive betragtet som bedre eller større. Det er absurd at tænke sig, at det som er det største af alt er imaginært. Derfor er Gud det Nødvendige væsen, og Hans ikke eksistens er en logisk umulighed. Ligeledes, hvis Gud er den i højeste grad fuldkomne, må Han eksistere, fordi hvis Han ikke gjorde, kunne Han ikke beskrives som værende fuldkommen. Hvis Han ikke er den mest fuldkomne, så kan Han ikke være Gud. Eksistens må være en af fuldkommenhedens egenskaber, siden det som ikke eksisterer ikke kan være fuldkomment. Derfor må Gud eksistere. Hele argumentet er indeholdt i dets eget udsagns logik.

Under alle omstændigheder gør menneskets fortsatte kontemplation af Gud det tydeligt, at Han med sikkerhed til stadighed har været tilstede i den menneskelige bevidsthed og har efterladt noget meget håndgribeligt bevis på Sin eksistens, som den lange historie om profetskab gennem tiderne vidner om. Hvad kunne ideen om Gud være opstået af, hvis der aldrig havde været noget sådant? Hvordan kunne den idé overhovedet være kommet ind i den menneskelige bevidsthed, hvis ikke Gud var årsag til det? Videnskaben burde være religionens allierede i overvejslen af dette argument, for

videnskabsmænd vil beredvilligt indrømme, at universet er fuld af fænomener og erfaringer der, på nuværende tidspunkt, stadig er udenfor den menneskelige bevidsthed og stadig afventer vores opdagelse. En ydmyg videnskabsmand er yderst opmærksom på, hvor ubetydelig og lille hans viden egentlig er, lige meget hvor tilsyneladende stor den måtte forekomme den udenforstående.

Problemet med at bevise Guds eksistens afhænger af, hvad vi mener med ordet "virkelig". For de fleste mennesker er noget "virkeligt" det, som er underlagt naturlovene og er begrænset af sådanne aspekter som form, masse, vægt, sted etc. Hvis en ting er underlagt naturlovene, så må den lov være større end tingen, og kan ved den ovenstående definition ikke være Gud.

Dette argument kan, imidlertid, ikke bruges til at bevise, at Gud ikke virkelig eksisterer, for vi må indrømme, at noget meget større end nogen naturligt forekommende fast genstand eksisterer – nemlig naturlovene. Det selvsamme argument, som man ville bruge til at bevise begrebet om naturlovenes eksistens og overlegenhed over enhver fysisk genstand, er da vel et argument, der grundlæggende ligner argumentet for Guds eksistens, undtagen at argumentet for Guds eksistens går et skridt længere tilbage, for vi kan ikke acceptere at den Kraft, der skabte naturlovene, på nogen måde kunne være begrænset af dem. I det tilfælde forstærkes argumentet om, at Gud ikke har nogen fysisk eksistens, som vi forstår det, da det ville binde Ham af Hans egne love. Gud er Virkelig i den forstand, at Han eksisterer og har ubegrænset magt, selvom Han ikke eksisterer som en begrænset fysisk genstand.

Vores viden om en hvilken som helst fysisk genstand er meget begrænset, baseret som den er på vores sansers oplevelse, som kan lave alle mulige fejl. Nu da vi forstår, at materie i virkeligheden kun er en manifestation af forskellige energier, er det så ikke muligt, at dens fysiske eksistens i sine mange former tilhører et område af årsag og virkning, som ikke i sig selv er fysiske overhovedet, men som på en eller anden måde forårsager fysiske reaktioner? Havde Skt. Thomas Aquinas alligevel ret? Skabte en ulegemlig Gud en fysisk verden?

Materialister tror på at kun det, de kan se med deres øjne, høre med deres ører og føle med deres hænder, er virkeligt. Religiøse tænkere, der indtager den modsatte holdning, gives "paraply" betegnelsen idealister. De søger efter tegn på en Ånd bag materiens midlertidige og ustabile overflade og hævder, at det der er virkeligt overhovedet ikke kan ses. Vi kan kun skimte en manifestation eller indtryk af det, eller måle dets virkninger på dets omgivelser, men tingen-i-sig-selv kan vi aldrig se.

Fx hvis vi tænker på et almindeligt bord, vi ved måske nok, at det er aflangt i form, brunt og fladt ovenpå, men vi kan faktisk ikke, se at det forholder sig sådan. Lige meget hvilken vinkel vi ser det fra, ser vi det faktisk som alt andet end aflangt, medmindre vi med vilje svæver i en bestemt stilling lige over det. Hvad angår dets farve, ser vi at den påvirkes af lys og skygge, så dele af det forekommer sølvagtige og andre sorte. Vi ved måske, det er fladt, men kan kun se det flade der er foran vores øjne, og ikke den fulde form i dens mange dimensioner. Med andre ord kan vi se vores indtryk af et bord, men ikke bordet-i-sig-selv, det Virkelige Bord. Faktisk kan det hele måske være en illusion eller en hallucination; måske er bordet der overhovedet ikke.

Nogle filosoffer hævder, at det eneste vi sikkert kan vide er, at vi selv eksisterer, og at siden vi eksisterer i et miljø, er der noget andet udenfor os, der ikke er os selv. Nogle skeptikere vil imidlertid hævde, at siden vi er ude af stand til at bevise noget sådant, så er det måske

bare nogle forestillinger vi har om ting udenfor os selv.

Lad os nu følge en anden tankerække, der er et argument for Guds eksistens, der ikke er baseret på ideen om materie når det allerede eksisterer, hvad det så end betyder, men på kausalitet.

Vi ser i vores univers, at hvad der end sker, sker det af en grund; dvs. det er blevet forårsaget af noget andet. Disse andre "noget'er" eksisterede før den begivenhed de forårsagede. Og de blev sat i gang af forudgående årsager.

Nutidens videnskabsmænd slås med den nylige opdagelse, at der på det subatomare plan forekommer at være et vist element af uforårsaget aktivitet, der ved første øjekast ser ud som om den kunne true den ordnede idé om, at alt må adlyde fastsatte love, fordi alt forårsages. Det kunne imidlertid hævdes, mod denne foruroligende idé, at subatomare reaktioners tilsyneladende ubestemthed ikke er andet end vores uvidenhed. Når vi engang har fundet ud af reglerne, vil vi kunne se, at alle disse uforårsagede reaktioner følger love, trods alt.

Det er værd at gentage igen og igen, at videnskaben aldrig skaber eller opfinder noget; den opdager simpelthen når tid og ånd er parate til at erkende, det som allerede er der. Des mere intelligente man forestiller sig disse opdagende videnskabsmænd er, des mere burde man anerkende den Yderste Intelligens den Kraft er i besiddelse af, der rejste det hele på forhånd, så hjerner til sin tid kunne få del i det!

Hvis vi formulerer kausalitetsprincippet på en anden måde, siger vi, at alt er som det er af en grund. Med andre ord er alt "årsagsafhængigt". En årsagsafhængig ting er noget, der eksisterer, selvom det ikke nødvendigvis behøver at gøre det. Tag vores bord igen. Vi ser bordet og går ud fra, det eksisterer. Men er det muligt, at dette bord måske aldrig havde eksisteret? Selvfølgelig er det det. Derfor er det en årsagsafhængig ting. Hvorfor eksisterer dette bord så? Fordi nogen har fældet et træ, taget tømmeret og bygget det; hvis de ikke havde gjort det, ville bordet ganske enkelt aldrig have eksisteret.

Og hvad med træet? Er det årsagsafhængigt? Er det være muligt at det bestemte træ aldrig havde eksisteret? Igen, selvfølgelig er det det. Træet eksisterer bare fordi nogen plantede det, eller en fugl lod frøet falde, der hvor træet står, eller et frø blev ganske enkelt båret derhen med vinden. Det er den direkte årsag til det træ. Og kunne den årsag aldrig være indtruffet? Selvfølgelig! Og sådan fortsætter det. Alting i vores univers er årsagsafhængigt.

Hvad med universet selv? Er det muligt at hele universet aldrig havde eksisteret? Ja, selvfølgelig er det det! Det er lige meget hvilken videnskabelig teori du tager udgangspunkt i – ursupper, atomer der støder sammen, Big Bang teorier; de kan alle fremsættes som mulige grunde til at universet kom til at eksistere, hvis du ikke vil acceptere den enkle mulighed, at Gud skabte det.

Problemet med mange videnskabsmænd er, at de slutter argumentet der: de går ikke videre til det næste trin og spørger om ingredienserne til Big Bang, hvad det så end var, eller om andre kausalitetsteorier selv er årsagsafhængige. Svaret må være, "selvfølgelig er de det". Så igen er vi landet på "uendelighedens" kyster.

Hvis du ikke vil tro på Gud, må du acceptere, at alt stammer tilbage og tilbage fra "uendelighed". Der er faktisk kun de to valgmuligheder: Enten accepterer vi at rækken af

årsager fortsætter for evigt, og at der ganske enkelt ikke er noget sådant som begyndelsen på universet og eksistens (eller, formodentlig, en slutning, da uendelighed da vel må række i begge retninger); eller vi underkaster os og siger, at der må have været en Første Årsag, og at der var en tid, hvor universet endnu ikke var blevet forårsaget og derfor ikke eksisterede.

Hvis du antager dette andet syn, ønsker du naturligvis at vide, hvad denne Første Årsag kunne have været. Det er det en troende ville kalde Skabelses Øjeblikket – det øjeblik da Gud sagde "bliv til!" og det blev til.

Lige meget hvad du vælger at kalde den Skabende Kraft, er det et faktum at universet eksisterer, selvom det ikke nødvendigvis behøvede det, og det faktum må, helt ærligt, rejse spørgsmålene "Hvorfor?" og "Hvorfra?"

Bare lige et sidste hovedbrud, jeg vil gerne gøre opmærksom på et par matematiske mærkværdigheder, der måske kan illustrere problemerne med at tage ordet eller begrebet "uendelighed" for pålydende. Større hjerner end min kan måske finde en løsning på alt dette, men jeg syntes det var sjovt at sidde og rode med det.

Her er det første, og til det skal man egentlig bruge en gruppe mennesker med regnemaskiner af forskellige mærker. Prøv først at løse det i hovedet og med papir og blyant.

Alle matematik lærere ved, hvad en tredjedel af noget er, det er en ganske enkel brøk at tænke sig. Hvis du imidlertid prøver at dividere et med tre, ved almindelig division, vil du opdage at du aldrig kan finde svaret. At selvtilfreds sige ".33333333 R" er en undskyldning for et præcist svar og fortæller dig egentlig ikke hele sandheden. Ligeså, hvis du gentager den samme proces med symbolet pi, som er $22/7$. Prøv at udføre regnestykket, og så vil du se, hvad jeg mener.

Nu kommer det sjove, når vi opdager, hvor langt videnskabsmænd vil gå for, at skjule problemer og tilfredsstille os. Du vil gerne dele dit æble mellem tre mennesker. Okay, du dividerer det med tre. Gør det på en regnemaskine og du får .33333333 R. Så du bliver irriteret og spiser hele æblet selv alligevel. For at komme tilbage til sagen, bare gang med 3 og alt burde være tilbage ved det oprindelige. Men er det det? De regnemaskiner, der fortæller dig sandheden, giver dig .99999999 R, og du vil irriteret kunne konstatere, at en del af dit æble er forsvundet for evig i "uendeligheden". Andre regnemaskiner, der er opmærksomme på det, laver en automatisk tilpasning og giver dig hele tallet 1. Men... Er det muligt, at der kunne være en mindste partikel? Hvis det er, som en der tror på skabelsen helt sikkert ville acceptere som en grundlæggende sandhed, så burde det være muligt at finde størrelsen på det mindste tal, der ikke kan deles yderligere. Med andre ord, er det muligt at have et tal, der ikke kan divideres med to? Vel, logisk set er svaret "Nej". Selv hvis du kommer ned til en millionte trilliontedel af en centimeter kan den, i teorien, stadig deles med to. Det eneste problem er, at vi løber tør for navne til at kalde dette minimale tal. Hvis du imidlertid anvender dette på faktisk kendt afstand, forekommer der at være et problem.

Før du kan tilbagelægge en afstand på ti meter for at komme over til et bord, kan den afstand halveres og du må tilbagelægge den halvdel først. Så du tilbagelægger de første fem meter. Men før du tilbagelægger den afstand, kan den halveres, så du tilbagelægger 2.5 meter først. Det er jo selvindlysende, at hvis det er sandt, at tal kan divideres med to til

uendelighed, når du aldrig over til det bord, men vil formentlig blive fanget i en uendelig regression. Hvis vi imidlertid er pragmatiske, ved vi, at vi rent faktisk når over til bordet. Det må betyde, at vi et eller andet sted har krydset den mindste del, og at i teorien er uendelighedsteorien forkert, og der må være noget sådant som en mindste partikel. Hvis der er en mindste partikel, hvor kom den så fra? Er den årsagsafhængig? Kunne den aldrig have eksisteret? Og sådan kunne vi fortsætte. Hvad beviser det? Jeg ved det ikke. Jeg ved bare, at der er flere ting i himlen og på jorden, end vi stakkels dødelige nogensinde har tænkt på, og når vi rigtig prøver at hitte rede på disse hovedbrud, kan vi måske rent faktisk begynde at føle de "vægge", der omgiver vores sind.

Kapitel 8

Universet, Guds tavse bog

Nu er det på tide, vi tager en pause fra at tænke på, hvad vi er og kiggede lidt på, hvor vi er. Vi synes at være rimelig sikre på, at vi rent faktisk eksisterer, og at vi ikke bare er fantasifostre, fordi vi alle sammen er opmærksomme på, at der er et "os", der "har" denne fantasi, og at vi kan tænke. Men vi kan ikke være sikre på, om alt det andet omkring os er der eller ej, for vores sanser giver os kun subjektive beviser, og alle disse andre ting kunne i virkeligheden være fantasifostre. Det er muligt vi alle sover eller hallucinerer, ganske enkelt forestiller os begivenhederne og omgivelserne i vores dagligdag. Hvis vi imidlertid er realistiske og fornuftige, kan vi føle at vores krop er virkelig, at den optager rum og har vægt. Så hvor er vi helt præcis?

Altså, vi ved, at vi lever på en stor klump sten i rummet, som vi kalder planeten Jorden. Vi ved, at vi er placeret ret tæt på en stor lysende sølvagtig genstand, vi kalder Månen, og en stor gylden en, vi kalder Solen. Vi ved, at vi har et specielt forhold til de to, for den ene bevæger sig i en bane omkring os, og vi bevæger os begge to i en bane om den anden. Længere væk ser vi tusinder af små lyspunkter, som vi kalder stjerner, og de synes alle sammen at være fikseret i et bestemt forhold til hinanden; fx er der en velkendt gruppe på tre stjerner på linie, som vi kalder "Orion", og en anden gruppe, der ligner noget á la omridset af en plov. De synes at have været sådan fra tidernes begyndelse.

For meget længe siden, var der nogle yderst opmærksomme mennesker, der bemærkede, at en håndfuld stjerner ikke syntes at være fikseret i et bestemt forhold til de andre overheadet. Når man observerede dem i forhold til fx Orion, så kunne man se, at de nærmede sig den og så passerede og bevægede sig bort. Folk i oldtiden så syv af disse himmellegemer, der forekom at vandre rundt for sig selv, og de blev identificeret som planeterne (fra latin, planere = at vandre) Merkur, Venus, Mars, Saturn, Jupiter og Uranus. Merkur og Venus er tættere på Solen end vi er, og de andre er meget længere væk. Nyere tids astronomi har siden da tilføjet to mere til listen, Neptun og Pluto, ved at udlede deres eksistens af beregninger og ikke fra observationer med det blotte øje. Nu har moderne astronomi konstateret, at de uhyre mængder af stjerner i rummet, faktisk, ikke står i bestemte stillinger i forhold til hinanden heller; det er åbenbart bare en illusion. Vi kan ikke observere deres bevægelser med vores egne øjne, fordi afstandene, vi taler om, er så enorme at det bringer observation ud af vores tidsmålestok, men sandheden er, at selvom de måske ser ud til at stå "stille" og være fikseret i forhold til hinanden, så hvirvler de faktisk af sted, væk fra os og hinanden, med ufattelig fart.

Det nyeste udstyr kan registrere rødforskydning, parallakse, vibrationer og radiobølger, der vidner om alle mulige spændende begivenheder, der finder sted på den nattehimmel, der ser så fredelig ud for vores begrænsede øjne. For rumentusiaster er der en hel række ting, der er ukendte for det almindelige menneske, det er fx neutronstjerner, sorte huller, kvasare, pulsare, og quarker.

Når vi begynder at opdage alle disse fænomener, kan vi kun blive forbløffede over de videnskabsmænds, der gør og beregner alle disse opdagelser, tekniske fortræffelighed. Men vi burde lige stoppe og bemærke os, at ingen af disse ting er blevet opfundet af disse

begavede mennesker: de opdager simpelthen, når deres hjerner og teknologi er blevet moden nok, til at håndtere det, det der allerede er der.

Hvordan kom dette forbløffende univers til at eksistere? Eksisterer det bare og har altid været der, eller var der en tid, hvor det ikke eksisterede, og hvor det blev forårsaget? Ja, vi har talrige teorier om den sag, alle baseret på verdens største videnskabsmænds opfattelser. Så er der de svar, som dem der tror på Gud giver.

Jøders, kristnes og muslimers hellige skrifter afviser alle blind materialisme, der ikke ser og føler Skaberens Hånd. I stedet peger de på Guds, Ham som har fuldkommen kontrol over Sin skabning, evige tilstedeværelse og hævder, at der ikke er noget i universet udover Hans magt, for Han er Planlæggeren, dets Skaber. De fastholder, at det er tåbeligt at formode at universet bare opstod ved et tilfælde, specielt når alle ting indenfor vores erfaringsramme, der kan iagttages, er underlagt love om årsag og virkning, der giver klart bevis for, at det er skabt. Koranen siger fx ganske enkelt:

Når himlenes og jordens Skaber bestemmer en ting, siger Han kun til den, "Bliv til," og den bliver til.

(Koranen 2:117, også 36:82 og 40:68)

Troende påpeger, at alle eksisterende ting, inklusiv os selv, er årsagsafhængige – dvs. de kunne ikke have eksisteret og gør det kun, fordi det er Guds vilje. For alt i universet følger sin Skabers love,

"som skabte og formgav, som bestemte og derefter retledte det"

(Koranen 87:2-3, også 55:5-7, 10-12)

Nogen gange er temmelig enfoldige mennesker helt tilfredse med at acceptere ideen om, at universet blev skabt af Gud, men de har et meget sølle og dårligt begreb om, hvordan denne Gud er; de gør Ham til en hyggelig antropomorfisk figur, næsten som en venlig gammel onkel. Dette giver måske en rar fornemmelse, men det svarer ikke til Guds virkelighed.

Koranen i særdeleshed hæver niveauet af menneskelig forståelse, så folk kan observere og forstå Guds sande egenskaber og så tænke over hans majestet og almægtighed. Den giver ikke mange specifikke detaljer om astronomi eller kosmologi, men opfordrer snarere mennesket til at søge og opdage. Når mennesker begynder denne søgen og prøver at fatte rummets uhyre størrelse og skabelsens vidundere og de indviklede love, der styrer det, så kan de måske begynde at erkende, at universet er som en tavs bog for viderekomne. For des mere man bliver opmærksom på den Usete verden (som Islam kalder al-Ghaib, der refererer til den åndelige verden og dens realiteter), des mere indser man at der i det fysiske univers er paralleller til og tegn på en Skaber-Gud, som er helt utrolig.

En forunderlig opdagelse er, at balancen og ensartetheden i den Guddommelige lov kan iagttages alle steder, fra de enorme strækninger i det ydre rum af kosmos og til det mikroskopiske plan. Det afspejler Skaberens Enhed og Virkelighed og peger også på, at der er højere verdener hinsides dette fysiske univers' materielle grænser.

Et andet vigtigt punkt er, at det åbenbart var Guds hensigt, at den menneskelige hjerne ikke skulle forblive i uvidenhed, men skulle være istand til at fatte nogle af disse love gennem intellektet, noget som intet dyr på denne planet kan gøre. Bibelen fortæller, at Gud gav Adam retten til at herske over og betvinge alting, mens Koranen nævner begrebet sakhira, der betyder at alt i himlen og på jorden blev gjort nyttigt for menneskeheden. Med andre ord er det underforstået, at mennesket, gennem sit intellekt og arbejde, har et specielt forhold til Skaberen, fordi det er i stand til at opdage og anvende de abstrakte lover, der styrer universet.

Måske er der i det et lille bevis på at det menneskelige sind, som gradvist kommer til at forstå universets dele og kræfter og støt avancerer højere og højere i spredningen af sin indflydelse og kontrol over disse fysiske love, faktisk, er et tegn på den Højeste Ånd, der kontrollerer, styrer og leder alle fysiske fænomener og systemer i universet. Videnskabsmænd burde, imidlertid, altid undgå fristelsen til at tro, at de kan forstå alt fuldstændig. Som Galileo sagde "Jeg har altid betragtet dem, som ville gøre den menneskelige forståelse til målestok for, hvad Naturen har evne eller viden til at udrette, som overordentlig tåbelige, hvorimod der helt modsat ikke er den mindste effekt i Naturen, som fuldtud kan forstås af de mest spekulative hjerner i verden!"

Disse fysiske love udgør et stabilt og regelmæssigt system, selv om det er kompliceret udover vores nuværende forståelsesevne. Faktisk er enhver videnskabsmand, om han eller hun så tror på Gud eller ej, fuldstændig overbevist om, at universets love faktisk udgør et samlet system, hver del af hvilket passer ind i det indviklede mønster med fuldkommen logik og nødvendighed.

Se, hvis det er tilfældet, har den troende en stærk indikator for at universet, og specielt liv, som vi kender det, ikke bare opstod ved et tilfælde. Når man undersøger nogle af de universelle loves sidestilling, forudsætter det en stærk påvirkning af det man kunne kalde "antitilfældighed". Tag fx den samtidige eksistens af både termodynamikkens anden lov og liv på vores planet.

Termodynamikkens anden lov siger, at der foregår en udveksling af varme mellem to legemer, indtil ligevægt opnås. I vores univers sker det hele tiden og det varmeniveau, hvor der er ligevægt, er alt for lavt, til at opretholde livsformer, som vi kender dem. Og alligevel eksisterer liv på denne jord, selvom rummets miljø er så fjendtligt, at på den næste nærmeste stenklump, Månen, ville ingen person på nogen måde kunne overleve et sekund uden en rumdragt. Solen kunne fx brænde alt der eksisterer på denne planet til aske og omdanne den til kosmisk støv; den mindste ubalance i Jordens omdrejning ville resultere i ødelæggelsen af alt liv. Ingen videnskabsmand tvivler et øjeblik på, at der er fastsatte love, der forklarer dette tilsyneladende mirakel, selvom de måske ikke ønsker at kalde skaberen af disse love Gud.

Lad os slå ind på en lidt anden kurs, og et øjeblik betragte ikke bare universets eksistens, men vores stilling i det. Når vi prøver at udpege vores præcise position i rummet, opdager vi, at der er et problem. Vores sol er en stjerne. Planeterne omkring os udgør solsystemet, og vores solsystem er del af en meget stor gruppe stjerner kaldet en galakse. Der menes at være millioner af galakser i rummet, og vores galakse, kaldet Mælkevejen, anslås at have omkring hundred milliarder stjerner i sig. På en klar nat kan man se vores nabostjerner, alle sammen i klynger på himlen.

Alt dette er rimelig velkendt i dag, men det har ikke altid været tilfældet. Astronomer i

middelalderen, der baserede deres ideer på det system Claudius Ptolomy havde udarbejdet i det tredje århundrede e.Kr., forestillede sig et ret lille univers med Jorden præcis i midten, og at Solen og Månen og de kendte planeter bevægede sig i cirkulære baner om den, en overbevisning, der var meget tilfredsstillende for mennesker, der ønskede at tro, at de var den højeste skabelse, centrum for alting og at alting eksisterede for deres skyld. Omkring dette nydelige arrangement var "universets udkant", en slags barriere eller rand som alle stjernerne var indlagt i, det forklarede den måde, de altid bevægede sig rundt på himlen i bestemte forhold til hinanden. Udover det var der ingenting. Alt var perfekt, regelmæssigt, rundt og meget omhyggeligt planlagt af Gud.

Så pludselig, kom senere videnskabsmænd til den erkendelse, at deres beregninger ikke helt svarede til dette enkle billede, og de begyndte at udarbejde teorier, hvis implikationer var overraskende. Fx sagde Kopernikus, astronom og munk (1473-1543), at universet ikke løb i bane omkring vores Jord; i stedet løb vores Jord i bane omkring Solen. Det havde vidtrækkende implikationer. Da mennesket var kommet sig over chokket over tanken, om at de ikke længere kunne hævde at være centrum for alting, opstod den foruroligende tanke i de modige hjerner, at planeterne og stjernerne muligvis slet ikke var skabt for vores skyld. Vi blev slået ud af vores forherligede, vigtige, centrale stilling, og begyndte derfor, at føle os noget små og bekymrede over vores ubetydelighed.

Det næste, der blev opdaget var, at Jorden ikke var en speciel planet, men bare en enhed i et planetsystem og at sammenlignet med nogle af de andre, var den meget lille. Faktisk måtte videnskabsmænd nødtvungent snart indrømme, at den udgjorde en uendelig lille del af universet. Der kunne være millioner af planeter derude, alle sammen med livsformer på sig.

Særlig den kristne kirke blev rystet over dette, den havde altid lært, at mennesket var det sidste ord i Guds skabelse, Guds eget billede og lighed. Men hvordan kunne det forholde sig sådan, når det bare var en ubetydelig beboer på en ligegyldig og lille bitte planet, der var en blandt millioner? Det var en chokerende tanke.

Hvis videnskabens og astronomiens nye opdagelser virkelig var sande, hvordan kunne mennesket så på nogen måde være af nogen betydning for Gud? Det var meget muligt, at der var andre bevidste væsener, der levede på disse andre planeter, og de kunne være meget vigtigere for Gud end os selv. Hvem kunne vide det? Under alle omstændigheder, selvom man kunne forestille sig at den menneskelige race som helhed havde nogen betydning for den fjerne Guddommelige Kraft, kunne den Almægtige næppe forventes at bekymre sig den mindste smule for mennesker som individer! Det ville være en endnu mere grotesk påstand, end at forstille sig, at der var en Over Gartner, som havde opsyn med hele jorden, som var inderligt interesseret i én lille myres skæbne, eller hver individuel babyedderkop på en af de utallige fintvævede tråde!

Som om disse opdagelser ikke var nok, til at gøre troende meget ubehageligt til mode, blev de efterfølgende fuldstændig knust af den moderne astronomis opdagelser, for så snart teleskopet blev opfundet, begyndte videnskabsmænd at gøre enorme opdagelser. En astronom, Giordano Bruno (1548-1600), hævdede at rummet var uendeligt, og at det derfor var latterligt at tænke sig, at vores Sol kunne være dets centrum. Hvis rummet var uendeligt kunne der overhovedet ikke være noget centrum.

Bruno formodede at alle stjernerne var sole, hver med sine egne planeter. Den kristne kirke misbilligede så undergravende teorier og fik Bruno forhørt af Inkquisitionen.

Astronomen forsvarede det han troede på og døde på bålet.

En anden ledende videnskabsmand, som Inkquisitionen slog ned på, var den geniale Galileo Galilei (1564-1642). Hans astronomiske observationer tydede på, at der ikke var nogen ende på de ting, der ventede på at blive opdaget ved hjælp af de nye teleskoper, og at menneskeheden helt måtte opgive sine gamle, bekvemme ideer om universet. Lige med et blev mennesket tvunget til at erkende at det næsten ikke vidste noget om det overhovedet! En af Galileos nye opdagelser rystede i den grad kirken, at det ikke var tilladt for lærere at nævne det i over et århundrede. Det var opdagelsen af at Solen havde "pletter", det vi nu ved er solpletter. Disse pletter troede man oprindeligt var småfejl, og ideen om en "pletlet" sol tydede åbenbart for kirken på, at den ikke var perfekt. Dette blev så set som en kritik af Guds evne til at skabe alle ting perfekte og blev derfor betragtet som blasfemi. Som følge heraf, blev Galileo faktisk tvunget af Inkquisitionen til at "indrømme", at han havde udbredt løgne, og ikke før han lå på sit dødsleje, turde han gentage sine skandaløse udsagn, og hævde at han hele tiden havde fortalt sandheden.

Folk plejede at være bange for sol og måneformørkelser, kometer eller meteorer og betragtede dem som varsler om katastrofer eller en eller anden mærkelig begivenhed sendt af Gud, deres glimt på himlen kunne markere store eller heroiske menneskers fødsel. Men i det sjette århundrede efter Kristus, erklærede profeten Muhammad (fred være med ham) at sådanne ting ikke var overnaturlige varsler, men simpelthen naturfænomener, der viste sig ved Guds vilje. Der var en solformørkelse den dag Profetens lille søn Ibrahim døde, og folk forbandt den med hans død. Profeten stod længe og ledte folk i bøn. Da Solen igen var klar, sagde han: "Solen og Månen bliver ikke formørkede, fordi nogen fødes eller dør, men det er to af Allahs tegn. Han skaber ærefrygt gennem dem. Når i ser en formørkelse, så skynd jer til bøn" (Abu Dawud).

Århundreder senere bekræftede Edmond Halley (1656-1742), at meteorer bare er stenklumper i rummet, der har deres egne baner, og hvis de tilfældigvis styrter ned på jorden fra tid til anden, er det fordi jordens og meteorens baner falder sammen gennem rum-tid kontinuumets ubønhørlige love.

Videnskabens fremskridt kunne ikke stoppes af kirkefædrenes panik, for videnskaben var ikke bestemt til at blive et af kirkens redskaber i udbredelsen af dens dogme. I denne periode bar muslimske videnskabsmænd kundskabens fakkelt. Deres rækker omfatter navne som al-Farhānī (Alfraganus), al-Nayrīzī (Anarītius), Abu Abdullah al-Battānī (Albatēgius), Ibn al-Haytham (Alhazem), al-Zarqālī (Azarqiel), Nur al-Dīn al-Bītrūjī (Alpetragius) og mange andre. Ingen af disse tvivlede et øjeblik på Skaberens Hånd, der manifesterede sig i universet.

Det blev snart accepteret, at den faste rand af Fiksstjerner overhovedet ikke eksisterede, og at stjernerne var meget længere væk end man tidligere havde troet, og at der var millioner og millioner af kilometer af ukendt rum. Man indså også snart, at ideen om cirkulære himmelbaner var noget vrøvl, og at alting var under forandring. Måske faredes stjernerne væk fra os ved utrolige hastigheder.

I år 964 efter vor tidsregning meldte Abd Al-Rahman al-Sufi om tilstedeværelsen af et svagt lys fra en anden galakse på himmelhvælvingen i konstellationen Andromeda. Det var imidlertid ikke før 1923, at Edwin Hubble faldt over dens virkelige natur – en galakse, som vor egen tabt, i det extragalaktiske rums storhed. For at gøre denne opdagelse brugte han det største teleskop, der var til rådighed på det tidspunkt. Siden da har målinger foreslået

hundrede milliarder galakser, der strækker sig milliarder af lysår væk. Sammenlignet med universets omfang, som man forstod det i det forrige århundrede, ved man nu, at universet er en million milliard gang større.

I forhold til den del af universet, der nu er tilgængeligt for store teleskoper, er galakser kun støvgran, utællelige i kosmos' enorme dybder. Alligevel indeholder galakser, både kæmper og dværge, mellem en og et hundrede milliarder stjerner, der er lysår fra hinanden. Det er fantastisk at tænke på de tal og afstande; fx er vores sol 30.000 lysår fra vore galakses centrum og hvis man rejser med 250 kilometer i sekundet tager det 250 millioner år at fuldføre en bane!

Gigantiske eksplosioner blev observeret – supernovaer. Stjerner døde. Vi farede også blindt af sted mod en ukendt skæbne. Overfor dette begyndte nogle religiøse mennesker at sætte spørgsmålstegn ved deres mest grundlæggende tro, mens andre helt holdt op med at tro. Var der gået noget galt i Guds skabelse? En smule håb blev givet da videnskabsmænd foreslog at, hvis nogle stjerner døde, kunne det måske også være sandt, at andre stadig blev skabt, og teorien om fortsat skabelse opstod.

Al denne frygt var baseret på forkert og begrænset viden om universet og Kraften bag dets forunderlige måde af arbejde på. Specielt den kristne kirke ønskede at bibeholde troen på det, der stod i Bibelen. Hvis videnskabsmændene havde ret, ville det betyde, at ikke bare var Guds arbejde ikke færdigt på seks dage, som der stod i Første Mosebog, men det var heller ikke ved at være færdigt, selv nu. Og hvis kirken tog fejl i denne sag, hvor mange andre ting tog den så ikke fejl af?

Hvis du begyndte at tænke over det, hvor præcis i universet var det meningen Gud skulle være? Der var ikke længere noget nøjagtigt sted til Ham. Da der ikke var nogen fast omkreds og rummet var uendeligt, kunne man ikke længere forestille sig det skabte univers, som en perfekt rundkreds med alt i sig, som Gud holdt i sine almægtige Hænder. Og lige pludselig blev det moderne slet ikke at tro på Gud. Mange videnskabsmænd fandt, at hele ideen om religion var noget vrøvl, at dens argumenter og dogmer var irrelevante og overforenklede, og de blev ateister.

Spørgsmålet om hvordan universet begyndte, eller hvordan det var opbygget eller planlagt, og hvad dets fremtid var blev undersøgelsesområde for både ateister og troende, videnskabsmændene forventede selvsikkert, at de ville finde et verdsligt svar på alle disse spørgsmål, som ville rydde "den overtroiske hypotese", om at der var en Skaber-Gud, af vejen.

Når man stiller en kosmolog disse spørgsmål i dag er svarene sædvanligvis udtrykt i den sprogbrug, der tilhører vor tids accepterede model, den såkaldte Big Bang teori, de er den logiske forlængelse af opdagelsen af, at galakser viger fra Jorden ved fænomenale hastigheder. Hvis de skyder "væk", så må de have været tættere på i går. Og hvis du følger den proces tilbage til begyndelsen, så må der have været en tid, da alt stof i universet var samlet i et gigantisk atom, som så eksploderede. Hvad denne teori selvfølgelig ikke fortæller os er, hvordan dette atom opstod, hvor det kom fra, hvilket rum det optog og hvorfor det eksploderede. Alle disse og mange andre spørgsmål om denne eller andre teorier om universets opståen, fx Steady-State teorien, er helt ubesvarede. Det øjeblik man accepterer ideen om at universet rent faktisk har en begyndelse i tid, må man selvfølgelig nødvendigvis gå tilbage til det irriterende spørgsmål om skabelsen og Skaberens natur.

Kapitel 9

Formgivningsargumentet

Evolutionsteorien læres næsten overalt i den vestlige verden som et faktum og ikke som en teori. Da den oprindelig blev fremsat offentligt, uafhængigt af to videnskabsmænd, Charles Darwin (1809-1882) og Alfred Russell Wallace (1823-1913), var den kristne kirke i færd med at lykønske sig selv med sin egen nye "videnskabelige viden". Tidligere havde ærkebiskop Ussher af Armagh (1581-1657), med talent for bibelske udregninger, faktisk regnet skabelsesåret ud til at være 4004 før Kristus, og nu havde Dr. Lightfoot fra Cambridge fastsat det nøjagtige tidspunkt og konkluderet, at Gud havde skabt alle livsformer kl. 9:00 om morgenen fredag den 23 oktober. Selvom det lyder latterligt nu, var den lærde ærkebiskop på det tidspunkt meget tilfreds med sine resultater, og kirken var meget irriteret over, at der skulle komme en eller anden ballademager, der var ude på at ødelægge denne gode viden.

Ulig den ateistiske og ikke religiøse indstilling, der er fremherskende i vesten i dag, tog de fleste mennesker deres tro meget alvorlig for et århundrede siden; før den tid havde ingen for alvor udfordret den bibelske beretning eller prøvet at bevise, den var forkert. Faktisk havde de fleste ledende videnskabsmænd i den vestlige tradition helt op til slutningen af middelalderen været munke eller tilhængere af kirken.

Selv den store videnskabsmand Sir Isaac Newton (1643-1727) var helt enig i den bibelske lære, faktisk skrev han hele sit store værk om matematikkens principper som en kommentar til salme 19. Hvad angik beviser for uddøde arter, der engang havde levet på jorden, troede han, at de måtte være døde i den store syndflod på Noahs tid, de var de uheldige der ikke kom med i arken.

I denne periode måtte individer, der ikke var tilbøjelige til at tro på historien om syndfloden, tage stilling til en gruppe entusiasters, kaldet Neptunister, opdagelser, de brugte forstenede muslingeskaller fundet på en bjergtop som "bevismateriale" for den bibelske katastrofe, og for at vandene fra Guds vrede engang havde dækket hele jorden.

Imidlertid var biologer og geografer ved at blive mere og mere desillusionerede over disse ideer, og de beskyldte de mennesker, der tog de bibelske historier bogstavelige, for at være tåber og forskruede og slængede en masse sarkastiske kommentarer ud, for at få dem til at se dumme ud. Fx er der mange dyrearter, der nu er uddøde, som de tidlige opdagelsesrejsende fandt i Amerika. Hvordan kom de over Atlanten? Og hvad med de mærkelige dyr, der findes i Australien, der ikke eksisterer andre steder – kænguruen, emuen og det mærkelige varmblodede æglæggende pattedyr med andenæb og luffer, næbdyret? Var de alle sammen opstået af sig selv? Og lige meget hvad, hvis du talte alle de levende arter og trak de uddøde fra, var der så mange arter, der stadig levede, at det var umuligt at forestille sig, hvordan Noah skulle have fået dem alle sammen ind i arken.

Georges, Greve af Buffon (1707-1788), udførte et studie af land erosion. Han var specielt fascineret af opdagelser om jordens skorpes bevægelse. Nydannet sten syntes fortsat at skyde op fra jordens flydende kerne og skubbe eksisterende kontinenter længere og længere fra hinanden. Faktisk, hvis du ser et fladt verdenskort over jorden, kan du se,

hvordan de store landmasser engang kunne have passet sammen og udgjort et enormt kontinent, som et kæmpe puslespil. Der hvor to grundfjeld blev skubbet sammen, måtte det ene enten glide under det andet, eller hvis de stødte direkte mod hinanden, blev begge skubbet op og dannede stejle bjerge (hvis du skubber dine fingerspidser sammen kan du se, hvad han mente).

Så måske havde bjergtoppene engang været havbund og var blevet skubbet op af jordens bevægelser. Hvis det forholdt sig sådan, ville ideen om at syndfloden var årsag, til at man kunne finde muslingeskaller på bjergtoppe, unødvendig, for der eksisterede allerede en fuldstændig naturlig forklaring på det.

Fromme kristne var i det store hele meget uvillige til at slippe deres gamle traditionelle overbevisninger. Det faktum at så mange gjorde det, demonstrerer hvor stærke de argumenter der blev fremsat mod Bibelens mytologi, var. Materialistiske videnskabsmænd måtte kæmpe mod dem hvert eneste skridt på vejen, og mange mennesker, der før havde troet på, at hvert eneste af Bibelens ord bogstaveligt talt var sandt følte sig meget illoyale og som usle forrædere, da de uvilligt måtte opgive de overbevisninger.

Videnskabsmændene prøvede ikke specifikt at ødelægge troen på Gud; hvis det skete, var det bare en naturlig følge af deres opdagelser og ikke det tilsigtede mål. De følte, imidlertid, at de ikke længere kunne acceptere det fromme princip om at, hvis en bibelsk beretning gik fuldkommen mod alle kendte fakta og logik, var det ikke desto mindre deres pligt at tro på det, bare for at vise deres tro og at, hvis de helt klart ikke troede på det, var de syndere, der var bestemt til fordømmelse.

Den uovervindelige rustning som videnskabsmændene havde, der gjorde dem i stand til at "overvinde" bibelsk mytologi var det faktum, at de ubønhørligt fulgte logik og fornuft, og at de var tro mod sig selv. Gradvist tvang videnskabens faktas blændende lys længe elsket tro på gamle myter til at vige, og de blev erstattet af rationel materialisme.

Det argument blev så fremsat af nogle, at man stadig kunne acceptere principperne i det det var meningen myterne skulle lære, men ikke detaljerne. Med andre ord, selvom beretningen eller historien måske ikke bogstavelig talt var sand, var det vigtige ikke den historiske detalje, men den lærdom den gav. Problemet med denne indgangsvinkel var, at den underminerede tilliden til hele teksten, idet det blev stadig sværere at vide, hvilke dele var "sande".

Mange mennesker i vesten blev ikke overbeviste af sådanne materialistiske argumenter, der underminerede Bibelens troværdighed, og dermed syntes at underminere ideen om troen på en fuldkommen Gud. De beholdt deres stærke tro på en personlig Gud, den Guddommelige Kærligheds kilde, der ser den mindste spurv falde og kender os så indgående, at selv hårene på vores hoveder er optalt. Til forsvar for Gud som Skaberen argumenterede præsten William Paley (1743-1805), i sin bog Natural Theology, fx for at hver eneste ting på jorden passede så perfekt ind i sit naturlige miljø, at det var umuligt, at det skulle være sket ved en tilfældighed. Man kunne ikke bare smide en håndfuld mursten op i luften og forvente, at de faldt ned i den perfekte færdige form af et hus, selv ikke, hvis man kastede murstene en million gange. For et hus var tegnet, det er meget mere end en tilfældig samling af mursten.

Paley brugte analogien til et ur. Hvad er et ur? Spurgte han. Det er jo noget, der fortæller os tiden. Men i virkeligheden, hvis du skiller uret ad, er det bare en samling stumper og

stykker, spiraler og ringe, tænder og hjul. Et barn kunne lege med dem længe og mere sig med at lave mønstre med det, eller en kunstner kunne skabe et kunstværk af dets dele. Men kun når det bliver sat sammen på en bestemt måde, får det en helt anden funktion: det begynder at vise, hvad klokken er!

Det kunne ikke være sket ved et tilfælde; det måtte planlægges. Derudover var det faktum, at der var noget sådant som "tid", der overholder love og kan måles, en forudbestående betingelse for skabelsen af en maskine, der kan udføre den opgave. Begrebet "ur" forudsætter en viden og forståelse for visse uhåndgribelige, men eksisterende begreber, der kun er forståelige for en højere udviklet hjerne. Behovet for at kende tiden var ikke grunden til at de tandhjul og spiraler blev skabt, men de var grunden til at uret blev skabt.

Hvis du vandrede gennem en smuk dal og fandt en dyngestene, ville du ikke tro andet end, at de var havnet på deres nuværende plads af naturlige årsager. Men hvis du en dag kom forbi nogle andre sten, der var arrangeret så de dannede ordene "velkommen til Kanvas City", ville du ikke forestille dig, at det var sket ved et tilfælde eller uheld, men ville gå ud fra, at en tænkende hjerne havde arrangeret dem på den måde – en hjerne der forstod begrebet kommunikation fra et individ til et andet gennem sprog og så uhåndterlige ting som begrebet "velkommen".

I naturen passer hver skabning så perfekt til sit miljø, at det, da vel, ikke kan være en tilfældighed. Tænk på et fugleøje fx. En fugl har brug for at samle frø og små insekter op og alligevel også flyve højt op i luften og se store afstande; derfor har den brug for både lang- og nærsyn. Og den har begge. Hvis en af dem kun var delvis udviklet eller under udvikling ville fuglen ikke kunne overleve. Igen, en spydfisk har brug for et øje der kan klare vandoverfladens brydning, lige så vel som evnen til at skyde en vandstråle af i den rigtige vinkel, for at slå sit bytte ned, og den har begge. Hvis nogle af dens evner kun var delvis udviklede, ville den ikke være der.

Så et af hovedargumenterne for Guds eksistens er formgivningsargumentet. Det er faktisk baseret på lovene om årsag-virkning. De fleste mennesker vil være enige i at, hvis tingene havde været anderledes, ville universet overhovedet ikke have eksisteret. Alt hvad der eksisterer, gør det af en grund; det blev forårsaget af noget. Derfor tyder det faktum, at universet som et hele eksisterer, selvom det kunne ikke have eksisteret, på at der må være en grund til, at det eksisterer i sin helhed. Hvad kunne denne grund måske være?

Hvis vi definerer universet, som alt hvad der er, må årsagen til dets hele eksistens findes udenfor universet selv, en Første Årsag, der ikke i sig selv på nogen måde er en del af det, der er forårsaget. Alternativet til denne idé må være, at alle naturlovene, der styrer skabelsen og opretholdelsen af universet, opstod helt tilfældigt. Siden "tegningen" er så indviklet og perfekt, synes mulighederne for at det er tilfældet så fjernt, at det må klassificeres som "umuligt".

Videnskabsmænd, der forsøger at skabe "liv" i reagensglas, ved udmærket godt, at deres eksperimenter kun kan lykkes, hvis et stort antal meget specielle betingelser er tilstede på præcis det rigtige tidspunkt, i præcis det rigtige forhold til hinanden og under præcis de rigtige betingelser. De opstår ikke vilkårligt, og videnskabsmændene er meget omhyggelige og gør en stor indsats og udviser stor færdighed, for at skabe netop disse betingelser i overensstemmelse med den viden og teknologi, de har opdaget.

Det er ret nytteløst at hævde, at hvis alle ingredienserne bare blev blandet sammen og

efterladt (det forudsættes selvfølgelig at en udvælgelse af ingredienser til at fjerne nogen uønskede var sket først, hvilket ville være snyd) ville det ønskede resultat fremkomme tilfældigt efter en ubestemt tid. Det er overhovedet ikke noget bevis for denne noget bemærkelsesværdige påstand; det kræver faktisk betragtelig mere tro, at tro på det, end det ville gøre at tro på Gud. Hvis den ønskede virkning forekom at vise sig "helt spontant" ville man mistænke den meget store sandsynlighed for det man kunne kalde "antitilfældighed" eller "falske terninger"!

Nogle videnskabsmænd prøver at foreslå, at oprindelsen til liv slet ikke var på denne planet, men et eller andet sted i det ydre rum – men det skubber kun problemet længere tilbage, og ind i en meget mere fjendtlig ramme. Det ydre rum er yderst fjendtligt overfor liv, derfor synes det overordentlig usandsynligt, at liv skulle opstå spontant i det og så lande på jorden, hvor betingelserne for liv har vist sig at være ideelle.

I 1953 skabte Stanley Miller spænding, da han i et eksperiment lod en elektrisk gnist passere gennem en blanding af brint, metan, ammoniak og vanddamp, som han gik ud fra simulerede betingelserne på jorden ved begyndelsen til liv på jorden. Hans anstrengelser formåede at producere fire aminosyrer; således blev det hævdet at livets byggesten var blevet skabt i et reagensglas!

Nu, fyre år efter, har ingen videnskabsmand, imidlertid, været i stand til at producere de tyve aminosyrer, der er nødvendige. Videnskabsmænd påpeger også, at der er en "ilt faktor" at tage med i betragtning. Hvis der havde været ilt i den primitive "luft", ville den første aminosyre aldrig være opstået, men uden ilt, hvis den var opstået, ville den være blevet ødelagt af kosmiske stråler. Den samme energi der spalter forbindelser i atmosfæren ville meget hurtigt nedbryde enhver kompleks aminosyre, der var dannet "tilfældigt". Miller selv måtte indrømme, at når han havde skabt sine fire aminosyrer måtte han meget hurtigt fjerne dem fra gnistens område, som ville have opløst dem.

Desuden eksisterer der nu ca. hundred kendte aminosyrer af hvilke kun de specifikke tyve er nødvendige, for at liv kan opstå. Derudover er alle disse tyve af det, der er kendt som den "venstredrejede" form. Den yderste usandsynlighed for at dette ville ske spontant, kunne sammenlignes med sandsynligheden for at du tilfældigt, fra en bunke på millioner, af et hundrede forskellige slags knapper i to forskellige "sæt", eller lad os sige farver, kun valgte de tyve varianter du havde brug for og ingen andre, alle i det bestemte "sæt" eller farve.

Statistikere har nu regnet ud at siden de proteiner, der er nødvendige for liv, har meget komplekse molekyler, er chancen for at en dannedes tilfældigt ca. 10 til den 113ende potens – et tal der er større end det vurderede samlede antal atomer i universet. Oven i købet er ikke mindre end to tusind proteiner, der fungerer som enzymer, nødvendige til at fremskynde de kemiske reaktioner i hver celle, og uden denne hjælp ville cellen dø.

DNA's strukturelle enheder omfatter fem histoner (basiske proteiner), der styrer det genetiske materiales aktivitet. Chancerne for at danne selv den enkleste af disse siges at være omkring tyve til den hundrede potens, et til fantastisk tal. Derudover er proteinerne afhængige af DNA for at dannes, men DNA kan ikke dannes uden forudeksisterende protein. Hvem kom først kyllingen eller ægget? De må have udviklet sig parallelt eller samtidig, uden at den ene oprindeligt kom fra den anden.

Som biologen Edwin Conklin udtrykte det: sandsynligheden for at liv opstod ved et tilfælde

er sammenlignelig med, at en uforkortet ordbog opstod, som følge af en eksplosion i et bogtrykkeri." (Readers Digest, Januar 1963, s. 92)

Et andet punkt: Det er også usandsynligt, at liv opstod i vand ved et tilfælde. Vand er overhovedet ikke fremmede for den nødvendige kemi, da det spalter store molekyler, snarere end at fremme deres opbygning. Med andre ord er der meget lidt videnskabeligt bevis, der støtter den tilfældige opbygning af nogen organisk "ursuppe".

Således synes der at være uafviseligt bevis for hensigt i det hele. Mange fysiske ting, der ikke selv har tanke eller intelligens kapacitet, synes på en eller anden måde at samarbejde om at producere ordnede og stabile systemer ud af hvilke alle slags muligheder, så som liv og bevidsthed, kan opstå. De synes at opnå et formål, som de ikke på nogen mulig måde selv bevidst kan forårsage.

Der må derfor helt sikkert være en Formgiver eller Gud, hvis intelligens rent faktisk leder disse ting til at opnå bestemte mål. Det er meget godt for videnskabsmænd at foreslå, at alt i atompartiklernes "ursuppe" i universet pludselig – eller over en lang tidsperiode – ordnede sig selv og dannede grundlaget for vores eksistens. Men betingelserne måtte have eksisteret før stykkerne, og alt skulle have samlet sig på præcis det rigtige tidspunkt. Teorien om "ursuppen" ignorerer alligevel enhver forklaring på, hvor de oprindelige atomer kom fra. Og det er værd at huske, at den overvejende del af universets love faktisk er fjendtlige overfor liv, som vi kender det; så det faktum, at liv eksisterer overhovedet, kræver en eller anden plausibel forklaring med henblik på "antitilfældighed".

Kapitel 10

Evolutionsteorien

Darwins evolutionsteori har været en af de stærkeste kræfter bag materialismens fremgang. I vesten præsenteres den sædvanligvis for børn i skolerne som et grundlæggende faktum, snarere end som en teori eller arbejdshypotese.

Det geologiske bevismateriale, der gives for at støtte evolutionen, er meget overbevisende for en ung elev, men det er i stor udstrækning, fordi der aldrig seriøst fremlægges noget bevis, for at støtte den anden side af argumentet. Evolutionsteorien går grundlæggende ud fra at hele naturen er nået til sin nuværende form, fordi de mere effektive konstruktioner altid fortrængte de mindre tilfredsstillende, enten ved at berøve dem livet eller fødeforsyning. De bedst tilpassedes fortsatte beståen var naturens store mål, selvom hvad naturen er og, hvordan dette mål egentlig blev opnået, stadig var et spørgsmål om tro.

Teorien er, af flere grunde, frastødende for folk, der tror på Gud. For det første er den modbydelig, fordi den helt og holdent udelukker Guds eksistens og postulerer et univers, der ikke har et Guddommeligt Væsen som sin Skaber og Leder. Religion behandles som overtro, og det bliver videnskabsmændenes pligt at prøve at uddanne religiøse mennesker ud af deres uvidenhed og til "moden tankegang"!

For det andet, er teorien modbydelig, når den anvendes på mennesker, fordi det er en udviklingsteori, der sætter sex og grådighed højt; på et laverestående plan er det en proces, der ikke bryder sig om andet end succes. De svage bliver skubbet til side og bliver udryddet af flertallet.

I menneskelige vendinger betyder den bedst tilpassedes beståen, at enhver der mener, han er et eksemplar af de bedst tilpassede, har ret til at trampe på alle andre. Man kan med det samme se, hvorfor denne teori blev grebet og promoveret af nazisterne før anden verdenskrig, da de lavede forsøg med genmanipulation for at skabe herrefolket, herrenvolk.

I forlængelse betyder denne teori også, at siden verden formodentlig er styret af tilfældet, og der ikke er andet til at forklare det, kan individer bruge deres korte liv til deres egen bedste fordel og trampe på enhver, der står i vejen for dem.

Hvordan opstod denne teori oprindeligt? Jo, økonomen Thomas Malthus (1766-1834) studerede befolknings principperne og skrev en berømt essay, hvor han påpegede, at størrelsen på et hvilket som helst dyresamfund afhang af dets fødeforsyning. Ifølge ham, var det almindeligt, at mange flere børn blev født, end der kunne overleve på den føde, der var til rådighed; således ville en kamp for overlevelse nødvendigvis begynde, hvor de svageste blev overvundet af dem, der kunne udnytte den fordel de havde i form af størrelse, vildskab, eller hurtighed og intelligens. Kun de bedst tilpassede ville overleve, og resten ville ophøre med at eksistere.

Da Charles Darwin læste Malthus værk, indså han pludselig, at livsformers evne til at tilpasse sig deres omgivelser i virkeligheden var nøglen til deres eksistens eller udryddelse.

Hvis en art udviklede sig til fuldkomment at passe til et bestemt klima og dets vegetation, og det miljø så pludselig ændrede sig, ville den art med det samme være meget ugunstigt stillet og kunne endda uddø. Fx er det blevet foreslået, at de koldblodede dinosaurer, der regerede jorden i tusinder af år, var ude af stand til at tilpasse sig istiden, hvorimod de mindre, varmlblodede pattedyr kunne. Så dinosaurerne uddøde, og kaninerne overlevede. Den kraft, der udvalgte hvilke skabninger, der skulle leve og hvilke skulle dø, var ingen anden end naturen selv.

Siden skabningerne med de mest gunstige egenskaber overlevede på bekostning af de andre, blev det foreslået, at det kun var et spørgsmål om tid, før de udgjorde flertallet og de mindre tilpassede formindskedes i antal og til sidst uddøde. Man var derfor tvunget til at acceptere enten, at Gud ret formålsløst havde skabt myriader af arter, der var dømt til at mislykkes (hvilket kunne antyde, at Guds planer gik galt), eller at det var muligt for arter at ændre sig og udvikle sig, i det tilfælde blev Guds oprindelige planer forbedret, og arterne var ikke bestemt en gang for alle ved Skabelsen. Det var hvad teorien om arternes foranderlighed, som Darwin fremsatte, indebar.

Man fandt derudover at det var muligt med vilje at ændre husdyrs form og størrelse og salgbarhed ved kunstig udvælgelse; og dermed med vilje avle dyr, der kunne producere mere kød med mindre fedt eller flere æg og mere mælk hurtigere.

Darwin kiggede så på mennesket, der, for ham, bare var endnu et dyr. Var mennesker forskelligartede som andre dyr? Formerede de sig også så hurtigt, at de konkurrerede om overlevelse? Viste deres krop spor af deres dyriske afstamning; Fx sådanne elementer som knogler, der var begyndelser til haler? Kunne deres specielle egenskaber af sind og moral være opstået naturligt, mens de langsomt skiftede form? På alle disse spørgsmål svarede Darwin og dem, der tænkte som ham, emfatisk "ja".

Darwins hovedpunkt var, at kampen for eksistens og overlevelse gradvis ville føre til fremgang og højere udvikling. Derfor kunne mennesket godt tillade sig at være stolt af sin afstamning fra meget ydmyg oprindelse. Ideen om at mennesket var skabt fuldkomment, men sørgeligt var faldet fra sin nådestand til synd og ufuldkommenhed, kunne ikke længere opretholdes.

Ideen om evolution indebærer at troen på, at Gud har skabt alle de forskellige dyrearter fuldkomne fra skabelses øjeblikket, er forkert. Ifølge dette synspunkt dukkede hver levende ting ikke spontant op, skabt fuldkommen til at passe til omgivelserne, men udviklede sig fra en anden levende ting, der kom før det. Og det blev ikke bare foreslået, at en levende ting var ufuldkommen på et eller andet stadie i sin udvikling mod noget andet, det blev også formodet at selv omgivelserne ikke var fuldkomne og færdige, for de blev ved med at ændre sig, og idet de ændrede sig overlevede de skabninger, der bedst passede til de nye betingelser, mens andre ikke gjorde.

Når en art en gang eksisterer, synes den at være i stand til, at udvikle sig på begrænsede måder mod bestemte mål. Mennesker, der tror på, at dette er muligt, men også tror på en guddommelig kraft, kaldes vitalister. De accepterer, at der er forandring fra et udviklingsstadie til det næste, men mener at denne forandring er forårsaget af noget udover vores univers, der leder det; efter deres mening er evolutionen af en hvilken som helst organisme altid hen mod en form for mål eller formål.

Siden udgivelsen af Darwins berømte bøger Arternes Oprindelse i 1858 og The Descent of

Man, en bog om menneskets afstamning, i 1867, har videnskabsmænd generelt nægtet at acceptere den teistiske idé om, at Gud lavede alt præcis, som Han ville have det skulle være for evigt. Mennesker, der klyngede sig til den gamle lære, blev gjort til grin, selvom de prøvede at give videnskabelige forklaringer på deres overbevisninger.

Hvis Darwin havde ret, måtte menneskeheden opgive troen på arternes uforanderlighed og formode der var gået umådelige tidsperioder siden livets oprindelse; opgive ideen om Guds grænseløse visdom og rundhåndede gavmildhed i fuldkomment at tilpasse alle skabninger til de omgivelser de må leve i; indrømme at mennesket nedstammede fra dyr og opgive den bibelske lære om syndefaldet, og prøve at gætte, på hvilket stadie i alt dette dyremennesket fik sin sjæl hvis noget sådant overhovedet eksisterede. Formodentlig kunne mennesket ikke længere hævde at have noget som helst specielt forhold til Gud. Faktisk kunne det forholde sig sådan, at der ikke var nogen Gud, når alt kom til alt.

Kommunismens grundlæggere, Marx og Engels, var fuldstændig henrykte for Darwins teorier, og Engels identificerede kampen for menneskehedens værdighed med kampen mod religion og dens falske foregivender. Han så frem til skabelsen af en race af supermennesker lige langt fra det moderne menneske, som de var fra aberne, han troende, religion ville blive afsløret som et falsum, og troende udleveret som uvidende, dekadente og negative i deres indstilling til menneskelige fremskridt. Så kommunismen tog fat på med vilje, at underminere religion for menneskets bedste.

Der var derfor ikke noget at sige til, at den kristne kirkes ledere, stillet overfor alt dette, blev overbeviste om at darwinisme, socialisme, kommunisme, materialisme og ateisme alle var nærmest identiske og alle i lige høj grad djævlens værk!

Men lad os kaste et frisk blik på nogle af de "fakta", der tilsyneladende medførte en uoprettelig splittelse mellem videnskab og religion. Til at begynde med bør man huske på, at de geologiske optegnelser kun rummer resterne af de dyr, der tilfældigvis døde passende steder. De kan aldrig blive selv tilnærmelsesvis komplette og evolutions "sekvenser" der, selvom de måske ser meget overbevisende ud i en lærebog, har nødvendigvis store huller i sig, der er blevet udfyldt af rene formodninger.

En "ekspert" vil måske pege på tilfælde, som menes at have fundet sted, i forhistoriske hestes gradvise tab af de ekstra tæer i hovene fx, men det er stadig intet mere end en følgeslutning, at dette fænomen på nogen måde var forbundet med de bedst tilpassedes beståen.

Faktisk er den generelle opfattelse den, at vi har en fuldstændig samling af fossiler fra eohippus til hest og archaeopteryx til fugl, men museums udstillinger af sådanne samlinger snyder faktisk eller er i det mindste misvisende. De er bare samlinger af fossiler, fra mange forskellige kilder og steder, ofte opstillet ikke i kronologisk orden, men efter størrelse. Der er overhovedet ikke noget bevis for nogen som helst "familie" forbindelse mellem eksemplarerne, som måske endda kommer fra forskellige kontinenter. Det er som om nogen havde arrangeret en tilfældig gruppe fugle efter størrelse og hævdet, at på denne måde har de bevist evolutionen fra en gærdesmutte til en struds!

Hvis evolutionsteorien er sand, er det meget overraskende, at der endnu ikke er blevet opdaget nogen beviser for en sikker fælles stamfader til to forskellige skabninger i optegnelserne over fossiler; det man kunne kalde en "missing link". Det er ikke nok at udpege forskellene mellem forskellige heste- eller abe arter, for de var allerede heste eller

aber. Der mangler bevis for en eller anden mellemliggende skabning, der kunne have udviklet sig til to forskellige ting.

Derudover er det af afgørende nødvendighed, at mennesker, der tror på arternes foranderlighed, udfører et detaljeret arvelighedsstudie, for at prøve at finde ud af, hvordan det er muligt for en skabning at udvikle sig til en anden. Gregor Mendel (1822-1884) fx, var en videnskabsmand, hvis arbejde om genetik Darwin havde til rådighed til at studere, og alligevel synes Darwin ikke at have udnyttet denne mulighed. Man kan se, hvordan Mendels arbejde om nedarvede egenskaber og arvelighedsfaktorer gør Darwins teori uanvendelig.

Tag som eksempel Mendels arbejde om arvet øjn eller hudfarve, eller senere forskning i arvet blodgruppe. Hvis en blåøjet person gifter sig med en anden blåøjet person, kan de to rimeligvis forvente at få blåøjede børn. Se, hvis ingen brunøjet person nogensinde var kommet ind i den families "genetiske pulje", kunne det meget vel være tilfældet, men når en brunøjet person en gang er kommet ind i billedet, kan tingene aldrig blive de samme igen.

Hvis en brunøjet person giftede sig med en blåøjet, ville afkommet enten have rent blå øjne, rent brune øjne eller en blanding af brun og blå i hvilket tilfælde, de ville se brunøjede ud. Når man tænker på de millioner af sædceller, der sendes af sted mod kvindens æg, for at skabe et eneste menneskebarn, er det indlysende, at selvom antallet af mulige blåøjede eller brunøjede er lige stort, har de ikke lige store muligheder for at nå frem og blive undfanget. Det er imidlertid ikke muligt uden laboratoriemæssig indgriben at forudsige, hvad barnets øjenfarve vil blive. Derfor er det helt muligt for blåøjede mennesker, at vælge at gifte sig med andre blåøjede mennesker i generationer og så pludselig få et brunøjet barn, fordi genet er der.

På samme måde, hvis en hvid person gifter sig med en sort, er det helt muligt at få et helt hvidt barn eller et helt sort et, eller et der er en blanding af begge farver og derfor ser "brunt" ud. Forestil dig, at denne blanding forekom kun en gang i en familie, og at den hvide del aldrig mere giftede sig med den sorte del. Hvad ville der så ske med det efterfølgende afkom? Ville de alle gradvis blive blegere, indtil det sorte gen blev arbejdet ud? Overhovedet ikke, de samme muligheder for forskellige farver ville stadig være der. Det kunne meget vel ske, at på et eller andet tidspunkt i fremtiden, når alle havde glemt at der blandt familiens aner på noget tidspunkt havde været en sort "bidragyder", og alle de nulevende medlemmer af familien var så hvide, som de kunne være, kunne et helt sort barn blive produceret, eller vice versa.

Interessant nok, var profeten Muhammad (fred være med ham) opmærksom på arvelighedsfaktorer. En araber, der var chokeret over, at hans kone uventet havde født et mørkt barn, kom til ham. Allahs Sendebud spurgte så, om manden havde nogen kameler. Han svarede, at det havde han. Profeten spurgte om deres farve, og manden sagde de var røde. Profeten spurgte så, om der var en mørk en blandt dem, og manden bekræftede det. Adspurgt hvordan det var sket, svarede manden at det måske var sin stamme den var vendt tilbage til. Profeten sagde at det måske var en stamme han (barnet) var vendt tilbage til. (Muslim)

Der er et stort problem i, at prøve at forklare den grundlæggende mekanisme i, hvordan en type levende væsen kunne have "udviklet" sig til en anden type. Det fejles normalt til side, ved at hævde, at der er sket forskellige forandringer i cellernes kerne, specielt "tilfældige"

forandringer, kendt som mutationer (mutationer hævdes at være evolutionens "råvare").

Faktisk er reproduktionen af genetisk materiale bemærkelsesværdig præcis, trykfejl eller fejlkopiering af DNA forekommer meget sjældent. Når sådanne trykfejl forekommer er de så godt som altid ringere, skadelige eller dødelige. Med andre ord, er de ikke gode nyheder for det individ, der bærer det mutante gen. Bare i sig selv gør det faktum, at de fleste mutationer er skadelige for en organisme det svært at være enig i, at mutation må være kilden til evolutionens "råstoffer"; mutanter er generelt vanskabninger eller misfostre, og når mutanter placeres i konkurrence med den normale race, bliver de bortelimineret efter en eller nogle få generationer. Under alle omstændigheder skaber disse mutante muligheder kun variation indenfor en given art, men skaber aldrig en ny art.

Alle disse betragtninger må få en ærlig tilhænger af evolutionsteorien til at stoppe op og tænke. Darwin selv, mod slutningen af sig liv, skrev et brev, hvori han sagde at, "troen på naturlig selektion må på nuværende tidspunkt udelukkende være baseret på generelle betragtninger, når vi går ned i detaljen kan vi ikke bevise, at en eneste art har ændret sig, ej heller kan vi bevise, at de formodede forandringer er gavnlige, hvilket er denne teoris grundlag."

Kapitel 11

"Missing links"

Et af de væsener, der oftest bruges af biologer til at illustrere evolution er birkemåleren, *biston betularia*. Denne natsommerfugl kan enten være hvid, hvid med sorte prikker eller striber, eller mørk. Før den industrielle revolution i England lagde man ikke mærke til de lyse, og de levede i store antal i byer, hvorimod de mørke som oftest blev spist af fugle. I 1895 var ca. nioghalvfems procent af birkemålerne i Manchester mørke, og de lyse blev spist. Grunden til det var, at fabriksrøgen sværtede alle byens husfacader og mure til, og således gav den mørke birkemåler en overlevelseshævede fordel, fordi de hvide og plettede nu nemt kunne ses af fuglene. Evolutionister, der ikke var opmærksomme på, hvad der foregik, hævdede triumferende at have fået, et levende eksempel på den bedst tilpassedes overlevelse udviklet lige for øjnene af sig.

Til sidst var der, så vidt man vidste, ikke en overlevende hvid eller prikket birkemåler nogen steder, og man gik ud fra de var uddøde, og at arten fuldstændig havde udviklet sig til den mørke type. Så fik byen udført en dyr rensning af sit imponerende murværk og pludselig, til darwinisternes ærgrelse, var der hvide og prikkede birkemålere alle vegne, og de mørke var igen truede. Naturlig udvælgelse havde alligevel ikke forårsaget udviklingen af denne natsommerfugl til en mørk birkemåler. Ligesom generne i Mendels studie af blå og brune øjne, blev begge typer stadig avlet og frembragt, og det var kun farven på bygningerne, der skabte den tilsyneladende "udryddelse" af de lysere typer.

Et andet fascinerende væsen, som tilhængere af evolutionsteorien praler meget af, er bananfluen, *drosophila melanogaster*. De er meget seksuelt aktive små væsener, der kan avles meget hurtigt under kontrollerede forhold, og på den måde er det muligt at producere mange generationer af efterkommere, der kan undersøges i eksperimenter. Siden tidligt i 1900-tallet begyndte forskere ivrigt at udsætte det stakkels dyr for alle mulige påvirkninger – varme, lys, gift, stråling, alt der muligvis kunne være katalysator for en udviklingsproces, der kunne observeres under laboratoriemæssige forhold. Intet syntes at fungere på dem, indtil man forsøgte at bombardere dem med røntgenstråler. Så kunne der pludselig observeres talrige mutationer.

Til forskernes skuffelse forblev alle *drosophila* arterne, selvom de blev mere eller mindre behårede, eller havde misdannede vinger, ben eller kroppe eller andre deformiteter, hele tiden bananfluer. Der var overhovedet ikke noget tegn på udvikling til en ny art som følge af deres røntgenstrålebehandling. Derudover opdagede forskerne at de muterede fluer, næsten uden undtagelse, var ringere end de oprindelige, hvad angik levedygtighed, fertilitet og levetid – tre meget vigtige faktorer. Forskerne fandt også, at de kun kunne mutere arten op til et vist punkt, hvor fluen blev steril og ikke længere kunne reproducere sig. Den grænse er kendt som Hayflick Grænsen og den er blevet observeret i alle de andre arter, med hvem lignende eksperimenter er blevet udført. Hayflick Grænsen for hver art er ikke nødvendigvis den samme, men de muterede typer når altid et stadium, hvor de bliver sterile.

Da de mutante fluer blev overladt til at formere sig uden indblanding, begyndte selv disse mutanter efter nogle generationer at få normalt afkom igen. De vidner om, at havde man

ladet dem være i deres naturlige tilstand, ville de normale fluer helt sikkert have overlevet de svagere mutanter, og bevaret fluen i den form den oprindeligt eksisterede i. Det er tydeligt at DNA, arvekoden, har enzymer med en forbløffende evne, til at reparere genetiske skader.

Når vi tænker over implikationerne i dette, synes det overhovedet ikke at underbygge evolutionsteorien. For det første, var det meget svært overhovedet at skabe nogen genetiske mutationer, og den eneste påvirkning, der havde nogen virkning, var røntgenstråler. Derfor, selvom tilhængere af evolutionsteorien måske gerne vil slutte ud fra det, at det var en bølge af kosmiske stråler, der skabte mutationer på jorden og resulterede i et muteret væsen, hvis egenskaber var en smule bedre tilpasset omgivelserne end resten og således gjorde det muligt for det hurtigt at fejle konkurrence af banen, er det umuligt at bevise.

For det andet, synes der, modsat evolutionsprincipperne, at være en grænse udover hvilken ingen yderligere forandring er mulig – og det er altid på et stadium, hvor det individuelle væsen stadig er genkendeligt som det væsen og ikke engang er begyndt at udvikle sig til noget andet.

Det ser også ud som om, des mere specialiseret opdrættet er, des mindre egnet bliver det til at overleve under naturlige forhold. Det kræver omgivelser, der er kunstigt frie for naturlige fjender og en kunstigt rigelig og reguleret fødevarerforsyning. De fleste mutationer, man har set forekomme i naturen, er udsat for en betragtelig risiko fra deres naturlige omgivelser og bliver snart bortluget af de etablerede varieteter.

Der synes at være en biogenetisk lov om, at liv kun kommer af forudbestående liv, og at ophavet og dets afkom altid er af den samme art. Det er nu muligt, at forandre arter gennem kunstig udvælgelse. Når man går ned af gaden, kan man se talrige forskellige hunderacer fx, fra den lille chihuahua, til den store gran danois. Der er dalmatinere, pudler, hønsehunde, schæfere, gravhunde, bulldog osv. Men de er alle hunde, og ingen af dem viser det mindste tegn på at blive noget andet. Professionelle avlere ved meget godt, at efter nogle få generationer nås et optimalt punkt, i det de prøver at udvikle, udover hvilket yderligere forbedring er umulig – derudover er der ikke blevet dannet nogen ny art af deres arbejde.

Og alle disse racer er helt kunstigt menneskeskabte. Hvis man tog et udvalg af dem og låste dem inde sammen i ca. et år, ville deres afkom snart bevise, hvad der sker med kunstige skabninger når der ikke er vagt på, for der ville overhovedet ikke være nogen "racer" tilbage, men blandinger, der gradvis ville gå tilbage til den oprindelige prototype, som vi kun kunne kalde "hund".

Kunne forskellige arter være opstået som følge af, at væsener af forskellige arter havde krydset? Muligvis, men sker det i naturen? Man kan tage en hest og en zebra og producere en hybrid, eller en løve og en tiger, eller et får og en ged, eller en hest og et æsel – men de er alle kunstige parringer. Overladt til sig selv, ville disse dyr ikke parre sig med hinanden.

Og selv de forskellige abelignende arter parrer sig ikke med hinanden, lige meget hvor meget evolutionister gerne ville have det, for at bevise deres teorier. Aber, gorillaer, chimpanseer, orangutanger, gibbonaber – alle er helt adskilte arter, der ikke viser nogen tilbøjelighed for at parre sig med hinanden, for at skabe en ny art af hinanden, for slet ikke at tale om af mennesket.

Så uden noget at støtte sig til, der kan observeres i dag, selv i de mest teknologisk avancerede laboratorier, bliver forsteninger det vigtigste bevis for evolutionen. Hvis teorien var rigtig, ville man forvente at finde fossiler, der afslørede begyndelser til nye strukturer i levende ting og det langsomme skift fra en livsform til en anden.

Faktisk afslører fossilerne en eksplosiv tilsynskomst af højst komplicerede livsformer, uden noget bevis for overgangsformer, som så alle fortsatte med at reproducere sig "efter deres egen art". Ved deres tidligste tilsynskomst var de største hvirvelløse dyr lige så klart adskilte, som de er i dag. Overgangen fra hvirvelløse til hvirveldyr skulle have taget et hundrede millioner år, men der er ikke nogle forstenede overgangsformer overhovedet. Darwin var opmærksom på og forlegen over alle de huller i fossilsamlingerne lige præcis på de steder, hvor han havde håbet at finde bevis for overgangsformer, og han troede, der snart ville blive rådet bod på det gennem flere udgravninger og forskning. Men havde han ret? Alle ærlige palæontologer må indrømme, at det ikke har vist sig at være tilfældet. Bevismaterialet viser at grundlæggende arter af levende ting dukkede op pludselig og, at når de en gang eksisterede ændrede de sig ikke efterfølgende i lange tidsperioder. Derudover, blev der ikke fundet overgangsformer af væsener, der kunne kædes sammen.

Det er blevet hævdet, at archaeopteryx var en overgangsform mellem krybdyr og fugl, men siden den havde vinger og fjer og fløj, var det en fugl! Det såkaldte "levende fossil" den nyligt opdagede coelacanth, hvis forfædres skelet er blevet fundet i aflejringer, og hvis levende efterkommer nu er blevet fisket op af havet, var måske grim og havde usædvanlige træk, men ingen ville sige, det ikke var en fisk. Derudover er den moderne coelacanth identisk med sine forfædres fossiler fra alle de årtusinder siden; den har ikke udviklet sig til noget andet, så den er tydeligvis ikke en overgangsform noget som helst!

Insektverdenen giver eksempler på hundreder af mulige livscyklusser. Guldsmeden fx er et væsen der allerede eksisterede i kulperioden, da kullagene blev nedlagt – en tid hvori, så vidt vides, end ikke krybdyr levede, og de store padde var de største dyr på land. Se, guldsmeden har en yderst usædvanlig livscyklus. De begynder som æg lagt på bunden af en sø, og når de udklækkes, kaldes de noget misvisende, "nymfer" – små gråbrune kødædende væsener, der kryber omkring på søens bund. Når de er udvokset kravler de op i dagslyset på plantestænglerne, hvor deres kroppe tørrer. Efter en tid, forekommer disse nymfer at dø, men de er i virkeligheden langt fra døde, for pludselig revner nymfens krop, og fuldkomne guldsmede kommer til syne. Og når deres vinger er tørre, letter de, efterladende sig deres gamle, kasserede kroppe stadig hængende på planterne.

Guldsmede har levet på jorden ca. tohundrede millioner år. Hvis evolutionsteorien er rigtig, må der have været evigheder før fuldendelsen af deres fuldkomne model, hvor de var "ufuldkomne" former, en blandt mange, der alle kæmpede mod hinanden, "konkurrenter" for en tid, indtil de, fordi de var de bedst tilpassede af deres art, fuldendte deres udvikling og har holdt deres plads lige siden.

Er det virkelig meningen, vi skal formode, at livet under vandet var så ubehageligt for nymferne, at de skubbede sig op af hestehalers enorme stilke og ved et eller andet uforklarligt mirakel, fik fire effektive vinger og aldrig vendte tilbage til moserne igen, undtagen for at lægge æg? Skal vi forestille os talløse generationer af ufuldkomne nymfer med ikke-helt-perfekte vinger, der frygtsomt klyngede sig til deres plantestilke og prøvede at finde ud af, hvordan de kunne komme til at flyve? Det er selvfølgelig noget vrøvl, og det samme er tanken om at kromosomerne i insekternes skulder celler pludselig udtænkte muligheden for at flyve og udviklede vinger. Der synes at være kun en mulig forklaring:

Guldsmedens livscyclus må have været udtænkt, før de var guldsmede, "planerne" allerede tegnet, og insekterne bygget efter denne plan.

Alle fossiler i de geologiske optegnelser kommer fuldt udviklede til syne. Billedet af at liv gradvis kravlede op af havet eller urdyndet for at tage del i millioner af års blodig krig, indtil de arter, vi ser i dag, blev tvunget ind i deres nuværende former under kampen, synes ikke at have noget grundlag i virkeligheden. Det er en forklaring brygget sammen, til at passe til en teori, og ikke en teori baseret på al bevismaterialet og observeret fakta. Fx afslører stenene kun bakterier og encellede planter indtil for ca. en milliard år siden. Så i begyndelsen af kambrium var der en pludselig "eksplosion" af fuldt udviklede og yderst komplekse havdyr, nogle nu uddøde trillobitter havde faktisk mere komplekse og effektive øjne end nogen nulevende leddyr! Under de kambriske sten er der store lag af aflejringer, der burde have afsløret deres forfædre under udvikling, men disse ældre lag er nærmest tomme.

I lagene over det kambriske gentages de samme "eksplosioner" af liv, og nye slags planter og dyr afsløres lige pludselig, uden forbindelse til det der gik forud. Derudover viser fossilerne, at disse nye former derefter så godt som ikke gennemgår nogen efterfølgende evolution, før de igen uddør, det er da vel overraskende, hvis evolution er normen for livets fremgang. Den guldsmed, vi har i dag, er så godt som uændret, i forhold til den, der eksisterede for fyrrer millioner år siden.

Evolution indefor et væsens genetiske muligheder er, imidlertid, et observeret faktum; der er helt klart en ordnet følge af livsformer, de skifter fra det enkle til det meget komplekse. Fossilerne synes af demonstrere dette, for des ældre fossilerne, des mindre kompleks er deres struktur. Selvom vi betragter forstenede bakteriers struktur som værende "enkel", hvis man sammenligner dem med en hests struktur, så er deres biokemiske kompleksitet imidlertid betragtelig.

De udviklingsmæssige rækker i naturen synes af være resultatet af en Hjernes "mentale" aktivitet, livscyklene ligner faktisk en konsekvens af denne aktivitet og skaber bestemte mønstre og arbejder ifølge en fast plan. Der synes ikke at være nogen plads i alt dette til tilfældig eller vilkårlig udvikling. E.C. Kornfield skrev:

Så yderst udviklede er de organiske biokemiske processer i dyreorganismen, (at)... man er noget forbløffet over, at en så udviklet mekanisme nogensinde kunne fungere ordentligt overhovedet. Det kræver en uendeligt intelligent planlægger og opretholder. Den enkleste menneskeskabte mekanisme kræver en planlægger og en til at udføre den. Hvordan en mekanisme titusind gange mere kompliceret og udviklet kan opfattes som selvkonstrueret og selvudviklet, går fuldstændig over min forstand.

Hvis vi udvider vores tankerække lidt, så er der folk der hævder, at de ikke kan tro på livet efter døden, fordi hjernen går i opløsning ved døden sammen med kroppen. Men hvad var det der skete med guldsmeden? Gennemgik den ikke en slags død og vendte tilbage i et nyt element i en helt anden form? Ligesom nymfen måske ikke havde den mindste anelse om, at der var et flyvende insekt "indeni" den selv, der ville komme til syne når programmet fandt det passende, på samme måde kan mennesket ikke forestille sig den nye livsform i livet efter dette.

Derfor bør troende være meget forsigtige med at alliere sig for tæt med en ikke-bevist teori og hævde det er sandheden; for hvis en teori er sand, vil der hele tiden komme nye beviser,

lidt ligesom en rullende snebold, og små bidder ny viden vil komme til den fra uventede kilder. Alt vil passe sammen. Hvis teorien er forkert, imidlertid, vil alle mulige hindringer dukke op, og det er helt klart det, der sker med darwinisme. Des mere folk kæmper for at finde ud af, hvordan det fungerer, des længere væk fra en løsning synes de at være. Den indlysende mulighed at teorien kunne være forkert, synes ikke at falde mange mennesker ind, fordi de er blevet så fuldstændig opøvet i at acceptere den siden barndommen. Dog er den ikke et faktum, men ganske enkelt en arbejdshypotese og, en der ikke synes at fungere.

Fx er der ikke noget spor, der viser hvordan pattedyr kom fra krybdyr, om de rent faktisk gjorde, eller hvordan fuglene forvandlede deres skæl til fjer. Der var flyvende krybdyr, helt sikkert, men der er ikke noget der vidner om, at de nogensinde var beslægtet med fugle. Der er ingen halvfisk, der bliver salamandere, eller koldblodede skællede firben, der bliver behårede pattedyr, lige meget hvor lang en periode vi regner med processen har taget. Og selvom evolutionister hævder at tusinder af tusinder af små mutationer skabte forandringerne langsomt over hundreder millioner af år, viser fossilerne intet bevis for det overhovedet.

Millioner af knogler er blevet gravet op af evolutionister, der er ivrige efter at bevise deres teorien, så der burde vel være rigeligt bevis nu, til at vise et levende væsens udvikling til et andet. Faktisk, ligesom Darwin selv var forlegen over de faktiske fossilsamlinger, der ikke viste det han forudsagde de ville, så selv nu, efter mere end et århundredes indsamling af fossiler, er der endnu færre formodede eksempler på overgangsformer, end der var på hans tid, ganske enkelt fordi man nu ved, at nogle af de eksempler, der blev brugt dengang, er ugyldige.

Videnskabsmænd, der er villige til at være ærlige, indrømmer at fossilerne ikke viser nogen overgangsformer overhovedet, og at der ikke er noget bevis for den gradvise udvikling af en livsform til en anden. Snarere viser fossilerne enorme udbrud af fuldt dannede væsener, udviklingspring, og det gør de på hvert formodet overgangsstadium.

Den eneste måde at redde ansigt på er at gå ud fra, at nye arter må være opstået gennem drastiske forandringer i det genetiske materiale – præcis det modsatte af hvad evolutionister faktisk accepterer. Under alle omstændigheder, lige meget hvilket synspunkt man har, burde der være noget bevis til at vise en livsform blive til en anden, og det er der ikke. Derudover er der yderligere to problemer: de genetiske loves formål synes at være at stabilisere de mekanismer, hvis hovedfunktion er at forhindre nye former i at udvikle sig, og en tilfældig trin-for-trin mutationsteori på det molekylære plan kan ikke forklare livets organiserede og voksende kompleksitet. En teori med lige så stor ret til at blive hørt er den om en Skabende Ånd.

Se, de tidligst kendte pattedyr var uanseelige små væsener, der løb rundt samtidig med de store firbens sidste faser. Var disse virkelig alle pattedyrs stamfædre, og således også menneskets? Det er svært at tro at en hval, en flagermus, en elefant og en gorilla alle kommer fra en stamme, selvom det er et faktum, at et menneskes og en abes arm, hundens ben, hvalens luffe og flagermusens vinge alle er bygget på det samme knoglemønster. Men det er helt enkelt at forstå, at de alle kunne have udviklet sig fra et oprindeligt pattedyrsbegreb, med vilje bestemt af en ydre Ånd, der arrangerede kromosomerne efter ønske i embryonerne celler, til at passe til allerede fastlagte planer.

Evolutionister tror normalt på en ordnet udviklingsrække, startende med den formløse amøbe og afsluttende med mennesket; stamtræer opstilles, med grene kommende ud fra

hovedstammen, et pænt og overbevisende billede. Det er også den almindelige opfattelse, at hvis levende væv blev reduceret til sine mindste bestanddele, ville vi til sidst opdage, hvad liv egentlig er og være i stand til at skabe levende organismer. Men der er en anden faktor. Selv om "livets kim" kunne findes, ville man ikke kunne få det kim til at udvikle sig uden at tilføje tankevirkingsomhed. Livet er altid en forbindelse af dets kemiske bestanddele og ånd selv – og man kan ikke skille ånd ad og undersøge det under et mikroskop.

Og hvad menneskets fossil register angår, er det overordentligt tvivlsomt. Siden den levende verden overhovedet ikke giver nogen forbindelse mellem mennesket og abefamilien, bliver bevismateriale fra fossiler afgørende, hvis man vil bevise denne forbindelse. Det burde slå alle som meget mærkeligt, at de såkaldt underlegne versioner stadig eksisterer, og ikke en af dem er en overgangsform mellem menneske og abe, hvis mennesket virkelig ikke er mere end bedre udviklede aber. Det er da vel også mærkeligt, at de gamle originaler stadig er der, når alle overgangsforbindelserne, der førte til det fuldt færdige menneske, er uddøde.

Efter mere end et århundredes ivrig søgen, viser ethvert museum og bog om evolution grafisk udviklingen af noget i abefamilien til abemenneske og så til menneske, men det meste af denne fremstilling er intet mere end god og noget ensidig forestilling, og er ikke baseret på bevist fakta. Efter jorden er blevet finkæmmet, kunne alle fossiler for hele historien om menneskelig udvikling ligge på et bord eller, med plads i overskud, pakkes ned i en kiste! Den består ikke af meget mere end en håndfuld tænder og knoglefragmenter nogle af hvilke, der er uenighed om og som mistænkes for at være falsum. Da aber for første gang dukkede op i fossilerne, var de aber, og da mennesket for første gang dukkede op i fossilerne, var det menneske.

De forskellige formodede abemennesker har fået navne Ramapithecus, Australopithecus, Zinjanthropus, Javamennesket, Pekingmennesket, Neandertalermennesket. Ramapithecus, der levede for fjorten millioner år siden, kendes kun fra nogle få fragmenter af kæbeben og tænder, og var helt sikkert en abe. Næste, selvom Australopithecus engang overvældende blev accepteret som vores stamfader, anerkendes det nu, at selvom den har menneskelignende tænder er dens kranie abelignende og den er nu ladet ude af betragtning som en hominid. Zinjanthropus var sandsynligvis en variation af Australopithecus, og dens to underversioner, Robustus og Africanus (den sidste er det berømte skelet "Lucy") er sandsynligvis bare hannen og hunnen af det samme væsen. Javamenneskets rester består af en hjerneskal og tre tænder, sammen med en menneske benknogle fundet et stykke derfra. Derudover er der tvivl om omstændighederne for hans opdagelse.

I 1920-1930erne blev fragmenterne af tredive kranier, elleve underkæber og 147 tænder fundet, antagelig fra Pekingmennesket. Alt dette materiale forsvandt i perioden 1941-45. Piltdownmennesket, fundet i 1912, troende man i fyrre år var ægte, men man fandt ud af, at den bestod af menneske knogler og en abe kæbe, der var sat sammen og kunstigt ældet. Og Nebraskamenneskets rester bestod ikke af andet end en tand fra et uddød svin.

På den anden side var Neandertalermennesket, der stod fuldt oprejst og havde en større hjernekapacitet end det moderne menneske, ikke en "missing link"; han var helt afgjort fuldstændig menneskelig. Tidlige fremstillinger afbilleder ham som foroverbøjet, med et dumt udseende, behåret og abelignende, men det viste sig så, at denne rekonstruktion var baseret på et forstenet skelet af en individuel neandertaler, der var blevet meget deform af sygdom. De mange neandertalere, der siden er blevet fundet, viser, at han ikke var meget

anderledes end det moderne menneske (Cro-Magnon hominiderne var også fuldt færdige mennesker).

Mennesket, ligesom alle arter, reproducerer sig kun "efter deres egen art", og er adskilte og forskellige. Ligesom med dyr, er der masser af variationer indenfor arten, fra små pygmæer til kæmper på over to meter, med mange hud og hårfarver, med forskellige former øjne osv. Men de tilhører alle den samme "art", den menneskelige og ikke nogen form for abe.

Så alt i alt, kan det siges lige ud at beviserne for evolution på ingen måde er afgørende, og vi er berettigede til ikke at lægge os fast på nogen bestemt anskuelse, hvad det emne angår. Darwins Galapagos finker illustrerede variation indenfor en art, som dyrets genetiske sammensætning tillader. Finkerne var stadig finker, og var ikke ved at forvandle sig til noget andet. Hvis de er ærlige, kan fremtidige videnskabsmænd meget vel blive overrasket over og more sig over, den måde de vilde teorier om evolution så let fængslede hjernerne i det tyvende århundrede og blev så udbredte og ubesindigt anvendte.

Kapitel 12

Humuskæden, et "Åbent system"

Nu da vi har fået et fingerpeg om, at det vores sanser fortæller os er yderst begrænset, hvis ikke egentlig upræcist eller mangelfuldt, og at de fleste af vores ideer, om den verden vi lever i, er vildledende, kan vi så nå til noget svar på spørgsmålet: "Hvem er jeg?"

Her synes det rimeligt at sige, at jeg ved så godt som ingenting om denne verden. Men der er en ting jeg er helt sikker på, og det er, at jeg virkelig eksisterer. Men, som sædvanlig, kan "jeg" betyde alle mulige ting.

For det første, som vi har set, består "jeg" på det fysiske plan af en samling atomer. Hver eneste del af min krop består af atomer, og så længe "jeg" eksisterer som en person, synes de atomer at ville fortsætte med at være en del af mig. Biologer fortæller os, at vi udskifter hvert eneste atom i vores krop ca. hver syvende år, og alligevel, lige meget hvor meget vi er vokset, har slanket os, blevet ældre eller på anden måde har forandret os, føler vi stadig at vi er den "samme" person.

Er det ikke fascinerende at kigge på gamle familie billeder og spore en bestemt persons (måske dig selv) kropslige forandringer i årenes løb? Det synes vi alle. Og selvom forandringerne kan være enorme, føler individer på intet tidspunkt, at de er ved at blive en anden person.

Den næste mærkværdighed at tænke over, er den mærkelige måde på hvilken vores fysiske kroppe egentlig slet ikke tilhører os som faste enheder; de er ikke andet end en uafbrudt udveksling af atomer med det atomare stof omkring os. De er det, der kaldes "åbne systemer". Hvis vi forseglede vores kroppe, så intet overheadet kunne komme ind eller ud af dem, ville de blive "lukkede systemer" og dø i løbet af få sekunder.

"Jeg", som en enhed holdes i live af flere fantastiske åbne processer eller systemer. Et af disse systemer er anskaffelsen af mad til mig selv, og det omfatter en vekselvirkning med hele naturen. Vi ved, for at tage et enkelt eksempel, at kroppen har brug for kalk, det får den i stor udstrækning fra mælk, eller produkter lavet af mælk. Det er, imidlertid, i virkeligheden endnu mere kompliceret, fordi vi normalt får vores mælk, ved at få andre dyr, til at få afkom, og så drikke den mælk, der er beregnet for det.

Kroppen har også brug for jern og mange andre mineraler så som fosfor, jod, svovl og kalium, men den kan ikke få disse ved bare at spise en skefuld mineraler eller tygge på en stang; faktisk, hvis vi slugte en mundfuld fosfor eller kalium, ville det sandsynligvis slå os ihjel! Men kroppen klarer, at få hvad den har brug for, ved at spise planter der allerede har optaget disse mineraler, som så præsenteres for os i en fordøjelig, optagelig form. Hvem ville have troet det? Vi får vores jern ved at spise et blomkålshoved!

På lignende måde har kroppen brug for proteiner, og den får dem primært, ved at spise kød – med andre ord kødet fra slagtede dyr og andre animalske produkter.

Uden denne uafbrudte tilførsel af stof, der passerer ind i os fra livsformerne omkring os,

ville vi snart dø – og det ville de, selvfølgelig, også, hvis de ikke indtog stof fra andre levende ting. Det fascinerende ting ved materie er, at det synes at bevæge sig rundt og rundt for evig, passere gennem alle mulige organismer i en endeløs "kæde".

Endnu mere fascinerende er opdagelsen af at, når noget stof en gang er blevet "levende", fortsætter det med at være i live og kan ikke gå tilbage til at være dødt stof. Og den enkleste måde at forvandle noget dødt stof (så som et jernmolekyle) til levende stof, er ganske enkelt at spise det. Når dødt stof kommer ind i et fordøjelsessystem, bliver det nedbrudt, passerer over i blodbanerne og bliver brugt af den levende enhed, ved at blive en del af den enheds "krop".

Selvom det senere kommer ud af kroppen som et affaldsprodukt, ville det ikke kunne gå tilbage til at være "dødt" stof, fordi vores krops affaldsprodukter finder deres vej tilbage til jorden og bidrager til at opbygge humus beholdningen; grønne planters fødeforsyning. Liv lever af liv, og når atomer en gang er blevet fanget i et netværk af levende stof, vedbliver de med at være "levende" gennem talløse livscyklusser, der kan vare tusinder af år. Evolutionen synes at have bevæget sig fra fuldkommen dødt inorganisk stof til evigt selvkopierende liv i et hurtigt skridt.

Hvor begynder den kæde? Det er ligesom at stille det gamle spørgsmål, "hvem kom først kyllingen eller ægget?" Hele processen er en endeløs cirkel. Selv vores kroppe er mad for andre organismer; bakterier lever på os, mens vi er levende, og mikrober nedbryder snart vores lig og gør det af med dem, når vi dør. Nogle gange påfører disse mikroskopiske organismer os stor lidelse, når vores kroppe bliver syge, men til andre tider passerer de nok så fredeligt gennem vores hud eller øjeæble eller næsebor eller blodårer, uden at genere os på nogen måde. De føler sig helt hjemme.

Et andet af vores vidunderlige systemer er strømmen af gasser gennem os. Udover de ting vi kalder "mad", har vores krop også brug for en uafbrudt iltforsyning, og den samler kuldioxid som et affaldsprodukt. Og endnu en utrolig ting, er at en stor andel af vore kroppe er lavet af vand. Sig mig, har du nogensinde tænkt over, at vand, en væske, ganske enkelt er det "mirakuløse" resultat af at forbinde et iltmolekyle, en farveløs gasart, med to brintmolekyler, en anden farveløs gas?

Vores lunger gør os i stand til at indånde luft, en kompliceret blanding af forskellige gasarter, udtrække den vi har brug for og så ånde ud, for at komme af med det vi ikke har brug for. Det er derfor folk dør af kvælning, hvis de bliver lukket ind i et lufttæt rum; de bruger al ilten i den luft, der er lukket inde med dem, og skifter det ud med noget, de ikke kan indånde.

Når man tænker over det, er det ret alarmerende, for måske kunne der komme et tidspunkt, hvor alle de åndende væsener på jorden havde opsuget al den tilgængelige luft og brugt al ilten. Hvad så? Dør de og vi alle sammen? Det kunne vi egentligt, hvis det ikke var for det forbløffende faktum, at planternes grønne blade også ånder, men de gør det modsat. De indånder kuldioxid og udånder ilt; så, så længe vi ikke ødelægger den balance, som jordens træer og grønne planter skaber, vil levende væsener stadig have luft at indånde. Det er selvfølgelig hovedårsagen til at økologer bliver så bekymrede over fældningen af en del af regnskoven på størrelse med Kansas hvert år, for disse store skove er hovedkilden til jordens ilt.

Har du nogensinde tænkt på, hvor vigtigt et symbol navnene på den første mand og kvinde

er? Det latinske ord for den levende del af jord er humus. Det Gamle Testamente, hvor navnene på den første mand og kvinde først blev nedskrevet, var skrevet på hebraisk, og det hebraiske ord for det samme er adamah. Så de latinske ord for en humus, eller lervæsen, eller jordboer er "menneske (homo)" og det hebraiske ord for menneske er "Adam". "Eva" ("Hawwah" på Arabisk) betyder "ånde" eller "levende sjæl".

Tænk på en menneskelig krops egentlige fysiske indhold, idet den vokser fra barndom til voksen. En baby vejer ved fødslen ca. mellem to et halvt og fire kilo. I og med den vokser, vil den indtage stof fra de levende ting, der lever og vokser omkring den, og vokse til den vejer omkring femoghalvfjerds kilo – og alt det ekstra stof tilhørte engang "landskabet", eller "det levende stofs bank".

Imidlertid er vores kroppe, hvor fantastiske og komplicerede de end måtte være, ikke egentlig os "selv". De er kun den fysiske sammenhobning af atomer, der tilhører os et begrænset stykke tid, og selv da skifter de hele tiden og virker gensidigt med omgivelserne, "stofbanken".

Disse fysiske atomer af stof bevæger sig rundt og skifter fra en form til en anden og passerer "gennem" den krop, du tror er din egen, uden at du er klar over det. Det er helt komisk at tænke på, at du kunne optage en pelargonie i din egen krop ganske enkelt ved at spise den, og ligeså vel kunne du optages af en pelargonie, ved at blive begravet under dens rødder. Alle livsformer deler denne stofbank, og det som tingene er lavet af holder aldrig op med at eksistere, det "strømmer" bare fra en ting til en anden.

Levende stof adskiller sig fra dødt stof i det, at det er meget mere organiseret og kompliceret. Levende ting består af helt almindelige atomer, men det er nogle, som har den specielle egenskab, at de samler sig i store klumper. De fleste atomer gør det ganske enkelt ikke, fx kan brint og ilt forbinde sig på flere måder, men ingen af disse indeholder mere end fire atomer. Hvis kvælstof tilsættes, vil de oprindelige gasser, imidlertid, pludselig forbinde sig og danne molekyler med tusinder af atomer i sig. På en eller anden mystisk måde synes kulstof af være nøglen til alle levende ting.

Liv kan kun eksistere under passende lys-, varme- og strålingsbetingelser, Universet som helhed blev tydeligvis ikke bare designet med det formål at opretholde "liv", siden så meget af det og det overvældende flertal af dets love er fuldstændig mod livets eksistens. Alligevel eksisterer liv, på trods af enorme odds, og det trives,. I det mindste på vores planet.

Levende ting består af atomer, der er blevet til celler, og når de observeres under et mikroskop forekommer hver af disse celler at være helt uafhængig af dem rundt om sig. Hver af dem – en gennemsnitlig voksen krop indeholder ca. 350 milliarder – synes at spise, hvile, vokse, arbejde, reproducere sig og dø helt af sig selv.

Sandsynligvis det mest fascinerende spørgsmål er, hvordan en levende struktur så kompliceret som et menneske kommer til at eksistere. En eneste befrugtet levende celle deler sig igen og igen, indtil den oprindelige æg"celle" er blevet omkring seksogtyve milliarder celler, gennemsnitstallet for en nyfødt babys krop. I alle de millioner af individuelle enheder, har hver celle indtaget sin rigtige stilling. Hver celle har fået den nødvendige størrelse og form og er på den rigtige plads, til at gøre den i stand til at udføre en bestemt funktion – som en del af et lem, en muskel, en nerve, et organ. Og den har gjort alt dette, som om den vidste, hvad det var meningen den skulle gøre, som om den gradvis havde fulgt en fastlagt plan eller "mønster".

Hver lille del af helet er fuldkommen tilpasset sine omgivelser, og til den opgave den skal udføre; det er veldokumenteret af det moderne udstyr vi har til rådighed. I et videnskabeligt projekt blev data om et blodlegemes funktion og arbejde, al information om hvad cellen skulle gøre, de hastigheder den skulle bevæge sig med osv., lagt ind på computer. Det svar, computeren var programmeret til at give, bestod af et diagram, (der hurtigt blev lavet af computeren) af den mest perfekte form et blodlegeme på nogen måde kunne have, for bedst af opfylde alle sine funktioner. Forskeren stak sig så i tommelfingeren og pressede en dråbe blod ud, som han undersøgte under mikroskop. Selvfølgelig havde den præcis den form som computeren havde anbefalet!

Spørgsmålet er så – udviklede blodlegemet sig gradvis, indtil den opnåede sine nuværende egenskaber? Hvis ja, hvordan kan det så være at udviklingen stoppede præcis der, hvor den mest fuldkomne form blev opnået? Hvorfor skulle den have stoppet sin udvikling? Hvis det havde været muligt at udføre det samme eksperiment årtusinder tidligere, ville en computer så have afsløret, at blodlegemet endnu ikke var fuldent, til at udføre sit arbejde?

Der er ikke nogen måde at vide det på, men det forekommer yderst usandsynligt. Ud fra hvad vi ved om vores univers, forekommer det at alt allerede er perfekt og præcis opfylder de funktioner det er beregnet til på hvert livsstadium.

Dem, der stærkt argumenterer for en proces af gentagne forsøg i årtusindet indtil det lykkes, eller et overlegent gens tilfældige overtagelse, er ikke realistiske. Hvis den mindste celle eller partikel ikke allerede var fuldstændig tilpasset sin opgave, ville den overhovedet ikke overleve.

En anden interessant og noget ubehagelig tanke er, at liv afhænger af død. Cellerne udenpå vores kroppe begynder af producere fibrøs keratin, indtil hele cellen er fyldt med det stof, og så dør de teknisk set. Er det ikke mærkeligt at tænke på, at vores levende kroppe er dækket af et dødt lag, der uafbrudt bliver afkastet og erstattet af flere levende celler, der kommer indefra og er døende?

Indeni os er der hele hære af celler der "lader livet", for at bevare os som en levende organisme. For hver tusind røde blodlegemer i vores blod, er der hvide, der kryber langs blodårenes vægge, parate til øjeblikkelig handling, når kroppen bliver truet. De samles hurtigt på inficerede steder eller ved sår, opsuger forurenende partikler i lungerne, opløser splinter og angriber generelt alt, der er systemet fremmed; de fanger også indtrængende bakterier ved at omslutte dem, op til tyve bakterier kan blive fanget og fordøjet i et hvidt blodlegeme, men disse celler dør ofte af virkningerne af bakteriernes giftstoffer, og det pus, der viser sig ved kampstedet, er ophobningen af de hvide blodlegemer. At have for få hvide blodlegemer, ville være katastrofalt for os, men en overproduktion ville resultere i leukæmi.

Under normale forhold, opretholdes en perfekt balance, hver dag dør en del af os selv, for at resten af os selv kan leve. Denne død skyldes ikke tilfældighed eller en konkurrence, der fører til den bedst tilpassedes beståen. Denne død er indprogrammeret i liv; en levende organisme kan ikke leve, medmindre døden af forskellige dele af den sker planmæssigt. Desuden, hvis død ikke eksisterede, ville dem der formerede sig hurtigst snart overtage verden, for en bakterie kan reproducere sig og opbygge en masse, der svarer til vægten på en gennemsnitsperson på få timer. Det er overraskende at indse at hver lille smule jord indeholder ca. hundred millioner bakterier; uhindret ville bakterier dække hele jordens overflade på to dage. For resten, ingen bakterie når døden af ælde – de når simpelthen den

optimale størrelse og deler sig så.

Måske er den mest fascinerende tanke af alle, at tænke på kønnets oprindelse. I 1940 lykkedes det for Joshua Lederberg fra Columbia University at vise, at nogle celler af den almindelige tyktarmsbakterie ikke bare blev ved med at dele sig for evigt, men begyndte at eksistere i to former – han og hunkøn – og at de begyndte at overføre arvemateriale mellem hele individer i en injektionsproces, der kun kan beskrives som "seksuel". Når cellerne kunne beskrives som enten af han eller hunkøn og formerede sig ved at udveksle små dele af deres kroppe i en forening, der producerede nye individer, opstod der for første gang det, der rigtig kunne kaldes livscyklus. Cellerne delte sig ikke bare, men udviklede sig, ældedes og døde. Det var nu muligt at skelne mellem "udødelige" celler, der bare blev ved med at dele sig, og dem, der levede som særegne individer.

Selvfølgelig har alting en pris, og den pris levende stof betaler for køn og individualitet er død.

Kapitel 13

Ånden i maskinen

Se, her er en anden mærkværdig tanke. Forestil dig, du bare var en af cellerne i din egen krop, du ville se tingene fra et helt andet synspunkt end dit "jogs" nuværende perspektiv. Du ville se enorme afstande alle vegne omkring dig, og du ville være ude at lede efter mad og undgå angreb fra bakterier. Et interessant spørgsmål er: Ved den individuelle celle, at du eksisterer?

En anden mærkelig ting er, at selvom de nuværende atomer i vores kroppe udskiftes hele tiden, føler jeg stadig, at "jeg" er "mig", selvom min krop bliver større, mindre eller ældes. Så der må, da vel, indeni mit dødelige legeme, være en "person eller "væsen", der forbliver den samme, på trods af alle fysiske forandringer; jeg er bestemt ikke opmærksom på at være blevet en anden. Kunne det være, at "jeg" er "mønsteret" og at "jeg" bliver ved med at kontrollere min atomare struktur hele vejen gennem min levetid? Er min materielle krop, med alle dens funktioner, ubønhørligt styret af naturlove og bare en maskine, eller er der en "ånd" i min maskine?

Forestil dig, jeg købte en gammel bil og kørte rundt i den indtil hjulene sprang, og så satte nye hjul på, og når motoren brød sammen, satte jeg en ny i, og når chassiset rustede op, satte jeg et nyt på, og når en hvilken som helst del gik i stykker, erstattede jeg den. Efter jeg har kørt en million kilometer, kører jeg så stadig i den samme bil? Er min krop ikke præcis som den bil, uafbrudt bliver hver lille det erstattet og fornyet, og alligevel er det stadig "mig"?

Bevidste væsener ved intuitivt, at der er mere i mennesket end den materielle "pose tricks". Vi er mere end bare produkter af naturen, selvom vores kroppe er vidunderlige maskiner, der adlyder universets love. Det er en indiskutabel sandhed, at vores fysiske kroppe kommer til at eksistere, oparbejder et lager, holder sig i gang et stykke tid og endelig kører ned og går i opløsning. Men der er noget andet ved os. Der er en "chauffør" i vores "maskine". "Jeg" er ikke bare en enhed, der optager et sæt atomer et bestemt stykke tid.

Lad os et øjeblik tænke over dette begreb "jeg". Når jeg tænker på mig "selv", mener jeg det normalt ikke som en reference til mine mekaniske og fysiske processer, alle de ting, der foregår indeni mig, som jeg normalt overhovedet ikke er bevidst om. Men der er et "jeg", der bliver vred, når nogen irriterer mig, og et "jeg", der føler sig såret, når nogen ikke kan lide mig, et "jeg" der forelsker sig og desperat ønsker at blive genelsket. "Jeg" bliver bange og enten ser jeg optimistisk på tingene, eller "jeg" er opgivende. Og når "jeg" har ondt i min mave eller mit ben, føler "jeg" det er noget der sker for mig, og ikke at det er mig. Jeg er bevidst om en forskel mellem mit "jeg" og min krop.

Irriterende nok, kan jeg ikke videnskabeligt bevise, at "jeg" overhovedet eksisterer. "Jeg" er helt sikker på, jeg eksisterer, og jeg er bevidst om, at jeg kan tænke. Men nogle materialistiske videnskabsmænd fastholder at tænkning og hukommelse og personlighedsbevidsthed, alle bare er nogle af hjernens funktioner, som kan etableres ved at stimulere visse dele af den. En "ånd" eller "sjæl" kan ikke udtages under en operation og undersøges. Den kan overhovedet ikke ses, derfor eksisterer den, ifølge sådanne tænkere,

ikke. Eller gør den?

Måske har vi mere end et jeg. Der er det jeg jeg kender og er bevidst om. Så er der det Væmmelige jeg som jeg prøver at kontrollere, men som "får" mig til at gøre ting, jeg ved, jeg ikke burde. For det tredje, er der det Ideelle Standard Jeg, som jeg ved, jeg kunne være, hvis jeg gjorde mig tilstrækkelig umage. Og endelig er der Det Allerhøjeste Jeg, som er den ideelle standard af godhed, som jeg ved, jeg aldrig kunne nå, men som jeg alligevel kan visualisere.

Kristne, muslimer og jøder tror alle, at mennesker har en sjæl. Hinduer siger også, at vi har en, men at den bliver ved med at komme tilbage fra eksistens til eksistens. De gamle ægyptere hævdede, at vi mindst har fem. Mange moderne psykologer siger vi ikke har nogen, men anerkender, at vi har "sider" af vores personlighed med mærkelige navne som "ego", "id" og "superego".

Men hvis sjælen ikke eksisterer, er det virkelig mærkeligt, at troen på den har eksisteret så godt som universelt gennem hele historien. Hvis en ting ikke eksisterer og aldrig har, er det så rent faktisk muligt at forestille sig den overhovedet? Hvad gav fra begyndelsen folk den skøre idé, at de havde en sjæl?

Det er af grundlæggende betydning at studere tænkning. Tænkning er den kraft som ånden fungerer på; udvid din tænkning, og udvid din ånd. Hvis du ikke gør det, eller stoler på produkterne af andre menneskers tænkning, er du mere unyttig end en snegl, der bevæger sig af sted på jordens overflade.

Kan vi virkelig være sikre på, som materialistiske filosoffer og videnskabsmænd gerne vil have os til, at mennesket ikke er andet end en slags forherliget maskine, et væsen der reagerer "mekanisk", fordi det er blevet programmeret af følelser, omgivelser eller biokemiske processer? Eller kunne det være sandt, at den person overhovedet ikke er kroppen, men den sjæl, der bor i den krop et givent stykke tid? Og hvis vi virkelig er sjæle snarere end bare kroppe, så er ateistiske videnskabsmænds materialistiske konklusioner overordentlig falske, vildledende fremstillinger af menneskets sande natur.

Mange mennesker hævder, at have oplevet det der nu kaldes "ud af kroppen" eller "nærdøds"oplevelser, under hvilke de tror, de har haft den ret usædvanlige oplevelse af, at deres bevidsthed blev forlænget udover deres egen krop af en eller anden grund (sædvanligvis i forbindelse med en ulykke eller hjerteanfald eller under en operation) og de tror, at de da kunne se ned på deres tomme fysiske jeg fra et eller andet sted i rummet med godt overblik, måske nær loftet i det rum, hvor de var "døde".

Her er et eksempel, fortalt af en helt jordnær og intelligent militærlæge tilknyttet Royal Flying-Corps, taget fra Journal og the Society for Psychical Research 39:692, 1957. Lægen styrtede ned med sit fly ved start på en lille flyveplads ude på landet og blev kastet ud af cockpittet. Han landede på ryggen i en fordybning i jorden, hvor ingen af flyvepladsens bygninger var synlige. Da hjælpen kom, var han helt bevidstløs. Og alligevel huskede han at have kigget ned på ulykkesstedet fra ca. 50 meter over det.

Lægen så sin egen krop og sin brigadechef og en anden pilot løbe mod den, han følte sig lettere irriteret, over at de var interesserede i den og, ønskede de ville lade den være i fred. Han så så en ambulance køre ud, men så stoppe, og så føreren stige ud og bruge et håndsving. Han så ambulancen køre ind på et hospital, hvor sygehjælperen hentede noget,

og så kom de endelig og tog ham med på en tur. Han kom til bevidsthed, da de var ved at hælde lugtesalt (et stimulerende middel) ned i hans hals. Den efterfølgende undersøgelse af begivenhederne viste, at hver detalje i lægens version af det der var sket, mens han havde været bevidstløs, var korrekt.

Nye videnskabelige undersøgelser og eksperimenter med "ud af kroppen" oplevelser synes at antyde, at der er meget mere i det her end individer, der bare har syn eller hallucinationer forårsaget af chokket eller iltmangel.

Dr. Peter Fenwick, fx er overlæge i neuropsykiatri ved Mandsley Hospital i London. Han har studeret bogstavelig talt hundredvis af såkaldte "ud af kroppen" eller "nærdøds"oplevelser. Han var interesseret i videnskaben om bevidsthed og er nu overbevist om, at sjæle kan forlade kroppen og opsamle information og se ting, som den bevidstløse krop ville være ubevidst om. Han mener, at undersøgelse af dette fænomen nu har nået et stadie hvor alle, lige meget hvor skeptiske, burde kunne acceptere muligheden for at ånden/bevidstheden/sjælen kan løsrive sig og forlade hjernen.

Mennesker, der tror de har haft sådanne "nærdødsoplevelser", synes generelt, at det er det mest spændende og fascinerende, der nogensinde er sket for dem, og som følge heraf ændres hele deres indstilling til liv og død og livets betydning. De fastholder, at fra det øjeblik de havde den oplevelse, er de ikke i tvivl om at sjælen ikke er det samme som en af hjernens funktioner, men er den enhed, der er bestemt til at vende tilbage til Gud efter vores liv på jorden, selvom vores jordiske kroppe rådner bort eller på anden måde bortskaffes. Om Gud vil vælge at genoplive deres fysiske krop på en eller anden mirakuløs måde bliver næsten uden betydning for dem, for de er fuldstændig overbeviste om at den virkelige person er sjælen, og ikke den krop den for en kort stund bor i.

Typisk for de tilfælde, der er blevet indberettet, er den studerende Catherine Wortons (fortalt i Women's Own bladet, 22 juni 1992) der beskrev, hvad der skete for hende den dag, der opstod komplikationer efter en rutinemæssig operation. Hun havde fået fjernet mandler og tog hjem fra hospitalet, men begyndte nogle dage efter at bløde meget. Hendes mor skyndte sig at få hende tilbage på hospitalet, hvor hun blev indlagt.

Pludselig, fortalte hun senere, kunne hun se ned på sin krop fra loftet, hun kunne se bagsiden af sig hoved men ikke ansigtet. Hun kunne se lægerne, der behandlede hende, men følte sig meget fredfyldt, og ville bare være i fred. Catherine sagde, at oplevelsen ikke var skræmmende, og hun følte ingen panik over at skulle dø. Hun så tilbage på sit korte liv og følte glæde, og tænkte på hvilken dejlig tid hun havde haft med sin familie. Så blev alt sort, og hun vågnede op i sin seng med et intravenøst drop i armen. Indtil da havde hun ikke fået noget medicin, og om noget troede hun, hun måske havde haft den oplevelse, fordi hun havde mistet så meget blod. Da hun ikke var religiøs og ikke forbandt hændelsen med død, kunne hun først sætte navn på det der var sket for hende, efter at have set et fjernsynsprogram om "nærdødsoplevelser".

Størstedelen af såkaldt "ud af kroppen" oplevelser finder sted i forbindelse med en ulykke eller sygdom, men de er også blevet berettet af folk, der har været under indflydelse af narkotika eller bedøvelse, og dem der hævder at have haft sådanne oplevelser, mens de sov eller var døsig. Der er beretninger om nogle få tilfælde, hvor folk angiveligt med vilje kunne projicere deres sjæl udover deres krop efter behag, sædvanligvis under procedurer der omfattede hypnose eller afspændingsteknikker, der bruges under meditation eller yoga.

Charles Tart, fra University of California, afsluttede for nylig et pilotstudie af Robert Munroe, en person, som hævdede at kunne komme ud af sin krop efter behag. Elektroencefalografiske målinger taget på ham i denne tilstand viste, at han hverken drømte eller var rigtig vågen, men udsendte langsom alfabølge aktivitet, mens hans krop var halvparalyseret.

Selvom videnskaben ikke har dokumenteret forekomsten af metafysiske oplevelser, må vi erkende, at den mangler redskaberne til at identificere og måle sådanne fænomener. Når man har med sager, der hverken kan bevises eller modbevises at gøre, er det mest fornuftige ikke at lægge sig fast på nogen bestemt anskuelse.

I afgørelsen af om sjælen i sig selv eksisterer, fortæller vores inderste os, da vel, at vi er mere end bare en maskine, selvom vi måske ikke kan finde eller måle den uhåndgribelige enhed.

Kapitel 14

Hvorhen herfra?

Troen, på at ens person overlever efter den legemlige død, har været udbredt siden de tidligste tider. Mennesket er instinktivt bevidst om, at det har et "jeg", og det ved der uundgåeligt vil komme en tid, hvor dets fysiske kroppe vil ophøre med at fungere. Så naturligvis er det meget interesseret i at vide, hvad der vil ske med dets "jeg" efter dødsøjeblikket.

Selvfølgelig, hvis en persons "jeg" ikke er andet end en del af hjernecentret og menneskets atomare konstruktion, så vil "jeget", ligesom kroppen, ophøre med at eksistere efter dødsøjeblikket, og nedbrydes og opløses ligesom resten af kroppen. Hvis der ikke er nogen sjæl, er der ikke noget liv efter døden i den forstand, at en person fortsætter med at eksistere. Som følge heraf er den eneste form for udødelighed man står tilbage med den, at videreføre en del af sin genetiske struktur til sine børn, hvis materielle kroppe og programmer begynder inde i din krop. De fleste af os ville, imidlertid, ikke betragte det som udødelighed; det er ikke det vi tænker på, når vi tænker over vores fremtidige overlevelse som personer, som vi håber på.

Hvis vi accepterer ideen om, at en ikke-materiel sjæl bebor den bestemte gruppe af atomer, der tilhører os, på trods af de mange forandringer der hele tiden finder sted i den gruppe, kunne det så ikke være muligt for vores sjæle at vedblive med at eksistere som adskilte enheder, adskilt fra vores fysiske krop?

De tidligste mennesker mente det, og lagde enten rigtig eller symbolsk mad og drikke og forskellige andre nyttige ting i deres afdødes grave, eller opstillede altre for dem i deres gamle hjem, for at deres skygger kunne fortsætte med at leve lykkeligt side om side med deres familier.

De gamle grækere og hebræere forestillede sig et noget dystert liv efter døden for deres elskede afdøde. De troede på, at der var et land for bortgæede sjæle et eller andet sted under jorden, et sørgeligt og trøstesløst sted, som ingen havde lyst til at komme til. Hvis det var de afdødes lod, så var døden naturligvis noget der måtte beklages og frygtes. Det ville være meget bedre ikke at "overleve" overhovedet, men i stedet give sit jeg hen til intetheden eller en tilstand af evig søvn. Det var sikkert frygtelige forestillinger som denne, der fik pårørende til at bede for at deres afdøde kære måtte "hvile i fred" og ikke være dømt til evig vandring i elendighed som ulykkelige skygger.

Mange religiøse tænkere var overhovedet ikke tilfredse med at tro, at Gud ville efterlade individer, Han havde elsket og bekymret sig, om et så forfærdeligt sted; det syntes fuldkomment urimeligt og stemte overhovedet ikke overens med tankerne om Gud som Kærlighedens Højeste Væsen, som havde kontrol over alt, inklusiv liv efter døden. Og nogle, specielt de jødiske farisæer og tidlige kristne, overvejede den mulighed, at de døde kom over i en søvntilstand, der ville slutte på den store Genopstandelsesdag, når Gud mirakuløst ville gengive kød til de opløste knogler og deres sjæle igen ville komme ind i deres tidligere kroppe.

Andre troede at efter døden, ville de opleve ikke bare en søvn, men at deres sjæle rejste til et andet sted. Og dette sted var ikke forudbestemt til at være et uhyggeligt støvet og mørkt sted, for en retfærdig Gud ville da vel skabe forskellige konsekvenser for vores sjæle, afhængig af om vi fortjente belønning eller straf for vores handlinger i dette liv.

Det er selvfølgelig blevet foreslået at en hvilken som helst form for tro på jegets glædelige overlevelse efter døden ikke er andet end ønsketænkning. Mennesker ønsker naturligvis ikke at dø og kan ikke bære tanken om, at al deres arbejde og anstrengelse er til ingen nytte. De har også et stærkt ønske om at blive genforenet med afdød familie og venner, som de elskede højt.

Hvis det kunne bevises, at der ikke var noget liv efter døden, ville en hel del mennesker sikkert holde op med at ulejlige sig med at være religiøse, siden der ikke ville være nogen velsignet belønning eller glædelig genforening i vente, ikke længere noget formål med at prøve at leve et godt, uselvsk liv, for at opnå frelse i det næste liv. Andre ville måske opgive ud fra en følelse af fortvivlelse over uretfærdigheden i, at der ikke var nogen fremtidig tid eller tilstand, hvor uretfærdigheder ville blive rettet og folk belønnet eller straffet for det de havde gjort, skuffede over at de tydeligvis ikke ville blive belønnet eller straffet i dette liv.

Se, mens Himmel og Helvede måske er en yderst indlysende skæbne, når det drejer sig om rigtige helgener eller skurke, udgør det uden tvivl et problem, når det kommer til grænsetilfælde. Gør det ikke hele ideen meningsløs? Hvad vil Gud bestemme for os, der hverken er rigtig gode eller rigtig onde, men et eller andet sted midt imellem?

Nogle tror, at selvom Han ikke smider os i Helvede, må vi, for at komme i Himlen, enten meget pludselig forbedre os, eller også må der være en proces af gradvis udvikling, der fortsætter efter vores krops død. Den romerskkatolske doktrin foreslår et sted kaldet Skærsilden, en tilstand, hvor sjæle, der endnu ikke er egnede til Himlen, kan blive rensset. Andre teologer, inklusiv mange af de jødiske farisæer på den velsignede Jesus' tid, troede, imidlertid, at hvis vores gode handlinger opvejede vores dårlige, om så med den mindste smule, ville Gud have barmhjertighed med os. Koranen præsenterer Dommedag som kulminationen på Guds barmhjertighed, hvor godt og ondt endelig vil blive adskilt:

Han har foreskrevet Sig Selv barmhjertighed. Der er ingen tvivl om, at Han vil samle jer sammen til opstandelsens dag.

(Koranen 6:12)

Og Vi vil opstille den retfærdige vægt til dommens dag, så ingen sjæl skal lide den mindste uret. Og selv om det var så lidt som vægten af et sennepskorn, så vil Vi komme med det.

(Koranen 21:47)

Fra det islamiske perspektiv er det interessant her at bemærke, at selvom gode gerninger er vigtige er de ikke i sig selv nok for en persons frelse, der afhænger udelukkende af Guds nåde. Det fortælles at Profeten Muhammad (fred være med ham) sagde:

"Ingen af jer vil komme i Paradis alene på grund af jeres gode gerninger." Han blev spurgt, "selv dig, Guds Profet?" Han svarede, "ja, selv mig, medmindre Gud

skænker mig sin gunst og nåde."

(Bukhari)

Troen på livet efter dette er en meget afgørende faktor i menneskets liv. Accept eller afvisning af den bestemmer selve kursen i det menneskes livsmønster og opførsel. Selvom de måske er gode uselviske individer, er folk, der tror at denne verden er alt, hvad der er, naturligvis kun interesserede i deres egen succes eller fiasko i denne verden. Men dem, der tror på livet efter dette, er meget opmærksomme på, at det giver livet på jorden mening og mål; de lever, så at sige, med deres to fødder i to verdener, og tanker om og interesse for livet efter dette udgør en stærk motiverende faktor i alt, hvad de gør.

Det faktum at mange "progressive" mennesker tvivler på livet efter dettes virkelighed skyldes egentlig ikke videnskaben. Det er "logikken" i materialisme, der fastholder at, siden en person efter døden reduceres til støv, og siden ingen person nogensinde har været vidne til et tilfælde, hvor et opløst legeme er genopstået, må død og ødelæggelse være afslutningen på livet, og der er ikke noget efter det. Men er det virkelig videnskabeligt ræsonnement? Ikke for dem, der anerkender, at der stadig er uopdagede dimensioner af virkeligheden. Selvom ikke en eneste person nogensinde har set et tilfælde af genopstandelse, betyder det bare, at vi med sikkerhed kan fastslå, at vi ikke ved, hvad der vil ske efter døden. Det betyder ikke at ingenting vil ske. Videnskaben fortæller os ingenting, hverken negativt eller positivt, i denne henseende.

Bare fordi ingen har set en ting, betyder det ikke, at den ikke eksisterer eller ikke kan ske. Ærlige videnskabsmænd, med virkelig indsigt lærer os, at der er en hel del mere selv til fysisk eksistens og det materielle univers, end det vi dødelige kan opfatte med vores begrænsede sanser. De indrømmer, at der måske eksisterer en verden, der ikke er tilgængelig for den menneskelige bevidsthed eller bundet af det menneskelige intellekts begrænsninger; den er fuldstændig udover menneskelig opfattelsesevne og forbliver Skjult eller Uset. Det kendte materielle univers, som vi kender, er kun ligesom toppen af et isbjerg, størstedelen af hvilket forbliver skjult for vores øjne. Følgelig, må det indrømmes, at universet er fuld af alle mulige ting, som mennesket aldrig har set og ikke kan forestille sig, den menneskelige sjæls fortsatte eksistens efter døden er ikke noget, som nogen person er i en stilling til kategorisk at afvise.

Alle mennesker vil utvivlsomt "smage" døden. Hvis de har sjæle, så er det ganske muligt, at disse sjæle vil forlade deres kroppe, mens deres lig rådner væk, og dets atomer går tilbage, til at berige den jord de kom af.

Det er muligt der er et andet liv, der er af meget anderledes art end livet i denne verden, et liv, hvor vi vil blive så fuldstændig forvandlet, at vi ikke kan forstå det, lige meget hvor meget vi forsøger. Islam, fx, lærer at:

Og ingen ved, hvad der er skjult for dem af øjenlyst som belønning for det, de plejede at gøre.

(Koranen 33:17)

I Paradis har Jeg [Gud] forberedt til de retskafne troende, hvad intet øje nogensinde har set, og intet øre nogensinde har hørt, og hvad den skarpeste hjerne aldrig ville

kunne forestille sig.

(Hadith Qudsi)

Vi kan nemt påpege, hvilken fejlslutning det er at formode, at det på nogen måde er svært for Gud at

gengive allerede skabte ting – os selv – liv.

Hvordan kan I fornægte Gud? Når I dog var uden liv, og Han gav jer liv. Derpå lader Han jer dø, og derpå skænker Han jer atter livet, så I vender tilbage til Ham.

(Koranen 2:28)

Mon Han, som skabte himlene og jorden, ikke har magt til at skabe deres lige? Jo, og Han er den Store Skaber, den Alvidende.

(Koranen 36:81)

Tror mennesket, at Vi ikke kan samle dets knogler? Nej, Vi er i stand til at sætte selv deres fingeraftryk sammen fuldkomment.

(Koranen 75:3-4)

Folk, der tror på Gud, må derfor betragte "mekaniske" og "materialistiske" fortolkninger af universet, som faktisk værende irrationelle, underlegne, forkerte og vildledende.

Kapitel 15

Tanker om ondskab

Når folk tror der er en Gud og, at Han er Godhedens Yderste Kraft, står de overfor det alvorlige problem, at der sker mange smertefulde og forfærdelige ting i denne verden, der synes ret uforenelige med en hvilken som helst idé om en mild og medlidende Skaber.

I enkle vendinger er problemet dette: Hvis Gud virkelig er Den Højeste, så må Han, per definition, være i stand til at gøre hvad som helst og alting. Hvis Han er Alvidende, så må Han vide alt, hvad der eksisterer og sker, ned til den mindste detalje. Hvis Han er Almægtig, så kan der ikke være noget, Han ikke kan gøre. Og alligevel eksisterer der uden skyggen af tvivl meget lidelse og ondskab, ofte på måder det er udover vores forstand at acceptere. Åbenbart må en af de foreslåede antagelser om Gud være forkert.

Hvis Han er Alvidende, er Han helt bestemt opmærksom på menneskelige tragedier og forfærdelige lidelser; hvis Han er Almægtig, kunne Han stoppe og udrydde alle vores problemer, hvis Han ønskede det; hvis Han elsker alle ting, burde Han bestemt ønske at gøre det. Det faktum at ondskab og lidelse eksisterer antyder derfor tilsyneladende at, enten er Gud ikke Almægtig og har ikke evnen til at gøre noget ved ondskab, eller at Han ikke er Alvidende og derfor på en eller anden måde forbliver uvidende om lidelse, eller at Han er opmærksom på det og godt kunne gøre noget ved det, men ikke gør det, og derfor ikke elsker alle ting.

Man må stoppe op og spekulere over, hvorfor lidelse og ondskab overhovedet eksisterer. Hvis Gud virkelig er Skaberen, hvorfor skabte Han så muligheden for sådan smerte, fortvivlelse og rædsel? Er der noget begrænset enten i Guds magt eller Hans gode intentioner, eller er der simpelthen overhovedet ikke noget moralsk aspekt i omløb i universet, så tingene bare sker, som de gør, fordi sådan er det bare?

Lad os tage et specifikt eksempel på menneskelig lidelse og tænke over dets implikationer. Forestil dig, at der er et barn der bliver trukket med af en oversvømmet flod og drukner, fordi det ikke kan nå bredden og i sikkerhed. Hvis en tilstedeværende stod der og så på med en livline i hånden, men ikke kastede den, ville vi helt sikkert betragte den person som en skurk og anklage ham for at være moralsk ansvarlig for barnets død.

Hvis du oversætter dette eksempel op til Guds plan, at Han ser nogle stakkels mennesker i vanskeligheder, kan du se præcis, hvorfor så mange mennesker der må gennemgå nogle grufulde lidelser, fra tid til anden har svært ved at tro på en medlidende, omsorgsfuld og Almægtig Gud.

Gud, som ser den mindste spurv falde, burde se barnet i nød og gøre noget ved det. De fleste religiøse mennesker er opvokset med den tro, at Gud gjorde vidunderlige ting for

Sine følgere i gammel tid, og endda leverede et mirakel nu og da, når det var nødvendigt. Så hvorfor gør Han det ikke nu?

Nogle gange, hævder folk, påvirker Gud rent faktisk begivenhedernes udfald, ved at gribe ind i den menneskelige bevidsthed. Han bruger individers, grupper og nationers samvittighed til at, få dem til at skamme sig over ikke aktivt at medvirke til at rette op på tingene, når folk er udsat for misbrug, mishandling eller under nationale katastrofer så som tørke eller hungersnød eller krig.

Nogle gange synes Gud at kommunikere med individer gennem en eller anden form for psykisk evne, måske ved at sende varsler eller advarsler eller visioner om ting, der vil ske senere. Folk får ubehagelig fornemmelser eller livagtige drømme om bestemte flyvemaskiner eller tog og undgår at rejse med dem. Så når flyvemaskinen eller toget forulykker, føler de deres fornemmelser eller forudannelser var tegn på guddommelig indgriben. Måske var de.

Det ville helt sikkert være rart at tænke på, at hvis vi bad inderligt nok eller havde levet gode nok liv, så, når vi befandt os i en vanskelig situation, ville Gud på den ene eller den anden måde ordne tingene, så vi mirakuløst blev reddet fra det, der truede os. Men som vi alle ved alt for godt, arbejder Gud ikke på den måde. Og som alle præster ved alt for godt, er resultatet alt for ofte det, at når folks bønner ikke bliver besvaret, og deres kære drukner eller dør af kræft eller kører galt i deres bil, mister de deres tro på Gud, for ud fra deres synspunkt er der ikke nogen mening med eller fordel ved at tro, hvis Gud nægter at hjælpe dem, der ikke har gjort noget for at "fortjene" lidelse. For dem ser det ud som om religiøs inderlighed og løfter om Guds kærlighed og godgørenhed, ligesom så mange fromme ønsker er helt uberettigede.

Talløse filosofiske hjerner har rodet med spørgsmålet om lidelse og talrige gode svar er blevet foreslået. Hvis man undersøger dem nøje opdager, man at de fleste af dem er subjektive og afspejler fremsætters personlige fordomme.

Gud er virkelig Den Højeste, Almægtige og Alvidende, men tager vi fejl, når vi formoder, at vi på nogen måde er specielle for Ham? Ud af alle de millioner af livsformer, som Gud har skabt, hvorfor skulle mennesket så gå ud fra, at det fortjener nogen speciel opmærksomhed fra Ham? Mennesket er altid så selvcentreret; ja, generelt tror det endda, at det er denne planets hovedbeboer, og at hvis et rumskib fra en anden planet landede her, ville det være mennesket som disse rumvæsner ville kommunikere med og ikke myrer, bier eller mikrober.

Måske er al denne søgen efter et svar i materiens verden et vildspor. Hvad er Guds forhold til vores univers?

Den jødiske filosof Baruch Spinoza (1632-1677) troede på, at hver del af universet ubønhørligt var fastlagt ved lov, og således følger hver levende ting sin kurs, ved logisk nødvendighed. Han troede ikke på, at der var noget sådant som et tilfælde. Ifølge hans system var det derfor en logisk umulighed for noget at være bedre end det allerede var, og hvis en ting syntes at være dårlig eller ond, var det bare fordi, vi ikke er i en stilling, til at forstå hele universet i sin helheds uendelige fuldkommenhed. Han troede på, at vores ideer om godt og ondt ganske enkelt er subjektive vurderinger af, om vi betragter noget som værende til vores fordel eller ej.

Spinoza argumenterede for, at denne subjektivitet var malplaceret; det er ikke rigtigt, at alt er lavet bare til gavn for os. For at universet kunne være perfekt, måtte det omfatte et helt spektrum af erfaringer og væsner, de lavere ligeså vel som de højere; et univers der ikke indeholdt et helt spektrum ville være mindre perfekt, end et der gjorde. Derfor, argumenterede han, må der være plads til synderen lige så vel som til helgenen.

Evolutionister ignorerer ideen om menneskets fald fra en oprindelig tilstand af fuldkommenhed og til synd. Hele evolutionsteorien er baseret på levende tings gradvise udvikling gennem talløse skiftende former i en støt opadgående tendens mod kompleksitet. Ifølge dette ræsonnement, er vores moralske bevidsthed ikke andet end en del af den gradvise fremgang, fra uudviklet selvbevidsthed til omsorgsfuld interesse for hele menneskeheden. Hunde og katte tager sig af deres familie, men de betragter det ikke som et onde, at hunde dør af sult. Bevidstheden om at noget kunne betragtes som ondt har udviklet sig et eller andet sted på vejen, i takt med at mennesket ophørte med bare at være et dyr.

Indtil nu har alle teorierne under overvejelse været baseret på det materielle univers, som vi kender det. Men hvad med det åndelige univers? Måske gør det ikke så meget, hvis vi lider smerte og ondt i denne verden, fordi vi vil blive kompenseret for vores lidelse i den næste verden. De onde og de gode – begge vil modtage lønnen for det de har gjort fra Guds uendelige retfærdighed.

Hvis mennesket har fået lov til at have en fri vilje, må der være mulighed for en række valg og uundgåeligt vil nogle af de ting, vi vælger at gøre, være mindre gode end andre. Nogle af vore valg vil forvolde andre en hel del smerte og lidelse; nogle vil skabe had, misundelse, grådighed, ondsindethed, frygt, fortvivelse, foragt, hovmod, grusomhed, gerrighed og begær!

Vi har talt om ondskab, som om vi ved, hvad det er. Men hvilke slags ting er onde? Der synes at være to hovedtyper af ondskab, fysisk og moralsk. "Fysiske onder" er lidelse som opstår af naturlige årsager, så som tørke, oversvømmelser, jordskælv, sygdom osv., og om end vi måske kan indrømme, at de måske er uheldige for de mennesker, der bliver påvirket af dem, er de fuldstændig knyttet sammen med udformningen af naturlovens principper om årsag-virkning.

De mange mennesker, som hævder at føle en religiøs bevidsthed gennem naturens skønhed – ting som forårsblomster og storslåede solnedgange – indtager et noget sentimentalt og ensidigt synspunkt, for naturen er også vild og ubarmhjertig og er i virkeligheden ikke stille eller blid eller fredfyldt overhovedet. Så tit eksisterer vi på trods af naturen. Naturen er ligeglad med dem den udletter. Der er ikke noget element af "retfærdighed" i naturkatastrofer. Et jordskred kan lige så vel falde på masser af uskyldige børn som på en skurk.

Naturen er styret af love, der ikke ændres for at passe til vores behov eller gavn. Og de samme regler gælder, når vi mennesker handler, for vi er også en del af naturen. Hvis vi bombarderer folk med napalm, bliver de forbrændt, kugler dræber, spritkørsel dræber, skødesløshed i industri eller i hjemmet dræber.

Er disse ting virkelig Guds skyld? Jeg mener, er det ikke noget uretfærdigt og urimeligt at forvente at Gud skulle bryde naturlovene for vores skyld? Hvis vi løb efter bussen, og ikke nåede den, og så bad til Gud om at bussen skulle komme tilbage for vores skyld, ville vi

have startet en kædereaktion, hvor bussen ville køre bagud og ikke fremad, og aldrig nå sit bestemmelsessted! Hvis vi sad under en faldende sten og Gud venligt ændrede tyngdekraftlovene for vores skyld, så vi ikke blev mast, kunne det resultere i, at talløse millioner af væsener ville skyde af sted mod deres undergang i rummet. Og så, hvis bøn ville Gud, hvis Han valgte at gøre det overhovedet, besvare – din, min, en andens? Men hvad hvis hver af os bad om en forskellig ting, en som gik imod de andre supplikanters bønner?

De tre monoteistiske religioner jødedom, kristendom og islam lærer (og det forekommer at være et ret rimeligt krav under alle omstændigheder) at det er vores opgave at leve indenfor naturlovene, og bruge dem så godt vi kan til gavn for menneskeheden og planeten. Hvis vi forurener vores atmosfære eller ødelægger vores iltproducerende regnskove eller udrydder truede arter eller fjerner vilde planter, hvis medicinske egenskaber måske vil vise sig at være lige præcis dem, vi har brug for til helbredelse eller modgift, eller ødelægger vores beskyttende ozonlag, er ansvaret bestemt vores. Hvordan kan vi så bebrejde Gud?

Ufred og fordærv har vist sig til lands og til vands på grund af det, menneskenes hænder har gjort

(Koranen 30:41)

Men hvad med moralsk ondskab? Moralsk ondskab er resultatet af vores egne handlinger – ikke de dårlige ting vi gør af uvidenhed, men overlagt onde og ondskabsfulde handlinger; der opstår af overlagt forsømmelse, egoisme, had og ondskabsfuldhed. Som vi har set kan åndelig udvikling kun finde sted, hvis der er fri vilje, og for at fri vilje kan eksistere, må der være muligheden for at træffe forkerter eller amoralske valg, eller gøre nogle ting der er mindre gode end andre. Det må nødvendigvis betyde, at for at være frie, må vi nødvendigvis leve i omgivelser fyldt med farer og udfordringer, omgivelser hvor resultatet af vores egne frie valg kan skade os selv og andre.

I dette århundrede har folk måttet leve med den forfærdelige viden, at de fuldstændig kan ødelægge alle deres omgivelser, og hele deres art; den frie vilje, udøvet af en eneste mand med sin finger på en knap, kunne udrydde alt liv, som vi kender det. Det er eksistensen af menneskets frie vilje, der tillader individer at være i en sådan magtposition. Det var vores skattepenge, der betalte videnskabsmændenes, der opfandt bomberne, løn, vores stemmer (eller forsømmelse) der gav de forskellige tyranner magten over os.

I historien om Adam og Eva, var det første menneskelige par skabt fuldkomment, men ligesom alle efterfølgende mennesker var de udstyret med fri vilje. De valgte ikke at adlyde Guds befaling – dvs. at synde. Før han spiste den forbudne frugt, var Adam hverken god eller ond; faktisk var han ikke et moralsk væsen overhovedet, fordi han havde aldrig udøvet sin frihed til at vælge. Men efter at have spist kom, sammen med hans viden, ansvar.

Det er ikke svar på den indvending, at hvis Gud ikke havde skabt et specielt træ, fortalt Adam at hvis han spiste af dets frugt ville han lide og så gav ham (a) valget mellem at spise eller ikke spise af det, og (b) muligheden for at gøre det, ville Adam ikke være kommet i vanskeligheder og generet sin Skaber.

Hvis Gud fjernede alle de dårlige valg, der er tilgængelige for os, ville vi ikke berettiget kunne kaldes "gode" overhovedet, men ville ganske enkelt være ikke tænkende robotter og

ikke frie sjæle. De fleste af os ville ikke være interesseret i en sådan tilværelse. Kunne et liv fuldstændig blottet for frihed på nogen måde være tilfredsstillende, endsige Guds vilje for os?

Kapitel 16

Skæbnen og fri vilje

Vi har bemærket, at alt i universet er styret af lovene om årsagsvirkning . Denne viden er hele videnskabens grundlag. Hvis universet ikke fulgte love, ville det aldrig være muligt for os at gennemtænke ting, komme med forudsigelser og observere om vores teorier er rigtige eller ej. Ingen tvivler seriøst på udsagnet om at kausalitetsprincippet styrer hele materiens verden.

Når vi, imidlertid, betragter et menneske, begynder vi at spekulere over, om vi kun har med materiens verden at gøre, eller om der ikke er noget andet indblandet også. Er det menneskelige individ bare en dygtig maskine, der nødvendigvis må følge naturlovene, eller er der et andet aspekt – kald det Ånd eller Sjæl – der ikke nødvendigvis er nødt til at være "slave" af disse love, men måske kan kontrollere dem, for at forme det individs egen skæbne?

Forestil dig, at man kunne få al information om en person, alle småbidderne af hans forældres genetiske kode, som han har arvet, alle de påvirkninger han har været udsat for gennem sin opvækst og uddannelse. Kunne man så forudsige, hvordan han ville opføre sig i en hvilken som helst given situation? Kunne man regne ud, hvad det næste han ville gøre i en krise var? Kunne man, ud fra sådan information, forudsige, hvordan et barns voksne karakter ville udvikle sig?

En der tror at sådan forudsigelse er mulig kaldes en determinist. Dem, der vil gå endnu længere end det og hævde at alle fremtidige begivenheder allerede er nøje planlagte, og at intet du kan gøre i dette liv kan ændre din skæbne på nogen måde, kaldes fatalister. De fastholder, at menneskelig aktivitet overhovedet ikke er fri, men forudbestemt af alle mulige regler og motiver der påvirker viljen, og at alt hvad vi "vælger" at gøre er forudbestemt af, hvilke typer personer vi er.

Ordet "skæbne", på latin "fatum" betyder "det sagte". Det forudsætter en Enhed, der har kontrol, en Guddommelig Ånd eller Orden i universet, hvis plan ikke kan ændres, når den en gang er blevet udformet. Når en ting er blevet "sagt" eller "skrevet", er der ingen måde at undslippe den på; den må ske.

Fatalister tænker ikke nødvendigvis på denne Enhed som et personificeret væsen eller Gud; mange accepterer ganske enkelt, at universet er styret af naturlovenes abstrakte struktur, uden nogen guddommelig skaber. Det er den overordnede lov i sig selv, der aldrig kan ændres eller undgås, men hver begivenhed eller observeret fænomen er det direkte resultat af forudbestemte årsager, der har påvirket den. Planen er derfor ubønhørlig og fuldstændig uundgåelig.

Derfor tror fatalister på, at hvis man kunne få al viden om alle de fakta og påvirkninger, der ville have indflydelse på et individs liv, kunne det livs detaljer nådesløst forudsiges, selv tidspunktet og omstændighederne for det individs endelige død. Alle begivenheder er i virkeligheden resultater, følger af årsager, der er love fastsat på forhånd, og mennesket er magtesløst til at ændre tingene, lige meget hvor meget de måtte ønske eller forsøge at gøre det.

Andre fatalister har en mere personificeret idé om den Guddommelige Kraft og vender hele processen om. De indtager det synspunkt, at Gud er Alvidende og derfor ved alting om alles fortid, nutid og fremtid samtidig, og at fra det øjeblik en sjæl bliver undfanget eller implanterer sig i en krop, kender Han også det præcise øjeblik, hvor den vil forlade den. Med andre ord, hvis dit dødsøjeblik er blevet fastsat til 15:30 en bestemt dag, så, selvom du måske bestemmer dig for at blive i seng og ikke risikerer at gå ud, vil loftet falde ned på dig, eller du vil få et dødeligt hjerteanfald eller sådan noget, og du vil ikke kunne undslippe din tid.

Spørgsmålet om vi har en fri vilje eller ej er derfor tofoldigt, baseret på de foregående spørgsmål om det er sandt eller ej, at Gud eksisterer og har absolut viden om alting, og om der er en eller anden del af mennesket, der er immaterielt og ikke underlagt naturlovene, eller ej.

Selvfølgelig, hvis der er en Gud, må Han vide alt. Hvis Han er udenfor tid, så, mens vi oplever vores nutid, ved Han hvad vores fremtid vil være. Hvis Han ved det, så må det, som vi vil gøre i fremtiden, på en eller anden mystisk måde udenfor vores tid, være forudbestemt eller fastlagt. Derfor forekommer det, at vi faktisk ikke er frie.

Tænkere fra de tidligste tider har kæmpet med spørgsmålet, om mennesket har en fri vilje eller er bundet af skæbnen. Socrates, fx, argumenterede for at det kun var uvidenhed, der gjorde mennesket til skæbnens kasterbold, og at uddannelse og viden ville give det frihed. Plotinos (204-270 e.Kr.) fremhævede forskellen mellem det, der er åndeligt, og det der er styret af materiens love. Han troede på at menneskets sjæl var fri, men så snart disse immaterielle sjæle kom ind i materielle kroppe, blev de underlagt fysiske love.

Fatalisme har formet talløse millioner troendes tro og livssyn, selvom medlemmer af forskellige religioner plejer at have noget forskellige perspektiver. Nogle mennesker accepterer ideen om "held" – at deres handlinger kan ledes ved at kaste en mønt eller sådan noget. Millioner af mennesker tror, deres fremtid er forudbestemt af stjernernes bevægelser og stilling. En nylig rundspørge i U.S.A viste, at omkring tres procent af de adspurgte unge troede på astrologi, og astrologi er et nøgleaspekt i religion i Kina og Japan.

Hinduer og buddhister tror på karma og hævder, at der er evige love af årsag og virkning, der styrer alle menneskers liv, og bruger ideen om reinkarnation til at give svar på nogle af de problemer, der opstår i den forbindelse. Reinkarnations doktrinen fremsætter en tro på en mangfoldighed af liv i denne verden, en proces af død og genfødsel, hvor begivenhederne og betingelserne for en persons nutidige liv er det direkte resultat af hans eller hendes handlinger i en forudgående inkarnation. Således kan nogle "uforklarlige" tragedier, der synes at ophæve ideen om at Gud er nådig og god, forklares som værende en retfærdig straf for noget, en person gjorde i et foregående liv, og følelsen af evig retfærdighed genoprettes.

Jøder, kristne og muslimer, på den anden side, afviser ideen om at den menneskelige sjæl gennemgår en lang række liv i forskellige kroppe. I stedet tror de på, at alle mennesker kun har et liv her på jorden, som de generelt er enige i på en eller anden måde, er en test eller prøvelse, der bestemmer deres evige skæbne i det næste liv.

Der er tydeligvis et problem her. Hvis mennesket skal stå til ansvar for sit liv på jorden, så må det være i stand til at udøve en ægte og meningsfyldt moral, mens det er på jorden. Det

er specielt vigtigt, hvis mennesket kun får et forsøg – dvs. det ikke bliver reinkarneret. Med andre ord, hvis en Gud, karma eller noget andet skal forsøge at bedømme os på en eller anden måde, må vi have muligheden for at træffe ægte valg baseret på vores egne bedømmelser. Ellers gælder bedømmelse ikke; hvis en person ikke er fri til at træffe et valg, så kan han eller hun ikke drages til ansvar for den kurs, han eller hun følger.

Folk, der tror på Gud, fastholder at, selvom det måske faktisk er rigtigt vores personlighed i stor udstrækning afhænger af vores arvede egenskaber – den fysiske krop vi har fået og vores omgivelser, specielt i de tidlige år – er vi ikke programmerede robotter. Ikke alle reagerer på samme måde på en given situation, nogle af os er meget mere uselviske, gavmilde, tilgivende, hjælpsomme og kan overkomme mere end andre. Men det er ikke noget, vi er tvunget til. Selvom vi er født med en evne til at genkende og udøve grundlæggende godhed, er det helt op til os, om vi vil bruge de evner eller ej. Hvis vi ser en gammel dame, der kæmper sig op ad vejen med tunge pakker, kan vi vælge, om vi vil hjælpe hende, vælte hende og stjæle hendes pakker, ignorere hende eller råbe grimme ting efter hende og løbe væk.

Det fører videre til en interessant tanke. Vi kan underholde os selv med at gætte, hvad et bestemt individ ville gøre ved den gamle kvinde. Men vi har alle en følelse af "burde"; vi tror, vi ved, hvad det gode menneske, det religiøse menneske, det samvittighedsfulde menneske burde gøre. Når vi siger, at en person burde gøre noget, går vi ud fra, at den person faktisk er fri og i stand til at gøre det. Kant (1724-1804) indså det helt klart, da han fastholdt at menneskelig frihed er en moralsk nødvendighed, for uden den kan vi ikke betragte som værende ansvarlige for de ting vi gør. Det er ret formålsløst at sige, at en eller anden burde hjælpe sin syge mor fx, hvis den person er i fængsel, bevidstløs eller bor i et fjernt land. Med "burde" underforstås "kan". Dog, siger fatalisterne, hvis Gud ved alt, må Han også på forhånd vide, hvad en person vil gøre på et hvilket som helst tidspunkt. Og siden handlinger på den måde kendes på forhånd, må de være forudbestemt, så hvor er friheden til at vælge?

Mod ideen om en uundgåelig skæbne, fastholder jødedommen, kristendommen og islams hellige skrifter, at mennesket kan påvirke det, der forestår dem i fremtiden. Det kan det, fordi aspekter af dets lovede fremtid er betingede.

Nøglen til at forstå den menneskelige frie vilje, ligger i at sondre mellem sindet og ånden eller sjælen – om disse skal identificeres som en enhed eller to adskilte og forskellige enheder. Hjernen er en fysisk ting, en del af materiens verden og underlagt alle dens betingelser; sindet og sjælen er ikke fysiske eller materielle, men kan udøve viljens påvirkning over kroppen. Hvis mennesket har friheden til at vælge forskellige veje, er den del der træffer valget sindet, og Gud kontrollerer ikke nogens sind ved magt.

Se, hvis Gud kan gøre, hvad Han vil, så ville det selvfølgelig være helt muligt for ham at kontrollere vores sind og vores valg. Det er noget der ligger indenfor menneskets egne evner, og det ville ikke være noget problem for Gud. Det enkle faktum, at Han tillader folk at vælge ikke at tro på Ham og ikke gøre hvad Han vil demonstrerer, på afgørende vis, at Gud ikke robotiserer folks sind.

Derfor, mens vi accepterer, at intet kan ske uden med Guds viden, Ham som kender alle skabte væsners nutid, fortid og fremtid, og mens Han også ved, om vi vil adlyde Ham eller ej eller være ulydige overfor Ham eller ej, påvirker det alligevel ikke vores frihed til at træffe valg. Vi mennesker ved ikke, hvad vores skæbne er, og derfor, når vi vælger hvilken

vej vi vil tage, påvirkes vi ikke af forhåndsviden.

Alle profeterne inklusiv Abraham, Moses, Jesus og Muhammad (fred være med dem alle) lærte folk, at det de valgte, hvad angår tro på Gud og lydighed mod Hans vilje, gør en stor forskel i det endelige udfald af deres sag. Ganske enkelt, fordi mennesket har en bevidst sjæl, har det en enorm evne til at elske og være venligt eller at hade og være destruktivt. Det betyder, at selvom de måske alle er født med sjæle af samme værdi, forbliver de ikke ens. Grundet dets naturlige evne til at bære ansvar, hæver menneskets åndelige evner det op over dyrerigetets niveau, selvom individer, selvfølgelig, kan opføre sig så dårligt, at de faktisk synker lavere end dyrenes niveau.

Alle tre monoteistiske trosretningers – jødedom, kristendom og islam – hellige skrifter fastholder at Gud sendte ledelse til menneskeheden fra begyndelsen af den menneskelige race. De holder på, at menneskelig fri vilje er en nødvendig og afgørende faktor i vores endelige skæbne, og er faktisk præcis grunden til, at Gud valgte budbringere og åbenbarede sig for dem. Hvad, kunne man spørge, var hovedformålet med sådanne åbenbaringer? Til det svarer de monoteistiske religioner enstemmigt, "ledelse, så individer kunne blive i stand til at træffe de rigtige valg og beslutninger, til at lede handlingerne i deres liv." Hvis det havde været umuligt at gøre det, fordi vores handlinger og endelige skæbne alle var forudbestemte, så ville der overhovedet ikke have været noget formål med sådanne budbringere eller åbenbaringer.

Ifølge islam så, hvis en hvilken som helst del af menneskeheden ikke havde lejlighed til at høre Guds åbenbarede ord og Hans advarsler, ville de stadig være i en uskyldighedstilstand, eller i uvidenhed, som de dårlig kunne bebrejdes. Hvis det er menneskets pligt at elske og tjene Gud og underkaste sig Hans vilje, skal det selvfølgelig have haft muligheden for at vide, hvad den vilje er. Derfor er nødvendigheden af åbenbaring en del af ideen om Guds retfærdighed og nåde mod os.

Muslimere tror på at Gud åbenbarede sig selv til dem Han valgte og oplærte, individer der havde åndeligheden til at forstå. Budbringerne valgte ikke at udføre dette arbejde; tværtimod, Gud valgte dem, meget til deres overraskelse og for nogens vedkommende modstræbende. Hvis det var umuligt for folk at vælge at gøre Guds vilje, fordi deres skæbne allerede lå urokkeligt fast, ville Gud ikke bare være uretfærdig i stedet for retfærdig, men der ville også forekomme at være meget lidt formål med at gøre forsøg på at leve et godt liv. En af fatalismens meget virkelige farer er den fortvivlelse og hjælpeløshed en sådan indstilling skaber. Det er lige meget om et individ faktisk er hjælpeløst eller ej, alene det at han eller hun føler sig hjælpeløs medfører en passivitet, der går over i overtro og ikke fremmer karakterudvikling og indre styrke. Tværtimod føre det ofte til defaitisme, og hindrer individet i at gøre en indsats for at forbedre enten sig eget lod eller dem omkring hams.

Dem, der tror fuldkommen på skæbnen, løber derfor ind i de samme problemer som den græske filosof Zeno af Citium, som levede i det tredje århundrede før vor tidsregning. Han tog sin slave i at stjæle og ville prygle ham for det, men slaven svarede, at han ikke havde ret til det, fordi det var skæbnebestemt at han skulle stjæle.

Hvis kriminelle simpelthen udlevede deres skæbne, ville ansvaret for det ikke ligge hos de stakkels mennesker, men hos den der bestemte deres handlinger, Gud selv. Med hensyn til Gud som den Første Årsag, som vi har talt om, ville det logisk også betyde at Gud er den Første Årsag til al ondskab, vold, undertrykkelse og dårligdom nogensinde begået af

mennesker, et begreb der fuldstændig modsiger den forståelse af Gud, som profeterne præsenterede.

Hele de hellige skrifers, fra den monoteistiske tradition, etos er at der er alternative skæbner for os og, at det er op til os, at prøve at leve på en måde, så Gud er tilfreds med os og giver os adgang til Sin Ophøjede Guddommelige tilstedeværelse i Paradis. Grundlæggende er budskabet det samme: Hold dig til Guds vej og lev et retskaffent liv, så vil Gud tage imod dig, dit liv på jorden vil være meningsfyldt og velsignet og dit evige liv vil være glædeligt og ikke pinefuldt.

Vi må tage muligheden for, at Gud faktisk ved alt, i betragtning, men at på samme tid overlader Han valget mellem forskellige handlemuligheder til os. Han må være i stand til at se alle de mulige resultater af lige meget hvilken handlemåde vi vælger, men i Sin Visdom lader Han os være frie, til at træffe valg.

Kapitel 17

Afprøvning

Det at klare ondskab er det emne, der stiller størst krav til dem, der vil leve underkastet Guds vilje. Er ondskab noget, der skal betragtes som en fjende og bekæmpes? Eller er det noget, der skal accepteres, som bare endnu en manifestation af Guds uundgåelige plan og orden for os, som vi endnu ikke forstår.

Enhver troende må acceptere ideen, om at ethvert af universets aspekter, med alle dets love og livsformer, er bestemt af Guds vilje i overensstemmelse med Hans guddommelige plan, og må også acceptere i sit hjerte, den ubønhørlige logik i, at i sidste ende er Gud faktisk ansvarlig for alt, hvad der sker i universet, selv de ting der forekommer os at være tragedier.

Ifølge islams synspunkt stammer alle ting fra Guds guddommelige almagt, nåde og retfærdighed. Nåde beskrives i Koranen som Guds grundlæggende egenskab, og den "omfatter alle ting" (Koranen 7:156). Skabelsen af universet, livet og menneskeheden – det er manifestationer af Hans uendelige nåde:

Og af Sin barmhjertighed har Han skabt dag og nat for jer, for at I kan hvile (om natten) og for at I kan søge Hans nåde (om dagen), og for at I må være taknemmelige.

(Koranen 28:73)

Gud har bragt jer ud af jeres mødres skød, da I ikke vidste noget, og Han har givet jer hørelse og øjne og hjerter for at I måtte være taknemmelige.

(Koranen 16:78)

Og Han har undervundet for jer (alt), som er i himlene og på jorden. I dette er der sandelig tegn for folk, som tænker sig om.

(Koranen 45:13)

Guds største gave til menneskeheden er imidlertid evnen til at ræsonnere og en fri vilje. Denne handlefrihed medfører den garanti, at alle mennesker har mulighed for at udøve deres fri vilje.

Vi skabte sandelig mennesket af en blandet dråbe for at prøve det, og Vi gav det hørelse og syn. Vi har sandelig vist det vejen, om det er taknemmeligt eller utaknemmeligt (det afhænger af dets vilje).

(Koranen 76:2-3)

Når folk misbruger deres magt, eller kommer væk fra deres Skabers eksplicitte Vilje, som

den er udtrykt i ledelsen åbenbaret til Hans profeter, er de i konflikt med resten af skabelsen, som er underkastet Hans Vilje. Denne misbrug af fri vilje fra menneskets side er skyld i al ulykke, elendighed og ødelæggelse. Den eneste måde at fjerne denne type moralsk ondskab fra livet på, er at fjerne valg- og handlefriheden, hvilket er intet mindre end at fratage menneskeheden selve dens moralske eksistens' raison d'être.

Endvidere, hvad angår de tilsyneladende onder i den fysiske verden, så som orkaner, jordskælv og andre naturkatastrofer, er vores viden så begrænset, at vi ikke kan begribe det overordnede billede, og vi forstår heller ikke formålet med de forskellige hændelser og begivenheder. Men vi tror på Guds grundlæggende godhed, nåde og godgørelse, og stoler på Ham :

Sig: Han er den Nådige, vi tror på Ham, og vi har sat vores lid til Ham, og I vil snart erfare, hvem der er i åbenbar vildfarelse.

(Koranen 67:29)

Derfor er den rette reaktion på Guds vilje, når den ytrer sig på måder, som vi mennesker finder svært at bære, det muslimer kalder sabr, eller sjælsstyrke. Det er den form for faste standhaftighed, som udvises af en, der virkelig tror på, at lige meget hvad der sker i livet, lige meget hvor dårligt alt forekommer at være, Gud ved bedst, Han er Den Nådigste og Almægtig, og at under selv de værste omstændigheder vi må igennem, som test og prøvelse, ligger Guds uendelige nåde og godgørelse. Alle disse test og prøvelser, modgang og også velstand er udelukkende midler, til at bringe det bedste frem i os, og udvikle vores moralske og åndelige potentiale. Vores succes og præstationer afhænger af vores moralske indstilling og opførsel i forskellige situationer. Profeten (fred være med ham) sagde:

De troendes tilfælde er mærkværdigt, for der er godt for dem i ethvert anliggende; og det er ikke tilfældet for nogen andre end troende; for hvis de har anledning til at føle glæde, takker de (Gud), således er der godt for dem i det. Og hvis de har problemer og viser hengivenhed (og udholder tålmodigt) er der også godt for dem i det.

(Muslim)

Tro på visdommen i Guds bestemmelse og på Hans absolutte kontrol over alting, tilskynder muslimer til at udøve selvbeherskelse og forhindrer dem i at drage forhastede slutninger om, at når noget der sker for individ forekommer at være af det onde, er det det rent faktisk. Når noget går galt, når tragedier rammer, er alt ikke tabt; siden vi måske ikke er bevidste om grunden til en ulykke, accepterer vi ydmygt at der er en grund, en visdom og at det i sidste instans er for vores eget bedste, forudsat at vi udholder det med den rigtige moralske indstilling og opførsel. Vores pligt, hvad situationen end måtte være, er at adlyde vores Herre og gøre Hans vilje, og overlade udfaldet til Ham og bede til, at det i sidste ende vil være en kilde til godt for os – det er den islamiske måde.

Ondskab står for alt, hvad der er i modstrid med Guds vilje: oprør og fjendtlighed mod Hans love og ledelse. På samme måde som tro på Gud står for kærlighed til Gud og al den godhed der strømmer fra Ham, er afsky for ondskab også en naturlig følge af en sådan tro. Således er troen på det ene en afhængig af afvisningen af den anden:

De, som tror, kæmper for Guds sag, og de, der ikke tror kæmper for ondskabens sag.

(Koranen 4:76)

Kamp, eller jihad mod ondskab, er således en forlængelse af vores bestræbelser på at være gode. I islam går "at påbyde det gode" og "at forbyde det onde" hånd i hånd. At være opmærksom og genkende alle former for ondskab og amoralitet omkring os, og gøre sit bedste for at modarbejde dem, det er den sande betydning af ordet jihad (at anstrenge sig eller stræbe), enhver muslims hovedforpligtelse, som de følgende hadith eller udtalelser fra Profeten viser:

Ved Ham i hvis hånd er min sjæl, I skal påbyde det der er rigtigt og forbyde det der er forkert, forhindre dem der forser sig og få dem til at tilslutte sig det der er rigtigt ... eller Allah vil forene jeres hjerter og forbande jer, som Han forbandede dem.

(Tirmidhi og Abu Dawud)

Dem blandt jer, der ser noget afskyeligt skal rette det med sine hænder; hvis de ikke har kræfter/magt nok til det, så skal de gøre det med deres tunger, og hvis de ikke har nok magt/kræfter til at gøre det, skal de i det mindste (hade det) i deres hjerter, og det er den svageste tro.

(Muslim)

Islam anerkender individers ret til at bekende sig til og følge den religion, de vælger. Koranen siger:

Der må ikke være tvang i religionen, for sandheden er let at skelne fra løgnen. Den der fornægter dem, der leder vild, og tror på Gud, han har grebet fat i det stærkeste håndtag, der aldrig går i stykker.

(Koranen 2:256)

Der er, derfor, ikke tale om at påtvinge ikke muslimer islamisk tro eller moral med magt. Dem der bekender sig til islam og villigt accepterer dets orden forventes, imidlertid, at underkaste sig dets disciplin og livsregler.

Koranen fremsætter specifikke lærer om ondskab, som for en muslim hæver visse konklusioner over enhver tvivl. Til at begynde med, i relation til Adam og Eva, lærer den, at de første mennesker var en enestående skabelse, og at roden til al denne verdens ondskab ligger i misbrugen af den frie vilje Gud har givet mennesket. Både Adam og Eva, siger Koranen, blev bedraget af Satan og var ulydige mod Gud. Senere angrede de og blev tilgivet, ingen skamlet af synd fulgte dem eller fremtidige generationer. Det viste at mennesket er svagt og har brug for Guds støtte, hjælp og ledelse, for at følge den rigtige vej. Derfor lovede Gud at lede og støtte menneskeheden, ved at ophøje Sine profeter blandt dem og give dem ledelse.

At følge Guds ledelse afhænger imidlertid af menneskets valg og vilje. Koranen fortæller os, at folk har fået en instinktiv viden om godt og ondt:

Og tænk over sjælen og, hvordan den er gjort fuldkommen, så viste Han den [sjælen] det der er dårligt og det der er godt for den.

(Koransen 91:7-8)

Ligeledes gav Gud mennesket evnen til at ræsonnere og høre og synssansen, og viste det så den rigtige vej, men Han overlod valget til det: Hvis det vælger at følge den rigtige vej, leder Gud det og hjælper det, men hvis det vælger den anden vej, overlader Gud det til sig selv og giver det mulighed for at følge den vej, det selv har valgt:

Hvad da den angår, som giver ud (til andre) og er Gudsbevidst, og tror på det rette, hans vej fremad vil Vi gøre let. Men hvad angår den, som er gerrig og sig selv nok og forkaster det rette, hans vej til trængsel vil Vi gøre let.

(Koransen 92:5-10)

Skeptiske materialister, der mener at moderne videnskab har bortforklaret alt overnaturligt, håner altid det faktum at Bibelen og Koranen lægger vægt på troen på det usete. Selv troende, der gerne vil synes videnskabeligt "respektabel", er ærlig talt forlegne over det. De ville helt klart foretrække at alt, hvad der ikke passer ind i moderne materialisme overhovedet, ikke var der.

Ifølge Koranen, har Gud skabt flere andre former for væsner end mennesket – væsner som vi normalt ikke kan se. Af disse hører engle til den højeste orden af væsner og bruges af Gud til at udføre forskellige af Hans bud. Engle har ikke en fri vilje, men gør præcis hvad Gud befaler dem:

"(Englene) er ikke ulydige mod Gud, i det Han påbyder dem, de handler, som de har fået befaling om."

(Koransen 66:6)

Udover engle eksisterer der også jinn, som, ligesom mennesket, har valgfrihed. De jinn, der vælger det onde, ledes af Satan, om hvem Koranen siger:

"Han var en af jinnerne, og han adlød ikke sin Herres befaling."

(Koransen 18:50)

Han (Satan) nægtede at bukke for Adam pga. hovmod og misundelse. I sit hovmod udfordrede han Gud, han ville gøre sit bedste for at bevise, at Adam og hans børn ikke fortjente den store ære, Han havde skænket dem:

Og vi sagde til englene: "Buk jer for Adam." Og de bukkede sig, undtagen Satan... Han sagde: "Se ham du har æret over mig. Hvis du giver mig udsættelse til opstandelsensdag, vil jeg visselig få magt over hans efterkommere undtagen nogle få."

(Koransen 17:61-62)

Gud gav Satan den henstand, han bad om, og sagde:

Gå bort...og forled hvem af dem du kan med din (forførende) stemme, angrib dem med dit kavaleri og dit infanteri, og del med dem rigdom og børn, og giv dem løfter. Men Satan lover kun bedrag. Mine (oprigtige) tjenere har du ingen magt over .

(Koranen 17:63-65)

Så ifølge Koranen, er oprindelsen til ondskab afvigelse fra Guds erklærede vilje, begyndende med djævelens had mod mennesket, da det første blev skabt. Gud ærede det første menneske, Adam, og gjorde ham til Sin viceregent på jorden. Men Satan gjorde opstand mod det guddommelige bud og udfordrede Gud med, at mennesket faktisk ikke fortjente den høje stilling, det havde fået. Siden da har Satan gjort sit bedste, for at føre folk væk fra Gud, men har ikke nogen magt til rent faktisk at tvinge nogen til at følge en ond vej. Så længe mennesket står fast på sin tro, har det intet at frygte fra Satan og hans forbundsfæller, for deres magt er begrænset og kan overvindes med Guds hjælp, Hans tilgivelse altid er lige ved hånden, for dem der er kede af deres fejltagelser og beder om Hans tilgivelse. Ifølge en hadith, sagde Profeten:

Sandelig, djævelen sagde: "Ved Din Ære, Herre, jeg vil ikke ophøre med at vildlede Dine tjenere så længe, der er liv i deres krop." Den Almægtige og Ærefulde Herre sagde: "Ved Min Ære, Storhed og Ophøjede rang, jeg skal ikke ophøre med at tilgive dem, så længe de søger Min tilgivelse."

(Ahmad)

Hvis man stopper op for at tænke over formålet med menneskeligt liv, i lyset af guddommelig åbenbaring, bliver det klart, at det ikke bare er for at vandre planløst rundt og more sig og undgå smerte og ondt så godt man kan, det er for et højere formål. Den begunstigede stilling vi indtager i dette liv medfører ansvar. Hvis der er noget formål med livet, så må vi være optaget af, hvordan vi kan opfylde det formål og undgå fiasko og tomhed. Koranen siger:

Tror mennesket da, at det er ladet alene uden mål?

(Koranen75:36)

Vanskelige omstændigheder eller traumatiske hændelser er beregnet til at afprøve, hvilket stof vi er gjort af og få det bedste frem i os, ved at udfordre vores samvittighed og energi. Tålmodighed i vanskeligheder og afsavn, og taknemmelighed i tilfælde af gode omstændigheder er godt for en person, fordi til sidst loves han eller hun stor belønning og en evig bolig i sublim ro og glæde – Paradis. Profeten Muhammad sagde:

"Allahs varer er dyrebare. Allahs varer er Paradis."

(Tirmidhi)

Kun ved at anstrenge sig alene for Allahs sag, kan man opnå denne højeste succes.

Gud har købt de troendes liv og ejendom; mod at de skal have (Paradisets) have.

(Koranen 9:111)

Den person, der har en sådan tillid til Gud, besidder en ro og standhaftighed, der er en del af hans eller hendes rustning mod dette livs grusomheder. Og når død indtræffer, mistes troen ikke og tilliden svækkes ikke, for døden er en del af verdensordenen, og en muslims indstilling til døden er, at enhver før eller senere må opleve den. Derfor er det, muslimer er bekymrede om ikke døden i sig selv, men hvordan de bedst kan bruge, den tid de har til rådighed før den indtræffer.

Og giv ud af det, Vi har forsynet jer med, førend døden kommer til en af jer, så siger han: "Min Herre, hvorfor giver du mig ikke udsættelse til en nær tid, så vil jeg give almisser og være blandt dem der gør godt." Men Gud vil aldrig give nogen udsættelse, når hans tid er kommet.

(Koranen 63:10-11)

Døden i sig selv er ikke en ulykke, der rammer mennesket, det er snarere den menneskelige sjæl, der bevæger sig videre til et højere eksistensniveau, som vi, med vores begrænsede fysiske evner, ikke kan opfatte. Så selv om muslimer er lige så kede af det som andre, over at miste deres kære, er deres indstilling tillidsfuld accept og tiltro til Guds nåde.

Hvorfor skulle Gud ville prøve os? Ja, det er af disse prøver at vi kan vokse ud af svaghed og egoisme og blive stærke, trofaste individer – nogle der er berettigede til at blive gengældt og belønnet for deres tålmodighed og bestræbelser.

Gud tillader ondt at eksistere side om side med godt af samme grund: at prøve menneskeheden, og give den mulighed for, at følge ondt eller godt, som de vælger. Vi har friheden til at vælge, om vi vil være onde eller ej, og vi må beslutte, hvad vi skal gøre ved folk, der er det. Vi kan vælge om vi vil tilfredsstille vores lavere jags ønsker eller sætte Gud før vores ønske om selvtilfredsstillelse.

Følgelig må vi arbejde på at finde ud af, hvordan vi skal reagere på forseelser og ondskab. Hvis en person gør noget forkert mod en anden, er der tre måder det onde kan sejre på, og kun to som den kan overvindes på. Vi kan gøre gengæld i vrede, bære nag eller lade det gå ud over nogle andre. I hvert af disse tilfælde fortsættes ondskaben og gives videre. Men ondskab besejres hvis den forurettede er gavmild nok til at "tage mønten ud af omløb" – dvs. tilgive den person, der har forårsaget krænkelser og stoppe den onde kæde fra at fortsætte. Koranen siger:

Godt og ondt er ikke lige. Gendriv det onde med det bedste, og den, der var din fjende, vil blive en nær ven.

(Koranen 41:34)

Der er imidlertid tilfælde af fuldstændig ondskab uden anger, hvor personer eller grupper

ikke vil afholde sig fra forbrydelse og undertrykkelse, lige meget hvor meget venlighed og tilgivelse der tilbydes dem. I det tilfælde, ifølge islam, befales den forurettede part at drive ondskaben tilbage med magt, ikke ud fra et ønske om hævn, men for at sikre retfærdighed og den undertryktes rettigheder. Hvad angår den slags tilfælde siger Koranen:

Og hvis Gud ikke drev nogle mennesker tilbage ved hjælp af andre, så ville jorden være fuld af ufred..

(Koranen 2:251)

Ideen om at stoppe ondskab med magt er måske svær at håndtere for dem, der er opdraget med pacifisme, men at forestille sig, at al ondskab kan fjernes med godhed, er naivt og støttes ikke af historien. Gud er, imidlertid, barmhjertig og elsker barmhjertighed, og brugen af magt er derfor forbeholdt til at være sidste udvej. Koranen fremhæver, at når det er muligt er tilgivelse den bedre vej:

Og det er en del af Guds barmhjertighed, at du er mild mod dem (dem der har fornærmet dig eller har syndet). Hvis du var streng og hårdhjertet, så ville de have brudt med dig. Så tilgiv dem, og bed om tilgivelse for dem.

(Koranen 3:159)

Sig: O Mine tjenere, som har begået overtrædelser mod sig selv, fortvivl ikke om Guds barmhjertighed, for Gud tilgiver alle synder. Han er den Tilgivende, den Barmhjertige.

(Koranen 39:53)

Det er kærlighed til Gud der fjerner kulden, bitterheden og smerten over tabet, ensomhedens og afvisningens smerte og vreden over at være blevet behandlet dårligt af andre. Måske er livet blevet givet os præcis, for at vi kan lære at tro, elske Gud og elske vores medmennesker og vise dem medfølelse. Profeten sagde:

"I kan ikke tro, før i elsker hinanden,"

(Muslim)

I en anden hadith sagde han:

"Gud, Den Medlidende, er barmhjertig mod dem der er barmhjertige. Hvis i viser barmhjertighed mod dem, der er på jorden, vil Ham der er i himlen vise jer barmhjertighed,"

(Abu Dawud)

Praktiske mennesker fastholder, at ægte moral kræver standarder der er universelt acceptable. Det forekommer at være universelt acceptabelt fx, at vi bør "gøre mod andre, som vi ønsker, de skal gøre mod os". De monoteistiske religioner lærer os, at det er vores

pligt at elske Gud mere end nogen eller noget andet, at adlyde Hans ordre gå godt vi kan og behandle andre med venlighed og medfølelse.

En muslim arbejder på at få en fuldstændig oversigt over livet, universet og alle virkelighedens aspekter. Er alt dette bare en meningsløs rejse fra kaos til fuldstændig tilintetgørelse, eller er det den højeste plans utrolige og indviklede åndfuldhed, udarbejdet af en guddommelig Ånd? Er vi bare klatter af atomare stumper og stykker, eller betyder det noget, at vi er individer, der kan føle kærlighed og forstå og tilbede? Tumler vi bare gennem livet fra vores uønskede fødsel til vores uønskede død, eller lever vi i overensstemmelse med en samvittighedsdrevet intelligens der synes ledet og ifølge hvilken vi lider eller forårsager lidelse, når vi afviger fra den? Er det alt sammen formålsløst og et resultat af tilfældet, eller bliver vi prøvet og forberedt på en fremtidig eksistenstilstand?

Vi kan tilbringe vores liv som automater, som maskiner, eller vi kan tage springet til tro og ændre hele vores motivation. Selvom vi ikke kan bevise Guds eksistens, kunne vi begynde at ændre vores liv, og opføre os på en måde, som om Han eksisterede, som om Han kunne se, som om han forstod alle vores indre tanker og bevæggrunde, som om det faktisk betød noget, hvordan vi reagerede på enhver prøvelse hvert vågent øjeblik. Så, formoder jeg, kunne vi, hvis vi var "videnskabelige" selv sammenligne resultaterne af de to livsmønstre og bedømme, hvilken af dem var mest fordelagtig, den mest behagelige, den mest integrerende og den mest fornuftige.

En muslim har taget dette spring til tro. Og på den måde kommer vi tilbage til udgangspunktet, til den muslimske shahadah, trosbekendelsen:

La ilaha illal lahu wa Muhammadur Rasulullah

(der er ingen andre guder end Gud [Allah] og Muhammad er Guds sendebud)

Der er dem, der begræder deres lod i livet og klager over, at livet på jorden er som at blive kastet ned midt i en indviklet teknisk situation uden en manual eller kort til at finde vej eller klare det, eller have styr på det. For en muslim er der ingen sådan forvirring eller mangel på retning; det forekommer så indlysende, at en retfærdig Gud aldrig ville være så grusom at overlade Sine elskede tjenere i så forfærdelig usikkerhed.

I sin sidste prædiken sagde den velsignede Muhammad til sine følgere:

Jeg har efterladt mig to ting – Koranen og min sunnah (hans lære, eksempel og livsform). Hold fast ved de to, og I vil ikke fare vild fra den rigtige vej.

(al-Muwatta)

Der er ingen grund til at vandre blindt omkring, famle sig frem i mørket og ikke begribe noget. Vejskiltene er blevet opstillet, og er der for alle til at finde og følge, hvis bare de vil åbne deres øjne og begynde at kigge.

At åbne åndens øjne kræver et vist mod og et beslutnings øjeblik. Det er som om, verden er fuld af mennesker, der gerne vil svømme, og som måske er villige til at læse al den relevante litteratur om svømning og lave alle mulige øvelser, men de er bange for at komme i vandet. Deres sind er naget af alle mulige former for tvivl og usikkerhed; det er

det menneskelige sinds natur. Man kunne sidde ved siden af swimmingpoolen hele dagen og teoretisere om svømningens teknikker og fordele eller endda spekulere over om poolen virkelig eksisterer eller bare er et fantasifoster, en hallucination; eller man kunne hoppe i og opdage, den er virkelig og, at svømning er meget styrkende både for svømmerens krop og sjæl!

Begynderen sopper rundt på det lave vand og får så lidt selvtillid, ved at øve sig indenfor poolens sikre grænser. En mere erfaren svømmer kan flyde som en mikroskopisk prik på overfladen af et enormt hav, der er så dybt, man ikke kan forestille sig det, og stadig føle sig sikker og tillidsfuld i Guds hænder.

Det øjeblik man indser, at måske er det hele virkeligt er der underkastelse til Gud begynder. Det er overhovedet ikke enden på historien, men kun begyndelsen. Det der følger derfra er en hel livstid, hvor man skal blive fortrolig med den velsignede vejs landemærker, som vi er blevet ledet til, og så følge den så godt vi kan, indtil Gud tillader os at sige at vores arbejde er afsluttet og vende tilbage til Ham.